MOJA WSPANIAŁA RELIGIA 2

WYDAWNICTWO ERKAM

UCZĘ SIĘ CZCIĆ BOGA – 2

MOJA WSPANIAŁA RELIGIA 2

UCZĘ SIĘ CZCIĆ BOGA – 2

Opracowanie:
Faruk SALMAN – Nazif YILMAZ – Dr Recep ÖZDİREK

Przekład z języka rosyjskiego:
Rozalia BOGDANOWICZ

Tytuł oryginału: Benim Güzel Dinim 2

Opracowanie: Faruk SALMAN
Nazif YILMAZ
Dr Recep ÖZDİREK

Redaktor: Harun KIRKIL

Projekt, skład, łamanie: Adem ÖZDEMİR
Sami KAYA
Rasim ŞAKİROĞLU

Tłumaczenie na język polski: Rozalia BOGDANOWICZ

Redaktor kanoniczny: Aydar CHABİBULLİN

Redaktor literacki: Safiya CHABİBULLİNA

Korekta: Musa Çaxarxan CZACHOROWSKI

ISBN: 978-605-302-479-8

Polecana szerokiemu kręgowi czytelników.

Koordynator wydania polskiego:

Adres: 15-207 Białystok, ul. Piastowska 13F
tel./fax (+48) 85 732 40 23,
tel. kom. (+48) 605 612 137
e-mail: mzr@mzr.pl, www.mzr.pl

Druk i oprawa: Drukarnia Erkam

Adres: Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi Mah.
Atatürk Bulvarı, Haseyad 1. Kısım
No: 60/3-C Başakşehir, Istanbul, Turkey
Tel: +90 212 671 07 00 pbx
Fax: +90 212 671 07 48

Stambuł – 2018

Language: Polski (Leh Dili)

WYDAWNICTWO ERKAM

WPROWADZENIE

Jesteśmy wdzięczni naszemu Panu, który dał nam wspaniałą religię islam!

Pozdrawiamy i życzymy pokoju i szczęścia naszemu ukochanemu Prorokowi (*sallallahu alejhi ła sallam*, pokój i błogosławieństwo Allaha z Nim), który w najpiękniejszy sposób wcielił islam w swoje życie i nauczył go wszystkich ludzi, oraz jego rodzinie, bliskim i towarzyszom!

Drogie Dzieci!

Podjęliśmy się tej pracy, aby przekazać Wam wielkie przesłanie naszej religii, obejmującej wszystkie epoki i całą ludzkość. Rezultatem naszego wysiłku – chwała Bogu – jest ta oto książka „Moja wspaniała religia. Uczę się czcić Boga".

W części 1 rozważyliśmy kwestie poświęcone oddawaniu czci i rytualnej czystości: *taharatowi, guslowi, tajammumowi* oraz modlitwie.

W części 2 rozpatrzyliśmy zagadnienia dotyczące postu, jałmużny (*zakatu*), pielgrzymki (*hadżdżu*) i ofiary (*kurbana*). Przy opracowaniu niniejszej publikacji wykorzystaliśmy książki napisane wcześniej na dany temat oraz wzięliśmy pod uwagę komentarze i opinie naszych przyjaciół.

Ukochane Dzieci!

Przygotowując tę pozycję opracowaną w celu ubogacenia waszego duchowego świata w wyjątkowe przeżycia i pogłębienia wiedzy na wspomniane tematy, zwracaliśmy uwagę na następujące okoliczności:

- abyście czytali o naszej wspaniałej religii z miłością i zaciekawieniem, każdy temat rozpoczęliśmy od krótkiego opowiadania;
- aby zwrócić Waszą szczególną uwagę na ajaty Koranu i *hadisy* naszego Proroka (saał), będące źródłem i podstawą islamu, umieściliśmy je w ramkach;
- żadne z nakazów lub zakazów naszej religii nie jest nam dane na próżno. Jeśli będziemy znać sens i korzyści, które one niosą, będziemy z jeszcze większą miłością podążać według zaleceń islamu. Dlatego zwróciliśmy uwagę na wyjaśnienie mądrości i korzyści, zawartych w każdym oddawaniu czci;
- aby ułatwić zrozumienie niektórych zagadnień, opracowaliśmy je w formie pytań i odpowiedzi;
- wiedząc o tym, że lubicie obrazki, zamieściliśmy wiele ilustracji;
- postaraliśmy się wzbogacić Wasz duchowy świat wspomnieniami o Proroku Muhammadzie (saał), jego współtowarzyszach (ra) i znamienitych działaczach islamu, a także o ich wypowiedziach;
- tam, gdzie zachodziła konieczność, informacje opracowano w formie tablic i schematów;
- na końcu każdego rozdziału zamieszczono pytania, umożliwiające sprawdzenie nabytej wiedzy;
- przytoczyliśmy *dua*, które recytował nasz ukochany Prorok (saał), abyście i Wy mogli je wykonywać Allahowi Najwyższemu. Wyrażamy nadzieję, że w swoich modlitwach będziecie pamiętali i o tych, którzy uczestniczyli w przygotowaniu tej serii książek.

Niech Wasze serca napełnią się *imanem* (wiarą), życie – islamem, a dusze – *ihsanem* (Bożym natchnieniem). Niech aniołowie będą Waszymi towarzyszami, a dobrzy ludzie – Waszymi przyjaciółmi. Niech Allah Najwyższy służy Wam pomocą. Niech Wasza droga będzie otwarta do samego Raju...

Niech Bóg ma Was w opiece!

Dr Recep Özdirek

Stambuł, wrzesień 2007

SPIS TREŚCI

OBOWIAZKOWA JAŁMUŻNA (*ZAKAT*) 35

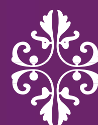

ATMOSFERA MIŁOSIERDZIA I WIELBIENIA BOGA

RAMADAN I POST

- *Wartość miesiąca ramadan*
- *Terminologia związana z ramadanem i postem*
- *Co nam daje post?*
- *Rodzaje postu*
- *Zasady postu*
- *Tarałich, itikaf, Kadyr Noc i święto Ramadan*
- *Jak spędzał ramadan Wysłannik Allaha (saał)?*

PIERWSZY POST

Burak i ojciec opadli z sił, dźwigając ciężkie pakunki z produktami zakupionymi na bazarze na potrzeby *iftarów* (posiłek przerywający dzienny post). Kiedy wreszcie zanieśli zakupy do kuchni, ojciec ze zmęczenia usiadł w fotelu, a Burak bez sił runął na kanapę. Obaj wyszli na zakupy wczesnym rankiem i wrócili dopiero w porze obiadowej. Na bazarze można było dostać wszystko, co tylko dusza zapragnie. Miód różnych gatunków, rozmaite rodzaje oliwek, apetyczne sery, wędzonki, kiełbasy. Burak najbardziej był zainteresowany czekoladą i na potrzeby *iftaru* zakupił kilka jej gatunków.

A mama Buraka już od kilku dni przygotowywała się do *ramadanu*. Wysprzątała mieszkanie na błysk, naszykowała słodkości, upiekła ciasteczka, ugotowała kompoty… Wszystko na *ramadan,* który ma się rozpocząć jutro, było gotowe.

Burak miał dziesięć lat i zamierza jutro trzymać pierwszy w życiu post. Do tego czasu podejmował próby poszczenia. To był trening dla małych dzieci. Post trwał od rana do pory obiadowej, następnie spożywał posiłek i dalej pościł do wieczora. Ale teraz Burak wyrósł i będzie przestrzegać pełnowartościowego postu, jak to czynią dorośli.

Ojciec powiedział mu:

- Synku, dziś będzie pierwsza modlitwa – *tarałich.* Jeśli chcesz, możesz pójść ze mną do meczetu, ale z tego powodu musisz do wieczora odrobić wszystkie lekcje.

- Dobrze tato, już się za nie zabieram – odpowiedział Burak.

Po kolacji Burak z ojcem wyruszyli do meczetu. Chłopiec ubrał tiubietiejkę ozdobioną kolorowymi nićmi, którą mama wyjęła specjalnie dla niego z kufra, i poczuł się jak całkiem dorosły mężczyzna. Przed modlitwą wysłuchali kazania, potem odbył się *azan* i rozpoczęło się nabożeństwo. Burak z zadowoleniem wykonał modlitwę – *tarałich,* chociaż trwała ona nadzwyczaj długo. Pomiędzy oddzielnymi modlitwami *tarałichu* cała wspólnota modlitewna pięknie wznosiła *salałaty* (pozdrowienia Proroka). Chłopiec z ojcem wrócili do domu późno. Czas, kiedy Burak zazwyczaj szedł spać, dawno już minął. Kładąc się do snu, syn natarczywie prosił mamę:

- Mamusiu, obowiązkowo obudź mnie na *suhur* (posiłek przed rozpoczęciem postu dziennego). Jeśli nie będę wstawać, popryskaj mi twarz wodą.

Mama uspokoiła Buraka.

- Nie martw się, synku, obudzę cię.

Chłopiec zasnął, jak tylko przyłożył głowę do poduszki. Kiedy nadchodził ranek, Burak poczuł, jak mama delikatnie głaszcze go po policzkach, i usłyszał jej głos:

- Obudź się, dorosły mężczyzno, bo opuścisz porę *suhuru.*

Jeszcze półsenny, Burak poszedł do łazienki. Myjąc się zimną wodą, dokładnie spłukał z siebie pozostałości snu. Usiadł do nakrytego przez matkę stołu. Mama na pierwszy *suhur* przygotowała ulubione przez syna pierogi.

Burak podziękował mamie, czule ją obejmując:

- Mamusiu, dziękuję, posiłek był tak smaczny, że mógłbym sam zjeść wszystkie pierogi na tym półmisku.

Burak najadł się do syta, aby w ciągu dnia nie odczuwać głodu.

Ojciec uprzedził:

- Synu, nie zapomnij napić się wody, niebawem będzie *azan* do porannej modlitwy. Przecież wiesz, dzisiaj do wieczora nie wolno ani jeść, ani pić.

Burak wypił jeszcze jedną szklankę wody. Umył zęby i uczynił intencję do trzymania postu. Następnie słuchał Koranu, recytowanego przez ojca w salonie. Potem wykonał poranną modlitwę i zadowolony ponownie położył się do łóżka, by kontynuować przerwany sen.

Po przebudzeniu poczuł suchość w gardle i poszedł do kuchni, aby napić się wody. Prawie dotykając ustami płynu, przypomniał sobie o poście. Spojrzał na zegarek. Zbliżała się godzina dziesiąta. Burak zadumał się: jak on wytrzyma do *iftaru* bez łyka wody? Na początku chciał nawet zrezygnować z postu, ale wewnętrzny głos podpowiedział mu: „Jesteś już dorosły, powinieneś być wierny swojemu postanowieniu". I Burak zdecydował: bez względu na to, jak będzie mi ciężko, nie wycofam się z danego Allahowi słowa. Przecież zamiar poszczenia jest przyrzeczeniem złożonym Bogu.

Chłopiec musiał znaleźć sobie jakiekolwiek zajęcie, aby zapełnić czas do *iftaru.* Na początku przez pewien czas bawił się swoimi zabawkami, lecz wysuszone usta były rozpalone, a wzrok przyciągała karafka z wodą, stojąca na stole. Czym bliżej było do pory obiadowej, tym bardziej do pragnienia dołączyło się uczucie głodu. Kiedy zbliżał się wieczór, Burak wszedł do kuchni i usiadł obok matki szykującej kolację. Spoglądając na wyciszonego syna, mama sprowokowała go:

- Co się zdarzyło, synku, wydaje mi się, że post jest ci zbyt ciężki?

- Wiesz co, mamo, zacząłem nawet zazdrościć Murce, która chłepce wodę ze swojej miski. Teraz zjadłbym z wielkim apetytem talerz kaszy gryczanej, z którym chodziłaś za mną, namawiając do jedzenia.

Mama odpowiedziała:

- Mój kochany synek! Widzisz, ile nauczył cię jeden dzień postu. Teraz rozumiesz sytuację tych biedaków, którzy nie mają ani kawałka pożywienia, aby zaspokoić głód, znasz cenę kromki chleba i łyka wody, rozumiesz, jak miłosierny jest dla nas Pan, który zapełnia nasze stoły różnego rodzaju pożywieniem. Chodźmy, pomożesz nakryć do stołu i przygotować kolację, zanim ojciec wróci z pracy.

Burak niósł talerze z potrawami jak misy ze skarbami, ostrożnie ustawił je na stół, a przecież jeszcze wczoraj do jedzenia nie przywiązywał żadnej wagi.

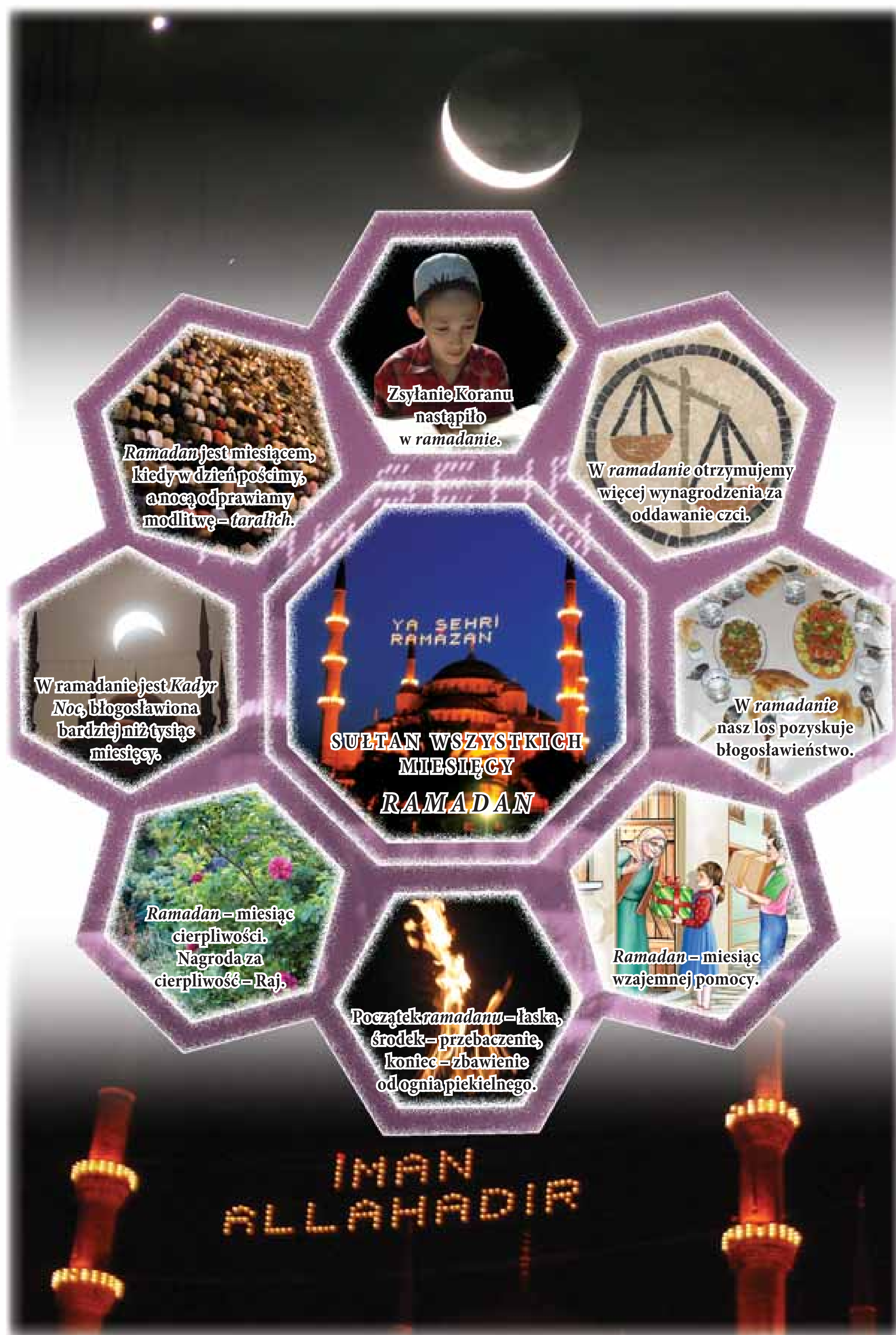
Kiedy nadszedł czas *iftaru,* cała rodzina zebrała się wokół stołu w oczekiwaniu na azan, wzywający do wieczornej modlitwy. Ojciec uśmiechnął się:

- Zuch z ciebie, Burak! Z powodzeniem wytrzymałeś swój pierwszy dzień postu. Weź to ode mnie – i ojciec dał mu kieszonkowe na tygodniowe wydatki. Jeszcze post się nie skończył, a chłopiec zaczął otrzymywać za niego gratyfikacje.

Różnorodne smaczne potrawy stały przed Burakiem na stole na wyciągnięcie ręki. Wczoraj jadł, kiedy chciał, a teraz siedział i czekał na obwieszczenie dozwolonego przez Boga Najwyższego czasu do rozpoczęcia jedzenia, chociaż był bardzo głodny.

Nadejście długo oczekiwanej pory zapowiedziały zapalone na minaretach iluminacje i azan. Burak, wytrzymując swój pierwszy dzień postu, był bardzo szczęśliwy i dumny z siebie. Odczuwał radość z dotrzymania słowa danego Bogu i przejścia z honorem trudnej próby.

Hasan Tahsin KARAMAN

Zsyłanie Koranu
nastąpiło
w *ramadanie*.
Ramadan jest miesiącem,
kiedy w dzień pościmy,
a nocą odprawiamy
modlitwę – *tarałich*.
W *ramadanie* otrzymujemy
więcej wynagrodzenia za
oddawanie czci.
YA ŞEHRİ
RAMAZAN
W ramadanie jest *Kadyr*
Noc, błogosławiona
bardziej niż tysiąc
miesięcy.
SUŁTAN WSZYSTKICH
MIESIĘCY
RAMADAN
W *ramadanie*
nasz los pozyskuje
błogosławieństwo.
Ramadan – miesiąc
cierpliwości.
Nagroda za
cierpliwość – Raj.
Ramadan – miesiąc
wzajemnej pomocy.
Początek *ramadanu* – łaska,
środek – przebaczenie,
koniec – zbawienie
od ognia piekielnego.
IMAN
ALLAHADIR

CZYM JEST POST?

Post – to powstrzymanie się od jedzenia i picia oraz od stosunków małżeńskich od świtu do zachodu słońca.

Allah Najwyższy nakazuje:

„O wy, którzy wierzycie! Jest wam przepisany post, tak jak został przepisany tym, którzy byli przed wami – być może, wy będziecie bogobojni […]".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:183)

Dla kogo post jest obowiązkiem?

- Umysłowo zdrowy,
- pełnoletni

każdy muzułmanin

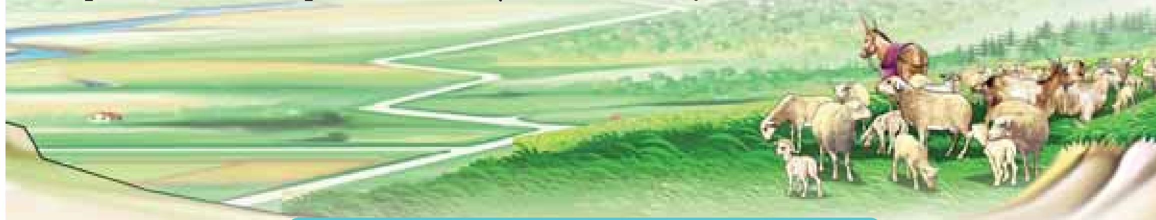
w *ramadanie*

post *fard*

Dzieci nie mają obowiązku poszczenia, ale zaleca się im trzymanie postu w takim zakresie, aby nie zaszkodziło to ich zdrowiu. W ten sposób będą stopniowo przyzwyczajać się do postu i dzielić wspólnie z dorosłymi radość święta.

Jakie są warunki, aby post był prawdziwy?

Aby post był prawdziwy

- należy wykonać intencję
- od wschodu do zachodu słońca trzeba powstrzymać się od czynów, które naruszają post.

obowiązkowo

Wybrane terminy, związane z *ramadanem*

Kiedy i jak wyrażamy intencję poszczenia?

Intencję poszczenia wyrażamy wieczorem lub przed świtem, wypowiadając: „Zamierzam ku zadowoleniu Allaha pościć w *ramadanie*”.

Co należy zrobić, jeśli zapomnieliśmy wyrazić intencję w nocy?

Jeśli nie popełniliśmy czynów naruszających post, intencję można wyrazić nie później niż do 45 minut przed nadejściem południa.

Czy obowiązkowo należy wyrazić intencję słownie?

Wystarczy intencja w sercu. Właściwe będzie również wieczorne postanowienie poszczenia następnego dnia lub też świadomość, że kolejny dzień spędzimy, poszcząc. Jeśli jednak wyrazimy intencję słownie – będzie to lepsze.

Co znaczy *imsak*?

Imsak – to czas, kiedy kończy się noc i zaczyna świt. W tym czasie rozpoczyna się poranna modlitwa.

Co oznacza *suhur*?

Czas przed *imsakiem* nazywany jest *suhur*. Pożywienie, które jest spożywane w tym czasie również nosi nazwę *suhur*.

- W czasie przed świtem przyjmowane są *dua*, a pożywienie – *suhur* daje nam siłę, by przetrwać post. Wysłannik Allaha (saał) radził nam przygotowywać *suhur*: „Szykujcie *suhur*, w pożywieniu – *suhur* jest obfitość i dobro” (Buchari, „Saum”, 20).

Suhur jest spożywany w czasie przed świtem, kiedy z niebios zstępuje Boża łaska i dobro.

Suhur – to błogosławiony czas, kiedy oddani Bogu czczą Go, wykonują *dua* i *zikr*. Uwielbienie Allaha wyrażają następująco:

„O Allahu! Chwała Tobie za to, że jestem wśród tych, którzy Cię znają, kochają i poświęcili się Tobie. Dzisiaj będę pościć ku Twojemu Zadowoleniu! Bądź ze mnie zadowolony, o Allahu!”

- Pora *iftaru* – to najradośniejszy czas dla tego, kto cały dzień spędził w głodzie i pragnieniu ku zadowoleniu Allaha. W czasie *iftaru* poszczący się cieszy, że zdołał wytrzymać post. Ale prawdziwą radość z przestrzegania postu odczujemy w życiu wiecznym.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Poszczący ma dwa powody do radości: pierwszy z posiłku po poście, drugi – ze zbliżenia do Boga dzięki postowi”.

(Buchari, „Saum”, 9)

- Ugoszczenie *iftarem* ludzi poszczących w *ramadanie* jest dobrym uczynkiem.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Kto nakarmi poszczącego, ten dostąpi takiej nagrody jak poszczący. I z wynagrodzenia poszczącego nic nie ubędzie”.

(Tirmizi, „Saum”, 82)

- Pora *iftaru* i pora *suhuru* – to czas, kiedy przyjmowane są *dua*. Bóg przyjmuje szczere *dua*, wzniesione w czasie posiłku związanego z postem. O tej porze powinniśmy starać się wykonywać *dua*.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Nie są odrzucane *dua* trzech osób: poszczącego w czasie *iftaru*, sprawiedliwego władcy i uciskanego”.

(Tirmizi, „Da’łat”, 128)

DUA IFTARU

***Sunną* jest recytacja w czasie *iftaru* następującej *dua*:**

اَللَّهُمَّ لَكَ صُمْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَ عَلَي رِزْقِكَ أَفْطَرْتُ وَصَوْمَ الْغَدِ
مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ نَوَيْتُ فَاغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ

„Allahumma, laka sumtu ła bika amantu ła alajka tałłakkaltu ła ala rizkika aftartu ła saumal gadi min szahri ramadana nałajtu fagfirlii ma kaddamtu ła ma ahhartu!"

„O Allahu! Ku Twojemu zadowoleniu trzymałem post. Uwierzyłem w Ciebie, pokładam nadzieję w Tobie i posilam się pożywieniem od Ciebie! Zamierzam pościć i jutro. Przebacz mi moje przeszłe i przyszłe grzechy!"

KIEDY MY TRZYMAMY POST, POST UTRZYMUJE NAS

JAK TRZYMAMY POST?

Wstajemy przed świtem, spożywamy *suhur* i wyrażamy intencję poszczenia. Z nadejściem czasu *imsak* (na przykład 20 minut przed modlitwą *al-fadżr*) zaczyna się post.

Od czasu *imsak* do wieczoru powstrzymujemy się od jedzenia i picia, a także czynów, które mogą naruszyć post.

Kończymy post po zachodzie słońca, spożywamy *iftar* i dziękujemy Bogu za wszystkie dobra nam ofiarowane.

W ten sposób przetrzymaliśmy dzień postu.

JAK POST UTRZYMUJE NAS?

Post – to nie tylko powstrzymanie się od jedzenia i picia od wschodu do zachodu słońca. To zaprzestanie wszystkich grzesznych i próżnych czynów jak kłótnie, kłamstwa, plotki i temu podobne, które przynoszą szkodę innym ludziom. Taki post, według słów Wysłannika Allaha (saał), jest „*tarczą ochronną od grzechów i Piekła*".

Jeśli my, powstrzymując się od jedzenia i picia *halal*, nie będziemy wystrzegać się *haramu*, to nasz post nie będzie miał żadnej wartości przed Bogiem. Nasz Prorok (saał) wyjaśnił to tak:

„Allah nie zwraca uwagi na post tego, kto nie wystrzega się kłamstwa i prowadzenia spraw wykorzystując oszustwo" (Buchari, „Saum").

CO DAJE NAM POST?

TRZYMAJĄC POST

- Pozyskujemy zadowolenie, miłość i łaskawość Pana.
- Jesteśmy bardziej wdzięczni Bogu, pamiętając, że wszystkie dobra daje nam tylko On.
- Wyrabiamy w sobie cierpliwość.
- Unikając brzydkich występków i grzechów, chronimy siebie od Piekła.
- Doświadczamy na sobie, co znaczy być ubogim i głodnym.
- Umacniamy zdrowie.

Post jest nakazem Allaha i dlatego powstrzymujemy się od jedzenia i picia. Nie naruszamy postu, nawet gdy znajdujemy się w ustronnym miejscu, gdzie nas nikt nie widzi, ale przecież wszędzie widzi nas Bóg. Z tego powodu **pozyskujemy zadowolenie, miłość i łaskawość Pana.**

Nasz Prorok (saał) przekazał od Allaha Najwyższego: „Mój sługa, szukając Mojego zadowolenia, pozbawia siebie jedzenia i picia. Nagrodę za to dam mu Ja sam". (Buchari, „Saum", 4)

Często nie doceniamy prawdziwej wartości tego, co posiadamy. Uświadamiamy sobie jej znaczenie dopiero wtedy, kiedy to stracimy. Podczas postu cały dzień nie jemy i nie pijemy. Przez to wyraźniej rozumiemy wartość jedzenia i wody. **Jesteśmy wówczas bardziej wdzięczni Bogu, pamiętając, że wszystkie dobra otrzymujemy tylko od Niego.**

Allah Najwyższy nakazuje:

„Wspominajcie Mnie więc, a Ja was będę wspominać! Bądźcie Mi wdzięczni, lecz nie bądźcie względem Mnie niewdzięcznymi!"

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:152)

W życiu spotykamy się z różnymi uciążliwościami i niedostatkami. Należy mieć w sobie cierpliwość, aby godnie je znieść. *Sabr* (bycie cierpliwym, wytrwałym) jest jednym z warunków powodzenia we wszystkim. Przez cały dzień nie jemy i nie pijemy i tak **wyrabiamy w sobie cierpliwość.**

Wysłannik Allaha (saał) powiedział: „*Sabr* – połowa postu". (Ibn Madża, „Syjam", 44)

Kłamstwo, plotki, kłótnie, deptanie praw ludzkich, wyrządzanie krzywd innym – są to grzechy, które prowadzą do Piekła. Możemy uniknąć tych występków poprzez powstrzymanie swojego ego. *Ramadan* jest szkołą pracy nad własną osobowością. Trzymając post, znajdujemy się w nieprzerwanym czczeniu Boga, uczymy się powściągliwości i **unikając brzydkich występków i grzechów, chronimy się od Piekła.**

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Post – to tarcza ochronna od zła i grzechów. Niech ten, kto pości, nie mówi brzydkich słów i nie kłóci się. Jeśli ktoś będzie mu złorzeczył, niech odpowie: «Poszczę»".

(Buchari, „Saum", 9)

Człowiek, który ani razu nie doświadczył w życiu głodu, nie zrozumie cierpienia i biedy żebraka. Ten, kto żyje jak „pączek w maśle" nie jest zdolny poczuć nędzy biedaka. Trzymając post, **doświadczamy na sobie, co znaczy być głodnym i niemajętnym.**

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Patrzcie na tych którzy mają gorsze warunki od waszych i nie porównujcie się z tymi, którzy żyją lepiej niż wy. To pozwoli wam cenić i nie umniejszać tego, czym zostaliście obdarowani przez Boga Najwyższego".

(Muslim, „Zuhd", 9)

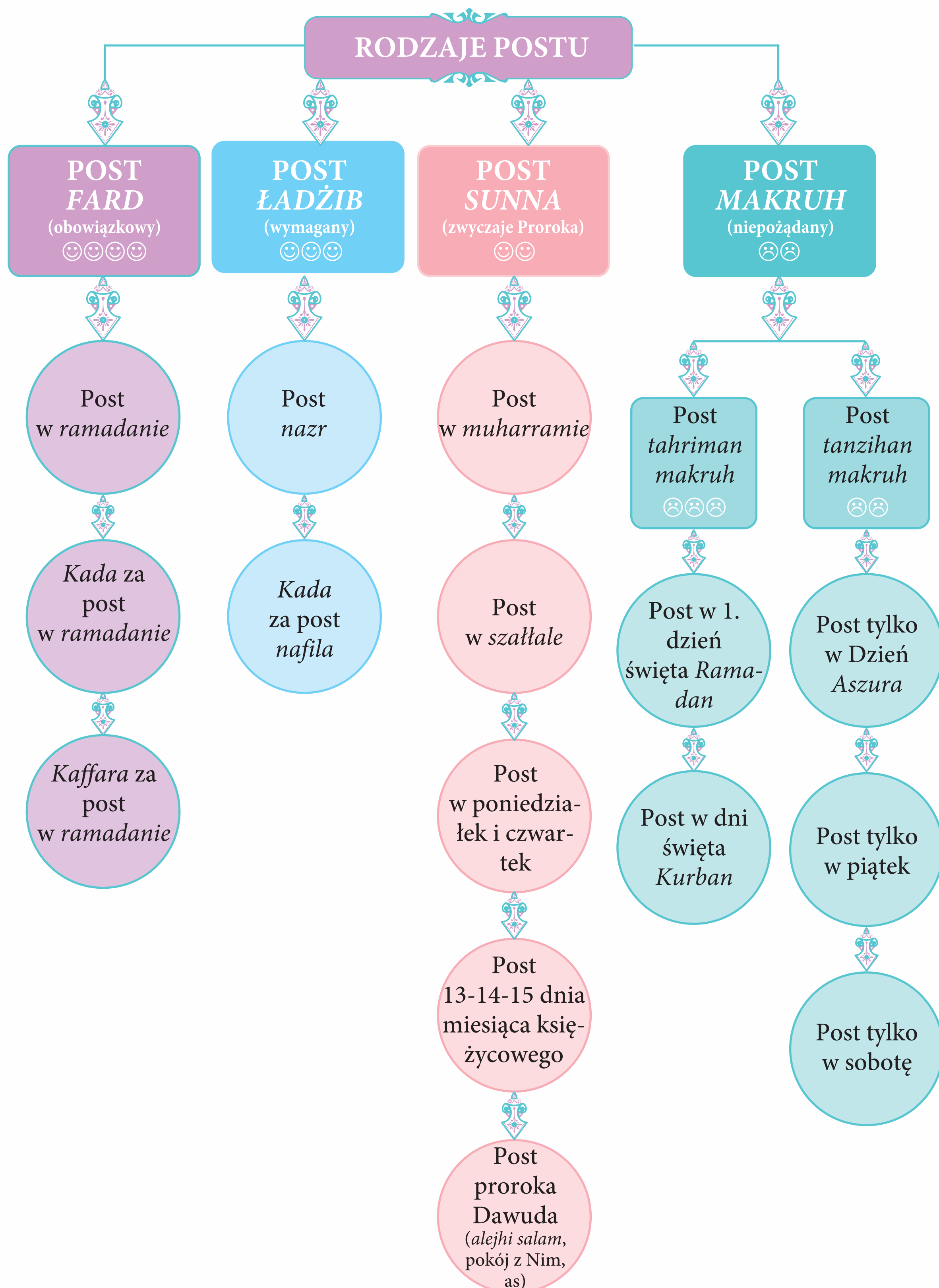
Nasz żołądek i inne organy funkcjonują bez przerwy, dniem i nocą, przez jedenaście miesięcy. Wszyscy wiedzą o tym, że choroby żołądka leczy się głodówką. Post w okresie *ramadanu* też jest głodówką. Dlatego, dając odpoczynek układowi trawiennemu i całemu organizmowi, **wzmacniamy zdrowie.**

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Trzymajcie post i pozyskacie zdrowie".

(Tabarani, „Mu'dżamul-awsat", VIII, 174)

RODZAJE POSTU
POST *FARD* (obowiązkowy) ☺☺☺☺
POST *ŁADŻIB* (wymagany) ☺☺☺
POST *SUNNA* (zwyczaje Proroka) ☺☺
POST *MAKRUH* (niepożądany) ☹☹
Post w *ramadanie*
Kada za post w *ramadanie*
Kaffara za post w *ramadanie*
Post *nazr*
Kada za post *nafila*
Post w *muharramie*
Post w *szałłale*
Post w poniedziałek i czwartek
Post 13-14-15 dnia miesiąca księżycowego
Post proroka Dawuda (*alejhi salam*, pokój z Nim, as)
Post *tahriman makruh* ☹☹☹
Post *tanzihan makruh* ☹☹
Post w 1. dzień święta *Ramadan*
Post w dni święta *Kurban*
Post tylko w Dzień *Aszura*
Post tylko w piątek
Post tylko w sobotę

RODZAJE POSTU

Wyróżniamy cztery rodzaje postu: obowiązkowy, wymagany, *sunna*, niepożądany.

POST OBOWIĄZKOWY (*FARD*) ☺☺☺☺

- Post w *ramadanie*;
- *Kada* za post w *ramadanie*;
- *Kaffara* za post w *ramadanie*.

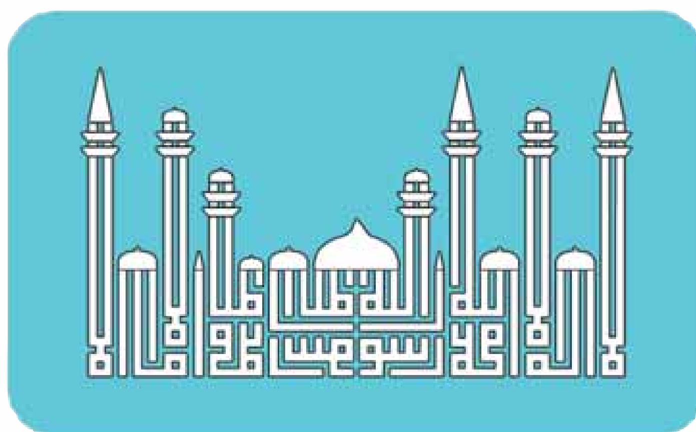
POST WYMAGANY (*ŁADŻIB*) ☺☺☺

- Post *nazr;*
- *Kada* za naruszony post;

POST *SUNNA* [ZWYCZAJE PROROKA (saał)] ☺☺

Prorok Muhammad (saał) trzymał post nie tylko w *ramadanie*, ale i w innym czasie i zalecał poszczenie również swoim towarzyszom (ra). Oto niektóre z postów *sunna*:

- Post dziewiątego i dziesiątego lub dziesiątego i jedenastego dnia miesiąca *muharram;*
- Sześć dni postu w miesiącu *szałłal* po poście w *ramadanie;*
- Post w poniedziałki i czwartki;
- Post trzynastego, czternastego i piętnastego dnia miesiąca księżycowego;
- Post co drugi dzień każdego miesiąca, oprócz *ramadanu* [post Dawuda (as)].

POST NIEPOŻĄDANY (*MAKRUH*) ☹☹

Są dwa rodzaje postu, które z pewnych przyczyn są niepożądane:

1. **Post *tahriman makruh*** ☹☹☹
   - Post w pierwszy dzień święta *Ramadan*;
   - Post w dni święta *Kurban*.

2. **Post *tanzihan makruh*** ☹☹
   - Post tylko w Dzień *Aszura* (dziesiąty dzień *muharrama)*;
   - Post tylko w piątek lub tylko w sobotę.

✎ (Nie będzie *makruhem* trzymanie postu w Dzień *Aszura,* w piątek lub sobotę, jeżeli będziemy pościć w dni następujące po sobie, łącznie z poprzednim lub następnym dniem).

POST – *KADA*

Co oznacza post - *kada*?

✍ Post – *kada* – to wyrównanie za post obowiązkowy, który był złamany z powodu błędu lub nie został wypełniony we właściwym czasie.

Kiedy trzymamy post *kada*?

Post *kada* należy wypełnić po miesiącu *ramadan* w dowolnych dniach, oprócz tych, w których poszczenie jest niepożądane (*tahriman – makruh*).

POST *KAFFARA*

Czym jest post *kaffara*?

✍ Osoba, która świadomie i bez ważnej przyczyny złamała post w *ramadanie*, zobowiązana jest jako odkupienie trzymać post przez dwa miesiące bez przerwy. Taki post – pokuta nosi nazwę postu *kaffara*.

Czas trwania postu *kaffara*

Czas trwania postu *kaffara* wynosi dwa miesiące. Zazwyczaj jest to 60 dni. Jeśli do tego dodamy jeden dzień postu *kada* za dzień złamanego postu, to łączny wymiar liczyć będzie 61 dni. Dlatego w opinii społecznej post *kafara* nosi nazwę „sześćdziesiąt jeden".

CZYNNOŚCI PRZERYWAJĄCE POST

Czynności przerywające post dzielą się na dwa rodzaje:

Czynności, za które wymagany jest post *kaffara* i post *kada*

Nieprzestrzeganie postu w *ramadanie* lub przerwanie go bez ważnej przyczyny jest dużym grzechem. Jeśli, będąc w stanie postu, świadomie (nie z powodu zapomnienia) przerywamy go, to powinniśmy prosić Boga o wybaczenie. I jako odkupienie jesteśmy zobowiązani do zachowania postu *kaffara* przez okres dwóch miesięcy i postu *kada* przez jeden dzień.

- Jedzenie i picie bez ważnej przyczyny
- Wchodzenie w stosunki intymne

Wymagany jest post *kaffara* i post *kada*

Czynności, za które wymagany jest tylko post *kada*

Czasami post może być złamany z powodu błędu lub z ważnej przyczyny. W takiej sytuacji należy trzymać post *kada* tylko za te dni, kiedy nie pościliśmy.

Niektóre z czynności wymagające postu *kada*:

- Jeśli zapomnieliśmy, że pościmy i zjedliśmy lub napiliśmy się, i uznaliśmy, że nasz post został złamany, dalej kontynuowaliśmy jedzenie i picie*,
- Jeśli zjedliśmy lub wypiliśmy coś, co zazwyczaj do jedzenia się nie nadaje (na przykład papier lub ziemia),
- Jeśli nie zauważyliśmy, że minął czas *imsak* i kontynuowaliśmy jedzenie i picie, będąc przekonani, że czas postu jeszcze nie nastąpił,
- Jeśli nie braliśmy pod uwagę, że wieczór jeszcze nie nastąpił i przygotowaliśmy *iftar,* myśląc, że słońce już zaszło,
- Jeśli przełknęliśmy kęs pożywienia wielkości ziarnka grochu, który uwiązł między zębami,
- Jeśli połknęliśmy wodę podczas płukania gardła lub przemywania nosa,
- Jeśli nieświadomie łyknęliśmy kroplę deszczu, płatek śniegu lub kulkę gradu, które wpadły nam do jamy ustnej,
- Jeśli zapuściliśmy lekarstwo do oczu lub uszu,
- Jeśli przerwaliśmy post pod przymusem lub groźbą,
- Jeśli świadomie lub z jakiejś przyczyny złamaliśmy dowolny post, oprócz postu w *ramadanie.*

Post *kada* jest obowiązkowy

* W sytuacji, jeśli człowiek je lub pije, zapominając o tym, że pości, jego post nie jest złamany, ale z chwilą przypomnienia o poszczeniu, powinien natychmiast przerwać jedzenie lub picie. Jeśli zaś osoba przełknie coś po tym, jak przypomniała sobie o poście, jej post ulega przerwaniu.

UCZYNKI NIEPRZERYWAJĄCE POSTU

- Zjedzenie lub wypicie czegoś przez zapomnienie*,
- Przełknięcie kęsa pożywienia, który uwiązł miedzy zębami,
- Przełykanie śliny,
- Łykanie wody ze śliną podczas przepłukiwania jamy ustnej,
- Wciągnięcie pyłu i dymu, które trafiły do nosa lub gardła wbrew naszej woli,
- Wpadnięcie wody do ucha,
- Polucja,
- Mycie,
- Zapuszczanie lekarstwa do oczu,
- Wąchanie kwiatów i środków kosmetycznych,
- Usunięcie zębów**,
- Mimowolne wymioty,
- Przełknięcie wymiocin, których objętość nie zapełnia jamy ustnej,
- Próbowanie jedzenia na smak bez przełykania***,
- Wykorzystanie szczotki do zębów bez użycia pasty,
- Oddanie krwi,

postu nie przerywa

* Jeśli człowiek zapomni o poście, coś zje lub wypije, ale przypominając sobie o tym, przerwie tę czynność, jego post pozostaje nienaruszony. Powinien wówczas przepłukać jamę ustną i kontynuować post. Jeśli zaś po przypomnieniu sobie, że pości, nie przerwie jedzenia lub picia, jego post jest złamany i wymaga się postu *kada*.

** Użycie znieczulającego sprayu w czasie ekstrakcji zęba nie narusza postu, ale zastrzyk znieczulający łamie post.

*** Próbowanie jedzenia na smak bez przełykania jest niepożądane (*makruh*). ☹☹

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Jeśli ktoś zapomniał, że pości, zjadł lub napił się czegoś, niech kontynuuje post. To tak, jakby nakarmił go i napoił Allah".

(Buchari, „Saum", 9)

W JAKICH SYTUACJACH MOŻNA NIE PRZESTRZEGAĆ POSTU?

Islam jest religią przynoszącą ułatwienia. Bóg nie nakłada na swoje sługi niczego ponad ich siły. To dotyczy również postu. Nieprzestrzeganie postu w *ramadanie* jest grzechem, jednak w niektórych sytuacjach można nie zachowywać postu lub przerwać go. Wówczas przy pierwszej nadarzającej się możliwości należy za opuszczone dni wypełnić post *kada.*

Nasza religia zezwala na niezachowanie postu w *ramadanie* lub przerwanie już rozpoczętego w następujących sytuacjach:

1	Podróż	🕮 Człowiek, odbywający w *ramadanie* podróż na odległość powyżej 90 km z zamiarem pobytu w miejscu przeznaczenia mniej niż 15 dni, może nie przestrzegać postu. Jednak zachowanie postu jest pożądane.
2	Choroba	🕮 Człowiek, który ma obawy, że post zaostrzy jego chorobę lub wydłuży powrót do zdrowia, może nie trzymać postu. ✎ Orzeczenie o tym, że post może zaostrzyć chorobę lub wydłużyć okres rekonwalescencji, powinien wydać lekarz wyznający islam. Jeśli brak jest takiej możliwości, człowiek sam powinien to wyczuć.
3	Podeszły wiek	🕮 Osoby starsze, które nie mają siły, by pościć, mogą nie przestrzegać postu. ✎ Starcy, którzy nie mogą wypełnić *kady*, za każdy dzień postu przekazują jedną *fidja.*
4	Kobiety ciężarne lub karmiące	🕮 Jeśli kobieta ciężarna lub karmiąca przypuszcza, że post może przynieść szkodę jej zdrowiu lub zdrowiu dziecka, może nie trzymać postu.
5	Kobiety w okresie miesiączki i po porodzie	🕮 Jeśli kobieta poszcząca dostaje miesiączkę lub rodzi dziecko, jej post zostaje złamany. W czasie menstruacji i w okresie poporodowym kobieta nie może pościć.
6	Wojna	🕮 Wojownik, walczący w *ramadanie* z wrogiem, może nie trzymać postu, jeśli uważa, że to go osłabi.
7	Przymus lub groźba	🕮 Jeśli żąda się od osoby przerwania postu pod groźbą śmierci lub okaleczenia, może ona nie trzymać postu lub przerwać już rozpoczęty.
8	Silny głód lub pragnienie	🕮 Człowiek, zaniepokojony tym, że głód lub pragnienie, jakie odczuwa w poście, zaczyna przynosić poważny uszczerbek na zdrowiu i jest wbrew rozsądkowi, może przerwać post.

FIDJA ZAMIAST POSTU

✍ Ludzie w podeszłym wieku, nie mający sił, aby pościć i chorzy, którzy stracili nadzieję na wyzdrowienie, nie wypełniają *kady* za post opuszczony w *ramadanie*. Zamiast tego za każdy dzień *ramadanu*, w którym nie mogli trzymać postu, przekazują produkty lub pieniądze na wyżywienie ludziom biednym i potrzebującym. Takie zadośćuczynienie nosi nazwę ***fidja***.

📖 Wielkość *fidja* odpowiada wartości *sadaki fitr*, dawanej w *ramadanie*. *Fidja* za dzień postu – to produkty lub pieniądze na śniadanie i kolację dla jednej osoby. Wielkość *fidji* zależy również od możliwości finansowych osoby dającej.

SADAKA FITR

✍ *Sadaka fitr* – to datek dobroczynny, który przekazuje zamożna osoba z punktu widzenia naszej religii za siebie i członków swojej rodziny. Rozdanie *sadaki fitr* w *ramadanie* jest *ładżibem* (wymagane).

- Minimalna wartość *sadaki fitr* to produkty niezbędne do wyżywienia jednej osoby w ciągu jednego dnia lub ich pieniężny ekwiwalent. Maksymalne granice *sadaki fitr* nie istnieją. Ci, którzy przekazują więcej, zyskują duże wynagrodzenie (*hasanat*).
- *Sadakę fitr* należy przekazać do rozpoczęcia *Ramadan Bajramu*. Tym sposobem ucieszymy ubogich i niezamożnych i umożliwimy im spędzenie święta.
- *Sadaka fitr* jest jałmużną ofiarowaną za naszą kondycję i zdrowie. To wyrażenie wdzięczności Bogu, który stworzył nas, uczynił muzułmanami, dał nam możliwość w zdrowiu i pomyślności trzymać post w *ramadanie* i doczekać do *Ramadan Bajramu*.

POST *NAZR*

✍ Post *nazr* – to post, który zobowiązaliśmy się przestrzegać ku zadowoleniu Allaha. Trzymanie tego postu jest *ładżibem*.

Wyróżniamy dwa rodzaje postu *nazr*:

1. Post *nazr*, związany z warunkiem

- Na przykład, kiedy złożyliśmy obietnicę:

„Jeśli mama wyzdrowieje, będę trzymać trzy dni postu ku zadowoleniu Allaha". I jeśli mama wyzdrowiała, należy zachować trzy dni postu.

2. Post *nazr*, niezwiązany z warunkiem

- Kiedy zobowiązaliśmy się: „Ku zadowoleniu Allaha zachowam dzień postu". Jeśli w dowolny dzień będziemy pościć, wypełnimy nasze przyrzeczenie. Kiedy złożyliśmy obietnicę: „W najbliższy poniedziałek będę przestrzegać postu" – to danego słowa trzeba dotrzymać i w najbliższy poniedziałek pościć.

MODLITWA *TARAŁICH*☺☺

- Modlitwa *tarałich* – to wykonywana w *ramadanie* modlitwa składająca się z dwudziestu *rakatów*. Jej odprawienie jest *sunną muakada* dla mężczyzn i kobiet.
- Modlitwę *tarałich* można wykonywać zarówno we wspólnocie w meczecie, jak i pojedynczo w domu. Jednakże wynagrodzenie za modlitwę we wspólnocie jest o wiele większe.
- Odprawienie modlitwy *tarałich* jest *sunną* także dla tych osób, które z jakichś przyczyn nie zachowały postu.

ITIKAF ☺☺

✍ *Itikaf* – to odosobnienie na pewien czas w meczecie w celu oddania czci Bogu.

- Nasz Prorok (saał), po tym jak post w *ramadanie* stał się obowiązkowy, do końca swojego życia każdego roku w ostatnich dziesięciu dniach *ramadanu* wykonywał *itikaf*. A więc **wypełnianie *itikafu* w ostatnich dziesięciu dniach *ramadanu* jest *sunną*.**
- Przed rozpoczęciem *itikafu* należy założyć czystą odzież i namaścić się wonnościami. W *itikafie* należy recytować Koran, czytać *hadisy* i książki religijne. Trzeba wykonywać *zikr*, modlitwy dodatkowe (*nafila*) i *kada*. Powinno się stale wznosić *dua*, unikać próżnych i niepotrzebnych rozmów, kontrolować swoje czyny i zachowanie, wiedzieć, że znajduje się w obecności Allaha.

Pierwszy *tarałich*

To był jeden z błogosławionych wieczorów *ramadanu.* Do końca miesiąca zostało jeszcze siedem dni. Dotychczas Prorok (saał) po nocnej modlitwie *al-isza* szedł do domu, ale tej nocy po raz pierwszy wykonał modlitwę *tarałich,* a za nim wspólnota modlitewna. Nabożeństwo trwało do upływu jednej trzeciej części nocy.

Następnego dnia ludzie przekazywali sobie z ust do ust wieść o tym, że Wysłannik Allaha (saał) odprawił modlitwę *tarałich.* Jednak wieczorem tego dnia nie wykonał tej modlitwy z *dżamaatem*.

Kolejnego dnia Prorok (saał) ponownie sprawował modlitwę *tarałich* w meczecie, która trwała do północy, lecz w dniu, który nadszedł, nie odprawił jej ze wspólnotą.

Ostatecznie, kiedy do końca *ramadanu* zostawały trzy dni, Wysłannik Allaha (saał) odprawił całonocny *tarałich*. Żeby nie powstało mylne pojęcie, że modlitwa *tarałich* jest obowiązkowa, Prorok (saał) nie odprawiał jej ze wspólnotą i zalecał samodzielne wykonywanie jej w domu.

Odprawianie modlitwy *tarałich* w meczecie razem ze wspólnotą utrwaliło się w okresie kalifa Omara (*radijallahu anhu,* niech Allah będzie z Niego zadowolony, ra).

KADYR NOC (NOC PRZEZNACZENIA)

- Podobnie jak miesiąc *ramadan* jest szczególny wśród innych miesięcy, tak i *Kadyr Noc* zajmuje wyjątkowe miejsce pośród pozostałych nocy. Allah Najwyższy odnośnie tej nocy nakazuje: **„Zaprawdę, zesłaliśmy go [Koran] w Noc Przeznaczenia! Noc Przeznaczenia – lepsza niż tysiąc miesięcy! Aniołowie i Duch zstępują tej Nocy, za pozwoleniem swego Pana, dla wypełnienia wszelkich rozkazów. Ona to pokój aż do pojawienia się zorzy porannej”** (sura al-Kadr, Przeznaczenie, 97:1, 3–5).
- *Kadyr Noc* – to święta noc, podczas której zsyłane jest obficie miłosierdzie Allaha i jego dobra, przebaczane są grzechy i przyjmowane *dua* wierzących.
- Nasz Prorok (saał) w czasie ostatnich dziesięciu dni *ramadanu* wyjątkowo często czcił Boga. Jedną z przyczyn tego było przeświadczenie, że *Lajlat al-Kadr*, będąca „lepszą niż tysiące miesięcy”, znajduje się wśród tych nocy.
- My również powinniśmy przywiązywać wyjątkową uwagę do ostatnich dziesięciu dni *ramadanu*, szczególnie do 27 nocy.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Temu, kto w *Lajlat al-Kadr* wykona modlitwę, uznając wielkość tej nocy i oczekując wynagrodzenia tylko od Allaha, będą wybaczone przeszłe grzechy”.

(Buchari, „Iman”, 25)

Podczas tej nocy, której wartość jest równa osiemdziesięciu trzem latom życia, należy starać się pozyskać zadowolenie Pana Najwyższego. Tę noc, podczas której były zesłane pierwsze *ajaty* Koranu i wzeszło słońce islamu, należy spędzać:

- słuchając dyskusji w meczetach,
- recytując Koran,
- wykonując modlitwy,
- wznosząc *dua*,
- wygłaszając *salałaty*,
- prosząc Boga o przebaczenie grzechów i z powodu rangi cenić tę noc.

Ajsza (ra) zapytała Wysłannika Allaha (saał): „O Wysłanniku Allaha! Jeśli uznam *Kadyr Noc*, to jakie *dua* powinnam tej nocy wykonywać?” Wysłannik Allaha (saał) nauczył ją następującego *dua*: „O Allahu! Ty jesteś tym, który przebacza! Kochasz wybaczanie! Przebacz i mi!”

(Tirmizi, „Daałat”, 84)

Dua* na *Kadyr Noc

اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّى

„Allahumma innaka afułun tahibbul afła fa'fu annee”

„O Allahu! Ty jesteś tym, który przebacza! Kochasz wybaczanie! Przebacz i mi!”

ŚWIĘTO *RAMADAN*

Według zasad islamu post w miesiącu *ramadan* jest obowiązkowy. Pierwszy dzień miesiąca *szałłal* jest dla muzułmanów świętem.

W ostatnich dniach *ramadanu* przeżywamy smutek z powodu pożegnania z tym błogosławionym miesiącem, z drugiej zaś strony, radość ze zbliżającego się święta. W ostatnią noc *ramadanu* powinniśmy pomyśleć o tym, czy potrafiliśmy odpowiednio ocenić i spożytkować dobro tego miesiąca, modlić się o to, aby dożyć do następnego *ramadanu*, i przygotowywać się do święta. Następnego dnia rankiem ubieramy się odświętnie i spieszymy do meczetu. Dzień świąteczny rozpoczyna się od modlitwy świątecznej, wyrażającej wdzięczność Panu.

Święto – to nie odpoczynek, a dzień, spędzony radośnie i szczęśliwie ze wspólnotą. Tego dnia składamy życzenia rodzicom, krewnym i przyjaciołom, wykazujemy zainteresowanie ich zdrowiem, a oni rewanżują się wdzięcznością za naszą serdeczność. Odwiedzamy rodziców, krewnych i przyjaciół. Z uśmiechem witamy ludzi i pozdrawiamy ich ze świętem. Staramy się dostarczyć radości sierotom i pokrzywdzonym, odwiedzamy chorych i starych. Wybaczamy sobie krzywdy, odbudowujemy przyjaźń, jednamy skłóconych. Dlatego w święta umacniają się więzi rodzinne i przyjacielskie. Jeszcze bardziej widoczne jest uczucie miłosierdzia, przejawiające się w trosce o drugiego człowieka i wzajemnej pomocy. Wrota naszej duszy otwierają się szeroko ku potrzebującym, sierotom i ludziom samotnym.

JAK SPĘDZAŁ ŚWIĘTA WYSŁANNIK ALLAHA (saał)

Radość naszego Proroka (saał) z powodu *ramadanu*

Wysłannik Allaha (saał) z utęsknieniem oczekiwał *ramadanu*. Kiedy zbliżały się trzy błogosławione miesiące, on cieszył się i wykonywał *dua*: **„O Allahu, uczyń *radżab* i *szaban* pomyślnymi dla nas, i daj nam doczekać [w szczęściu] *ramadanu*”.**

W miesiącach *radżab* i *szaban* przestrzegał postu bardziej niż zazwyczaj. A o *ramadanie* przekazał następującą wieść: „*Kiedy nadchodzi ramadan, wrota Raju otwierają się na oścież, drzwi Piekła zamykają się, oddala się zło szatanów*”.

„*Do Raju prowadzi osiem wrót. Jedne z nich noszą nazwę Rajjan. Przez te wrota wejdą tylko ci, którzy pościli. Kiedy wejdzie ostatnia osoba z poszczących, wrota się zamkną. Ludziom, którzy przekroczyli te wrota, zostanie zaproponowany napój, po wypiciu którego nigdy nie będą odczuwać pragnienia*”.

Suhur Wysłannika Allaha (saał)

Nasz Prorok (saał) wyjątkowo cenił czas *suhuru* (posiłek spożywany przed świtem, przed rozpoczęciem postu). Mówił: „*Nie lekceważcie wstawania na suhur, gdyż pożywienie w porze suhuru jest błogosławione*”.

I, zapraszając na *suhur* Ibraza ibn Sariję, jednego z ubogich towarzyszy, żyjących w Meczecie Proroka, powiedział do niego: „Witaj na błogosławionym posiłku”.

A innym razem znaczenie *suhuru* wyjaśnił następująco:

„*Posiłek suhur – to błogosławiony pokarm. Nie lekceważcie go. Przygotowujcie suhur chociażby miałby to być łyk wody. Dlatego, że Allah Najwyższy i Jego aniołowie obdarzają łaskami tych, którzy szykują suhur*”.

Iftar Wysłannika Allaha (saał)

Allah Najwyższy jest zadowolony ze sług, które są Mu wierne i oddają szacunek. *Iftar* – to czas, kiedy najwyraźniej te cechy uwidaczniają się. Dlatego nasz Prorok (saał) uważnie pilnował nadejścia pory *iftaru*. Mówił, że Allah Najwyższy jest zadowolony, kiedy Jego słudzy cieszą się jak dzieci z nastania *iftaru* i zakończenia postu: „Dopóki moja *umma* będzie gorliwie dążyć, aby nie spóźnić się na *iftar*, dobro i pomyślność nie opuszczą ich”.

Wysłannik Allaha (saał) przekazywał, że *dua* poczynione w czasie *iftaru* nie są odrzucane i przed rozpoczęciem tego posiłku wykonywał następujące *dua*: „O Allahu! Pościłem ku Twojemu zadowoleniu. Pożywieniem przez Ciebie zesłanym kończę post”. Następnie zaczynał posiłek od daktyla, a jeśli nie miał, to od łyka wody, i tak zalecał postępować swoim towarzyszom.

Szczodrość Wysłannika Allaha (saał) w *ramadanie*

Szczodrość Wysłannika Allaha (saał), która wzbudzała podziw wszystkich, w *ramadanie* była wyjątkowa. W okresie trzech świętych miesięcy był jeszcze bardziej szczodrobliwy niż „*wiatr wiejący bez przerwy*”. Jeśli trafiały mu się jakieś dobra, natychmiast rozdawał je wśród muzułmanów. Starał się spełniać prośby zwracających się do niego osób. Jeśli nie był w posiadaniu jakiejś rzeczy, pożyczał od innych. Kiedy pytano go, jaka jałmużna jest lepsza, odpowiadał: „*Jałmużna dana w czasie ramadanu*”.

Oddawanie czci przez Wysłannika Allaha (saał) w *ramadanie*

W czasie *ramadanu* Wysłannik Allaha (saał) wykonywał więcej modlitw *nafila*. Najbardziej znamienną modlitwą bez wątpienia jest modlitwa *tarałich.* W tym miesiącu, w którym wykonuje się wiele aktów czci, *dua* i *zikrów*, Wysłannik Allaha (saał) często recytował Koran. Anioł Dżibril każdego dnia w trakcie *ramadanu* przychodził do Proroka Muhammada (saał) i obaj po kolei recytowali Koran sobie nawzajem. Podczas takiej corocznej recytacji w *ramadanie,* Koran był przeczytany od początku do końca, a podczas ostatniego *ramadanu* w życiu Wysłannika Allaha (saał) Koran był wyrecytowany dwukrotnie.

Kiedy błogosławiony miesiąc zbliżał się ku końcowi, nasz Prorok (saał) jeszcze bardziej oddawał się wielbieniu Boga. Przecież Noc Przeznaczenia, która jest lepsza niż tysiące miesięcy, przypada w jeden z ostatnich dziesięciu dni *ramadanu*, najprawdopodobniej 25, 27 lub 29 nocy. To jeszcze bardziej dawało mu natchnienie do większego oddawania czci, aby nie stracić dobrodziejstw tej nocy. Wysłannik Allaha (saał) powiadał:

„Każdej osobie, która w Kadyr Noc wykona modlitwę, zaakceptuje wielkość tej nocy i będzie oczekiwać nagrody Allaha, zostaną wybaczone przeszłe grzechy”.

Ostatnie dziesięć dni *ramadanu* Wysłannik Allaha (saał) spędzał w Meczecie Proroka na wykonywaniu *itikafu.* Odprawiał modlitwę wyrażającą uczucie: „*O mój Panie, jestem u Twoich drzwi. I nie odejdę stąd, dopóki mi nie przebaczysz*”. Takim *dua* zwracał się do Allaha i czynił *zikr*.

Prof. M. Jaşar Kandemir

Post i Koran ujmą się za wierzącym

Wysłannik Allaha (saał), zwracając uwagę na to, że recytacja Koranu wzbogaca nasze dusze, mówił:

„*Post i recytacja Koranu w ramadanie ujmą się za wierzącym*”.

Post powie:

„*O Panie! Ja odsuwałem tego sługę od jedzenia i wszystkich cielesnych pragnień w ciągu całego dnia. Przyjmij moje wstawiennictwo za tego sługę!*”

Koran powie:

„*O Panie! Ja odsuwałem tego sługę od snu w nocy. Przyjmij i moje wstawiennictwo za tego sługę!*”

W ten sposób post i Koran ujmą się za wierzącym.

(Ahmad bin Hanbal, „Musnad”, VI, 188)

RAMADAN

Jasny miesiąc *ramadan*
Przez Boga Najwyższego dany.
Muzułmanie trzymają post,
Żeby Allahowi oddać cześć.

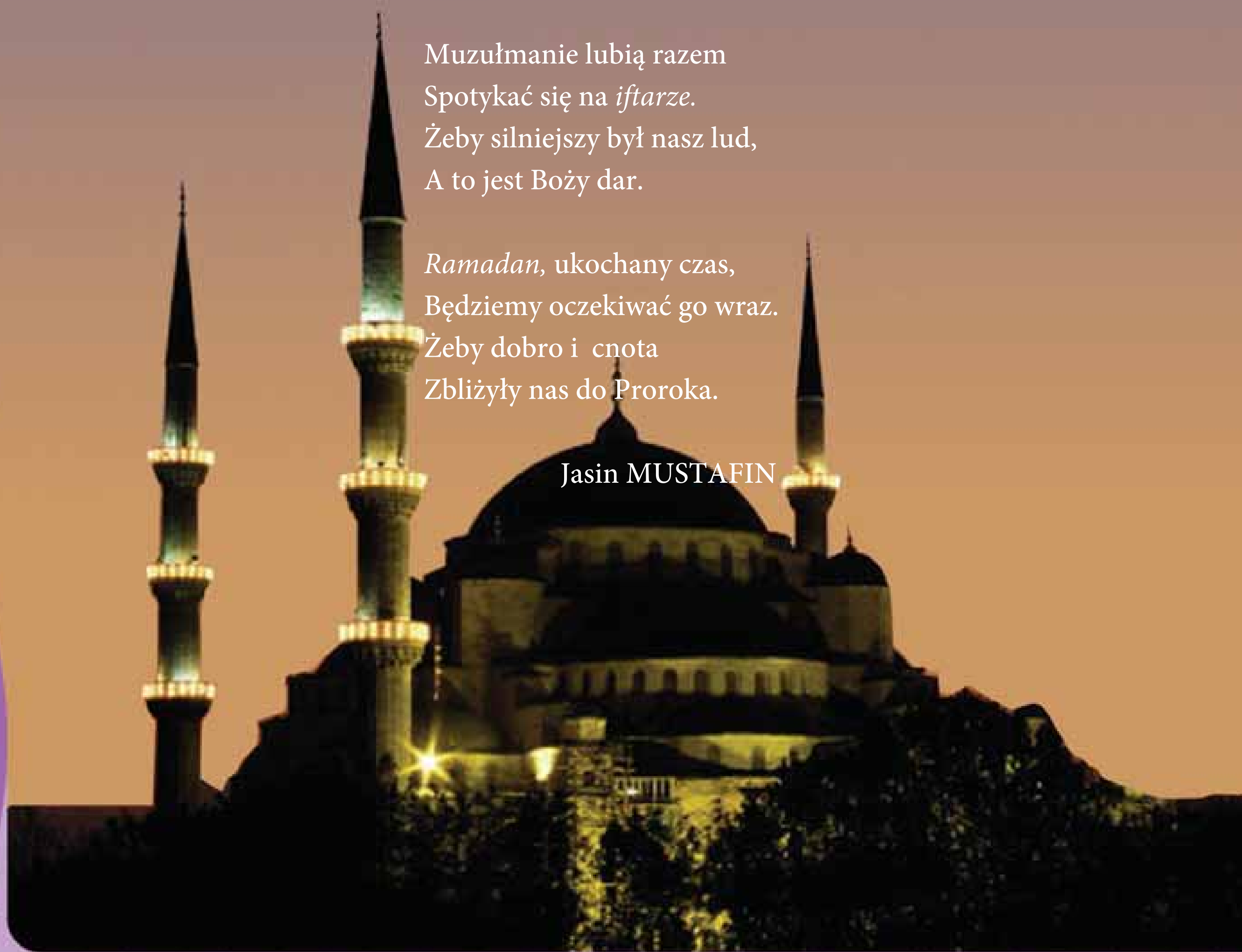
Na *suhur* przed świtem
Wstaniemy zimą i latem.
Wieczorem i stary, i młody
Z posiłku będzie rady.

Pomagać chorym i biednym
Będziemy bardziej w te dni.
Będą weselsi ludzie
I zaprzyjaźnią się.

Muzułmanie lubią razem
Spotykać się na *iftarze.*
Żeby silniejszy był nasz lud,
A to jest Boży dar.

Ramadan, ukochany czas,
Będziemy oczekiwać go wraz.
Żeby dobro i cnota
Zbliżyły nas do Proroka.

Jasin MUSTAFIN

PYTANIA

Sprawdźmy swoją wiedzę:

Proszę zaznaczyć, czy przytoczona wypowiedź jest prawidłowa, czy nieprawidłowa?

1. Post – to szczególny akt czci, który chroni nas w tym życiu od złego zachowania, jest zaporą od Piekła i staje się przyczyną przebaczenia popełnionych przez nas czynów. ☐ TAK ☐ NIE
2. Świadome złamanie postu bez ważnej przyczyny pociąga za sobą karę w postaci postu *kaffara* i postu *kada.* ☐ TAK ☐ NIE
3. *Fidja* – to produkty lub pieniądze przekazywane przez starszych ludzi, niemogących pościć, i chorych, którzy stracili nadzieję na powrót do zdrowia, za każdy opuszczony dzień postu. ☐ TAK ☐ NIE
4. Post *kaffara* – to post-przyrzeczenie w imię Boga. ☐ TAK ☐ NIE
5. *Iftar* – to odosobnienie w meczecie w celu oddawania czci. ☐ TAK ☐ NIE
6. W miesiącu *ramadan* podczas *Lajlat al-Miradż* były zesłane pierwsze ajaty Świętego Koranu. ☐ TAK ☐ NIE
7. Jedzenie i picie w sytuacji, kiedy zapomnieliśmy, że pościmy, narusza post. ☐ TAK ☐ NIE
8. Słowa Wysłannika Allaha (saał): „Post – to tarcza" oznaczają, że post chroni nas od zła i grzechów. ☐ TAK ☐ NIE

Wykonajmy test:

1. Co nie ma związku z *ramadanem*?

a) Pielgrzymka

b) Post

c) Początek objawienia Koranu

d) Kadyr Noc

2. Co nie dotyczy pożytku, jaki nam daje post?

a) Poprzez post dostępujemy miłości i zadowolenia Allaha.

b) Trzymając post, pomagamy biednym.

c) Oddalając się w poście od grzechów, chronimy siebie od Piekła.

d) Poprzez post uczymy się cierpliwości.

3. Który z postów jest *ładżibem*?

a) Post *nafila*

b) Post w *muharramie*

c) Post *nazr*

d) Post w *ramadanie*

4. Jak nazywa się czas zakończenia nocy i początku świtu?

a) *imsak* c) *iftar*
b) *suhur* d) *itikaf*

5. Co nie narusza postu?

a) Zjedzenie czegoś, co nie służy do jedzenia.
b) Przełknięcie śliny.
c) Świadome przełknięcie kropli deszczu lub grudki gradu.
d) Przełknięcie wody podczas obmywania się.

6. Co narusza post i wymaga postu *kada*?

a) Wpadnięcie wody do ucha podczas mycia się.
b) Wciągnięcie do gardła pyłu, dymu wbrew naszej woli.
c) Przerwanie postu pod przymusem lub groźbą.
d) Mimowolne wymioty.

7. Co jest główną przyczyną postu muzułmanów w *ramadanie*?

a) Pragnienie pohamowania pożądania ciała.
b) Pragnienie bycia zdrowym.
c) Niepsucie relacji z otoczeniem.
d) Spełnienie nakazu Allaha.

8. Co nie łamie postu?

a) Rozpoczęcie posiłku przed *iftarem*, myśląc, że słońce już zaszło.
b) Wzięcie prysznicu w celu odprężenia od zmęczenia.
c) Przełknięcie kęsa pożywienia wielkości ziarnka grochu, który uwiązł między zębami.
d) Mimowolne przełknięcie płatka śniegu, kropli deszczu, grudki gradu.

9. Z jakiej przyczyny nie wolno przerwać postu w *ramadanie*?

a) Przyjście gości do domu.
b) Groźba śmierci lub okaleczenia.
c) Wojna z wrogami.
d) Podróż.

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów:

(*Kadyr* / łaska / przebacz / sześćdziesiąt jeden / przebaczenie / *kada* / *nazr* / zdrowie / *Rajjan*)

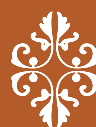
1. Początek *ramadanu* – …………………, środek – …………………, koniec – zbawienie od ognia piekielnego.
2. Trzymajcie post i pozyskacie ………………… .
3. Post *kaffara* zazwyczaj trwa ………………… dni.
4. Jeśli zjemy lub wypijemy przez pomyłkę i uznamy, że nasz post został złamany, dalej kontynuujemy jedzenie i picie, post ………………… jest obowiązkowy.
5. Post-zobowiązanie, który przyrzekliśmy trzymać w imię Allaha nosi nazwę post …………………… .
6. Wysłannik Allaha w ………………… Noc wykonywał następujące *dua*: „O Allahu! Ty jesteś tym, który przebacza! Kochasz wybaczanie! ………………… i mi!”
7. „Do Raju prowadzi osiem wrót. Jedne z nich noszą nazwę ………………… Przez te wrota wejdą tylko ci, którzy pościli. Kiedy wejdzie ostatnia osoba z poszczących, wrota zamkną się. Ludziom, którzy przekroczyli te wrota, zostanie zaproponowany napój, po wypiciu którego nigdy nie będą odczuwać pragnienia”.

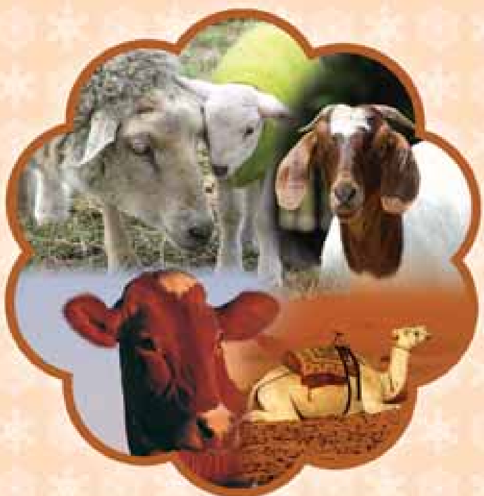

MOST POMIĘDZY BOGATYMI I BIEDNYMI

OBOWIĄZKOWA JAŁMUŻNA (*ZAKAT*)

- *Dobrowolna jałmużna (sadaka) i obowiązkowa (zakat)*
- *Czym jest zakat?*
- *Co nam daje obowiązkowa jałmużna?*
- *Zasady zakatu*
- *Jak wypłacamy zakat?*
- *Szczodrość naszego Proroka (saał)*

PRÓBA NA WDZIĘCZNOŚĆ

Nasz ukochany Prorok (saał) czasami opowiadał swoim towarzyszom historie z życia poprzednich narodów. Oto jedna z opowieści:

Żyło trzech Żydów: ospowaty, łysy i ślepy. Bóg zechciał poddać ich próbie i wysłał do nich anioła. Pojawił się anioł u ospowatego i zapytał:

- Czego pragniesz najbardziej?

- Czystej skóry i pięknego ciała. Ludzie unikają mnie z powodu mojej choroby.

Anioł pogłaskał skórę ospowatego i piętna znikły. Ciało chorego wypiękniało i skóra stała się czysta.

Anioł ponownie zapytał:

- Jakie zwierzę najbardziej ci się podoba?

- Wielbłąd – odpowiedział uleczony.

I został obdarowany cielną wielbłądzicą w dziesiątym miesiącu. Powiedziawszy na pożegnanie: „Niech będą błogosławione tobie te Boże dary" – anioł zniknął.

Następnie anioł pojawił się obok łysego i jego również zapytał:

- Czego pragniesz najbardziej?

- Żeby znikła ta łysina i ludzie nie naśmiewali się ze mnie.

Anioł pogłaskał go po głowie i pojawiły się na niej bujne włosy. Anioł również zadał mu drugie pytanie:

- Jakie zwierzę chciałbyś mieć?

- Krowę – odpowiedział ten, który niedawno był łysy.

Allah obdarował go cielną krową. Mówiąc na pożegnanie: „Niech będzie ta krowa dla ciebie błogosławiona" – anioł przeniósł się do ślepca i również zwrócił się do niego z pytaniem:

- Czego chciałbyś najbardziej?

- Żeby Allah przywrócił mi wzrok, abym mógł widzieć ludzi.

Anioł dotknął jego oczu i widzenie powróciło. Jemu także anioł zadał pytanie:

- Jakie zwierzę najbardziej chciałbyś posiadać?

- Owcę – wypowiedział były ślepiec.

Anioł zostawił mu kotną owcę.

Minął pewien czas, podarowane ospowatemu i łysemu wielbłądzica i krowa ocieliły się. Owca ślepca dała mu jagnię. Potem u ospowatego pojawiło się duże stado wielbłądów, u łysego – stado krów, u ślepca – trzoda owiec. Anioł postanowił odwiedzić każdego z nich i poddać próbie. Najpierw przyszedł do ospowatego i powiedział:

- Jestem biednym i nieszczęśliwym obcokrajowcem. W drodze straciłem wszystkie pieniądze i nie mogę wrócić do kraju. Proszę Boga, aby pomógł mi dostać się do domu. W imię Pana Najwyższego, który obdarował cię tak piękną twarzą i wyglądem, takim bogactwem, proszę cię o jednego wielbłąda.

Ten, który wcześniej był ospowaty, wykrzyknął:

- Tu jest wiele biednych i potrzebujących. Nie mogę każdemu proszącemu dawać po jednym wielbłądzie!

- Wydaje mi się, że przypominam ciebie. Czy nie jesteś tym, którego ludzie unikali? Czy nie jesteś tym, który był ubogi i Allah podarował ci bogactwo? – przypomniał mu anioł.

- Nie, cały ten majątek dostałem w spadku po moich dziadkach – zełgał ospowaty.

- Jeśli kłamiesz, niech Allah Najwyższy przywróci cię do poprzedniego stanu! – powiedział anioł.

Potem anioł zjawił się przed byłym łysym i poddał go takiej samej próbie jak ospowatego. Ten również odmówił aniołowi, więc na pożegnanie usłyszał:

- Jeśli kłamiesz, to niech Allah Najwyższy uczyni ciebie takim, jakim byłeś wcześniej!

Na końcu anioł pojawił się u tego ślepca, którego oczu kiedyś dotknął, i powiedział:

- Jestem nędzarzem, poniewierającym się z dala od ojczyzny nieszczęśliwym człowiekiem. Tułałem się, a teraz skończyły mi się pieniądze i nie mam za co dotrzeć do domu. Tylko Bóg mnie wspomoże w powrocie do domu i mam nadzieję na twoją pomoc. W imię Pana Najwyższego, który przywrócił ci wzrok, proszę cię, daj mi jedną owcę, abym mógł zapłacić za podróż do ojczyzny.

Były ślepiec odpowiedział:

- To prawda, byłem ślepy. Allah przywrócił światło w moich oczach. Byłem nędzarzem, a Bóg uczynił mnie bogatym. Ty potrzebujesz owcy – weź, ile chcesz. W imię zadowolenia Allaha, nie mogę niczego ci odmówić.

- Niech twoje bogactwo zostanie przy tobie. Allah chciał was trzech sprawdzić. I On jest z ciebie zadowolony. A ci dwaj – ospowaty i łysy – sami sobie wymierzyli karę – mówiąc to, anioł zniknął.

(Buchari, „Anbija", 51; Muslim, „Zuhd", 10)

KTO JEST PRAWDZIWYM GOSPODARZEM NASZEGO MAJĄTKU?

Islam wzywa ludzi do pracy i zarabiania środków do życia w dozwolony sposób. Ale przy tym wszystkim należy pamiętać:

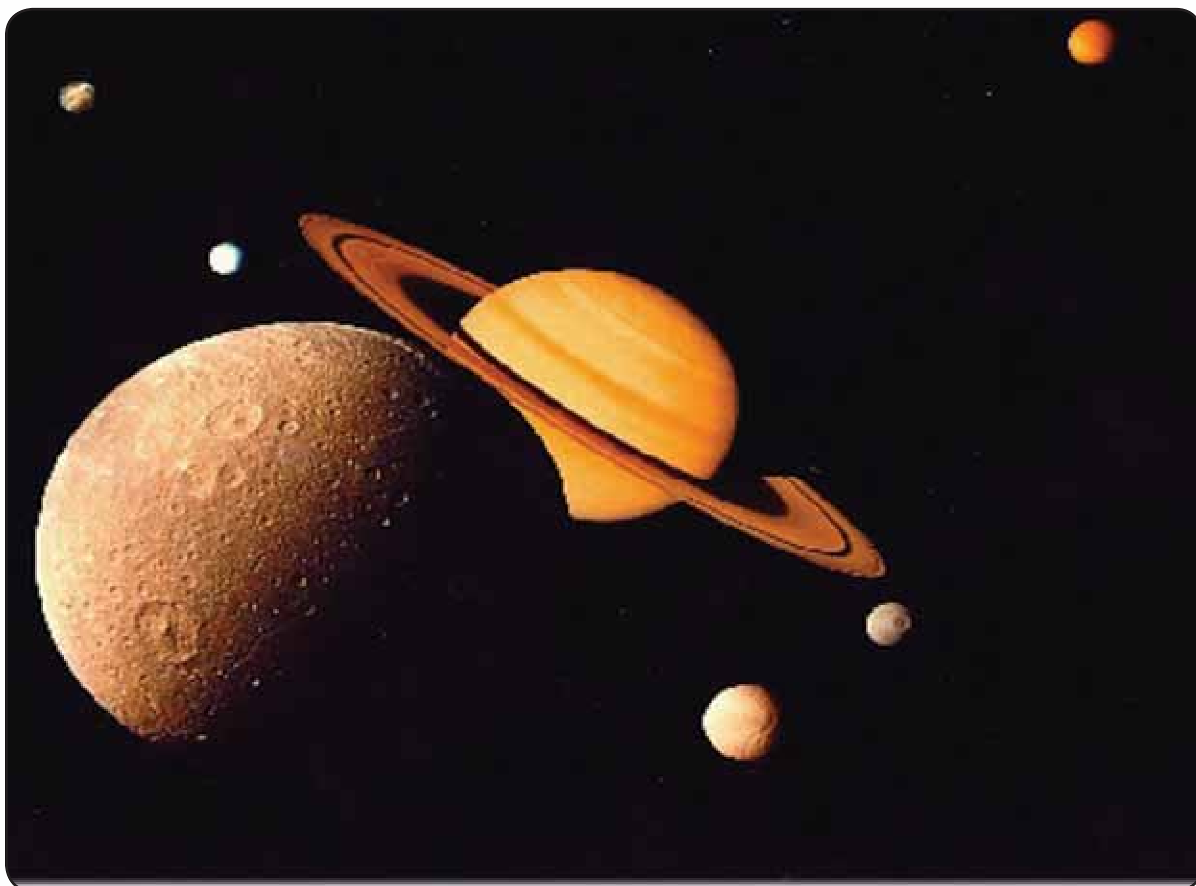
Wszystkie dobra dał nam Allah Najwyższy. On jest Prawdziwym Władcą tego, co posiadamy. Dał nam cały majątek na czasowe użytkowanie, aby sprawdzić nas, czy będziemy korzystać z tego tak, jak On tego chce. Allah nakazał oddawać majątek przewyższający nasze potrzeby ludziom ubogim i znajdującym się w trudnym położeniu.

Jeśli będziemy korzystać z dóbr, które dał nam Allah tak, jak On tego od nas wymaga, wytrzymamy tę próbę.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Powiedz: O Boże! Władco królestwa! Ty dajesz królestwo, komu chcesz, i Ty odbierasz królestwo, od kogo chcesz: Ty wynosisz, kogo chcesz, i Ty poniżasz, kogo chcesz. W Twoim ręku jest dobro! Zaprawdę; Ty jesteś nad każdą rzeczą wszechwładny!"

(Sura al Imran, Rodzina Imrana, 3:26)

JAŁMUŻNA DOBROWOLNA (*SADAKA*) I OBOWIĄZKOWA (*ZAKAT*)

Wydawanie majątku danego przez Boga ku Jego zadowoleniu nosi nazwę ***infak.*** Najpiękniejsze formy *infaku* – to *zakat* i *sadaka.*

Pomoc, którą według własnego życzenia okazuje muzułmanin, nazywa się *sadaka.* Zazwyczaj, mówiąc ***sadaka***, mamy na myśli materialne wsparcie potrzebujących. Jednakże *sadaka* to nie tylko pieniądze lub majątek, który przekazujemy ludziom w potrzebie. Prorok Muhammad (saał) mówił, że *sadaką* są wszelkie dobre uczynki. I przytaczał przykłady pożądanego zachowania, które są *sadaką*, za które otrzymujemy wynagrodzenie. Oto one:

- Okazywanie pomocy materialnej ludziom, znajdującym się w potrzebie – to *sadaka.*
- Przedłużenie terminu dłużnikowi, mającemu trudności ze spłatą zobowiązania – *sadaka.*
- Wzywanie ludzi do czynienia dobrych uczynków i powstrzymywanie od zła – *sadaka.*
- Uprzątnięcie z drogi zapory, przeszkadzającej ludziom – *sadaka.*
- Pokazanie lub wyjaśnienie komuś drogi – *sadaka.*
- Pomoc osobie w wejściu do środków transportu lub wniesieniu jego bagażu – *sadaka.*
- Pojednanie skłóconych – *sadaka.*
- Wspominanie Allaha, wypowiadając: *Allahu akbar*, *Alhamdulilah* lub *La illaha ilallah* – *sadaka.*

- Bycie życzliwym – *sadaka.*
- Serdeczność w rozmowie – *sadaka.*
- Zdobywanie wiedzy i nauczanie innych – *sadaka.*
- Każdy krok na drodze do meczetu na modlitwę – *sadaka.*
- Posadzenie drzewa – *sadaka.*
- Wszelkie starania męża, aby jego rodzina była szczęśliwa – *sadaka.*
- Postępowanie żony, aby jej mąż i dzieci były zadowolone – *sadaka.*
- Pomoc dziecka okazana swoim rodzicom, braciom i siostrom, a także dobry stosunek do nich – *sadaka.*

Allah Najwyższy nakazuje:

„O wy, którzy wierzycie, rozdawajcie z tego, w co was zaopatrzyliśmy […]”.

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:254)

Reasumując:

„Wszelkie dobro, uczynione ku zadowoleniu Allaha – to *sadaka*" (Buchari, „Adab", 33).

To oznacza, że pojęcie jałmużny w naszej religii jest bardzo szerokie. Niekoniecznie trzeba być bogatym, aby dawać *sadakę*. Każdy muzułmanin może ofiarować jałmużnę na miarę swoich materialnych możliwości lub zasłużyć na *hasanat* za *sadakę* w formie dobrych uczynków. Ale jest rodzaj *infaku* w pełni związany z wydzieleniem środków materialnych. Allah Najwyższy zobowiązał muzułmanów posiadających majątki do przekazania części swoich środków ludziom potrzebującym. Ten akt czci za pomocą majątku jest jednym z pięciu filarów islamu i nosi nazwę ***zakat.***

Pewnego razu Wysłannik Allaha (saał) ogłosił:

- Dawanie *sadaki* – to zobowiązanie każdego muzułmanina.

Po tych słowach jego towarzysze zapytali:

- A jeśli ktoś nie ma z czego dawać *sadaki*?

Prorok (saał) odpowiedział:

- Niech zapracuje: to wyjdzie mu na korzyść i będzie mógł dać *sadakę*.

- A jeśli nie będzie w stanie pracować?

- Niech pomaga potrzebującym.

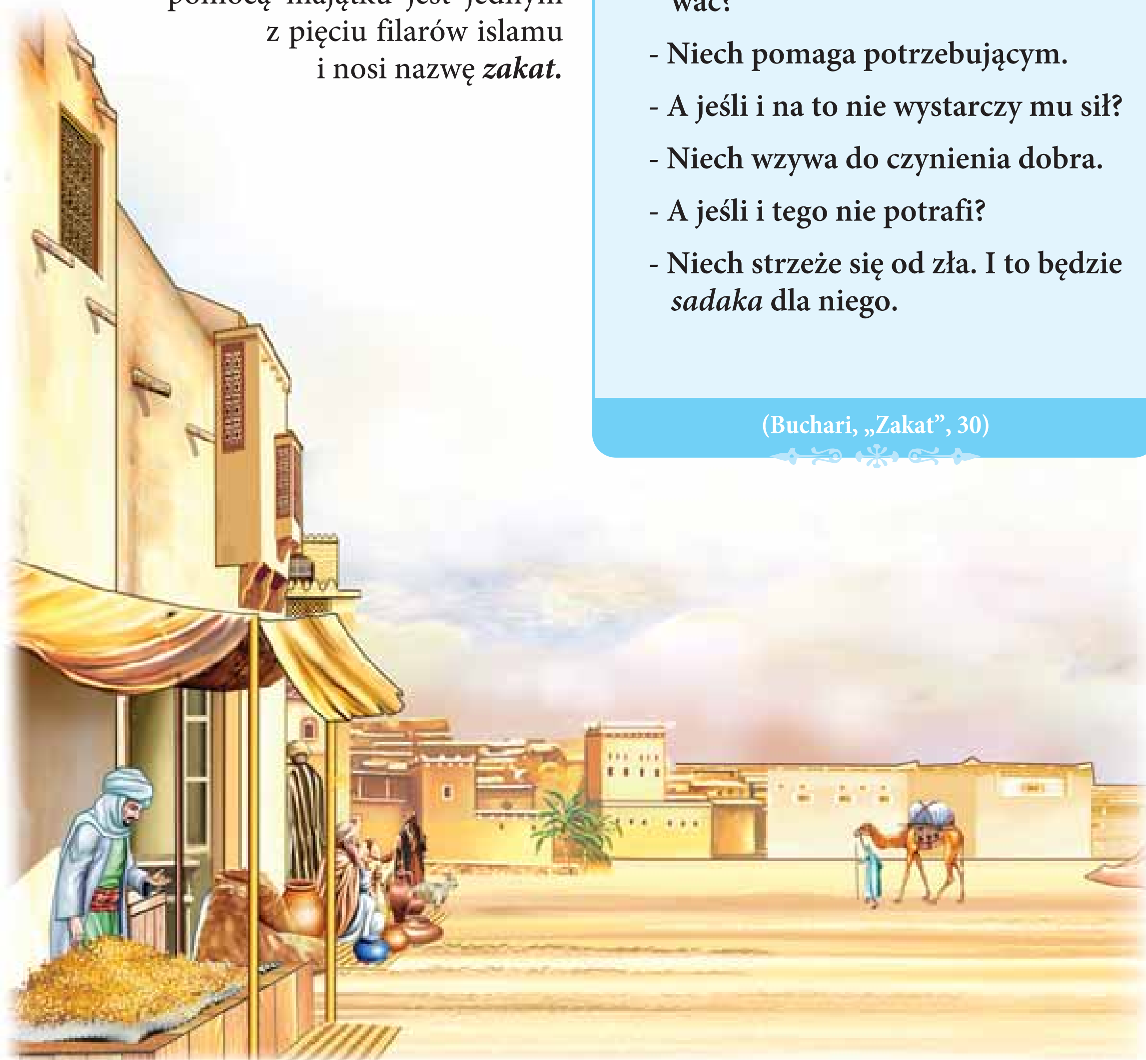
- A jeśli i na to nie wystarczy mu sił?

- Niech wzywa do czynienia dobra.

- A jeśli i tego nie potrafi?

- Niech strzeże się od zła. I to będzie *sadaka* dla niego.

(Buchari, „Zakat", 30)

CZYM JEST *ZAKAT*?

✍ ***Zakat*** – to przekazanie przez zamożnych muzułmanów części swojego majątku na cele ustanowione przez naszą religię.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Odprawiajcie modlitwę i dawajcie jałmużnę! A cokolwiek dobrego przygotujecie pierwej dla siebie samych, znajdziecie to u Boga. Zaprawdę, Bóg widzi jasno to, co wy czynicie!”

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:110)

Zakat – oczyszczenie

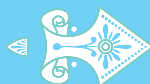
Jednym ze znaczeń słowa *zakat* jest oczyszczenie. Przekazanie muzułmanom części z nabytego przez nich lub posiadanego majątku ludziom potrzebującym, duchowo i cieleśnie oczyszcza człowieka. Osoba pozbywa się grzechów i skąpstwa, przywiązania do dóbr materialnych.

„Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich oczyścić i usprawiedliwić […]”.

(Sura at-Tauba, Skrucha, 9:103)

CO NAM DAJE OBOWIĄZKOWA JAŁMUŻNA?

ZAKAT

- To wdzięczność za podarowane nam dobra.
- Wzbudzenie uczucia miłosierdzia i współczucia.
- Oczyszczenie majątku.
- Ochrona od chciwości i egoizmu.
- Umacnianie miłości i wzajemnej pomocy.
- Ochrona majątku przed zepsuciem i utratą.
- Sprzyjanie wzrostowi bogactwa i dobrostanu.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Ci, którzy rozdają swoje majątki na drodze Boga, są podobni do ziarna, które wydało siedem kłosów, a w każdym kłosie – sto ziaren. Bóg daje wielokrotnie temu, komu chce. Bóg jest wszechobejmujący, wszechwiedzący!”

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:261)

Należy okazywać wdzięczność Bogu Najwyższemu za okazane nam dobra. Prawdziwa podzięka – to korzystanie z naszego majątku tak, jak tego wymaga Allah. Przekazując jedną czterdziestą część swojego stanu posiadania potrzebującym, oddajemy Bogu cześć wyrażającą nasze podziękowanie. Za przekazaną jałmużnę nie oczekujemy od nikogo podzięki. W ten sposób, poprzez wypłatę *zakatu*, okazujemy **wdzięczność za podarowane nam dobra.**

Allah Najwyższy nakazuje:

„Oni dawali pożywienie – z miłości do Niego – biednemu, sierocie i niewolnikowi. «Karmimy was tylko dla oblicza Boga i nie chcemy od was ani nagrody, ani wdzięczności. Zaprawdę, obawiamy się ze strony naszego Pana Dnia mrocznego, nieszczęsnego». I Bóg ustrzegł ich od zła tego Dnia, i dał im spotkać jasność i radość!"

(Sura al-Insan, Człowiek, 76:8-11)

Ludzie zamożni, zabezpieczeni we wszystko, nie zawsze mogą dobrze zrozumieć położenie biednych i niemajętnych. Kiedy znajdujemy ubogich i potrzebujących, aby przekazać im *zakat*, z bliska widzimy ich sytuację, potrzeby i ubóstwo. Widzimy ciężkie warunki, w jakich się znajdują. Pomagając ubogim i żyjącym w niedostatku, zmniejszamy ich niedolę i ubóstwo. To wszystko **wzbudza uczucie miłosierdzia i współczucia.**

Wysłannik Allaha powiedział:

„Jeśli pragniesz, aby twoje serce było miękkie, nakarm ubogiego i przygarnij sierotę".

(Ahmad bin Hanbal, II, 263)

Allah Najwyższy mówiąc: „W ich majątku mieli odpowiedni udział żebrak i nędzarz" (sura az-Zarijat, Rozpraszające, 51:19), wyjaśnia, że w majątku zamożnego człowieka jest część przynależna do osób ubogich i niemajętnych. Jeśli nie będziemy przekazywać im tej części, będzie to oznaczało, że przywłaszczyliśmy sobie ich udział, a to jest *haram.* Jeśli w majątku zawarty jest *haram,* to owe bogactwo jest nieczyste. Przekazując ze swojego stanu posiadania udział należny ubogim, oczyszczamy swoje bogactwo od *haramu*. W ten sposób ***zakat*** **oczyszcza nasz majątek.**

Allah Najwyższy nakazuje:

„Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich oczyścić i usprawiedliwić […]".

(Sura at-Tauba, Skrucha, 9:103)

Jałmużna obowiązkowa i dobrowolna kontroluje nasze zamiłowanie do bogactwa, chroni nas od trwonienia go na niewłaściwe cele. Uczy nas, że bogactwo nie jest najważniejsze w życiu. Pozwala odczuć radość z niesienia pomocy innym ludziom. ***Zakat* chroni nas od chciwości i egoizmu.** Daje sposobność bycia tym, kto myśli nie tylko o sobie, ale też o innych, kto jest zdolny oddać majątek, aby przynieść pocieszenie potrzebującym.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Przekazujący *zakat*, karmiący gościa i pomagający biednemu, uratuje się od skąpstwa".

(Tabarani, „Mu'dżamul-Kabir", IV, 256)

Zakat – to most, po którym środki zamożnych ludzi docierają do biednych. On umacnia więzi między majętnymi i żyjącymi w niedostatku. Usuwa zawiść. **Umacnia miłość i wzajemną pomoc między ludźmi.** Za pośrednictwem *zakatu* bogaci okazują miłosierdzie biednym, a ubodzy zaczynają szanować zamożnych. W społeczeństwie rozwija się wzajemna pomoc, wsparcie, współpraca. W ten sposób *zakat* zaspokaja potrzeby ubogich i potrzebujących i jest podstawą stabilności oraz pokoju w społeczeństwie.

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„*Zakat* – most islamu".

(Hajsami, „Madżmauz-Zawaid", I, 480)

***Zakat* i *sadaka* chronią majątek od utraty i zepsucia.** Tę myśl wyraża ludowe porzekadło: „Mała jałmużna usuwa dużo ubóstwa". Dlatego, że pomoc okazana jednemu biedakowi lub osobie niemajętnej i jego *dua* za naszą pomyślność tworzą barierę przed wieloma kłopotami. Na tych, którzy pomagają ludziom żyjącym w niedostatku, Bóg zsyła swoją łaskę i ochronę.

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Strzeżcie swego majątku za pośrednictwem *zakatu*".

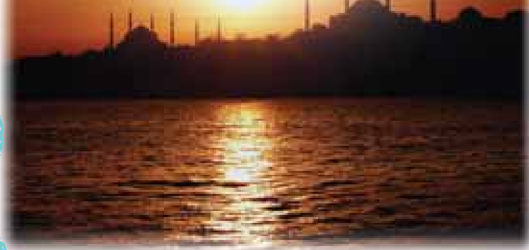
(Bajhaki, „Szuabul-Iman", V, 184)

***Zakat* sprzyja wzrostowi bogactwa i dobrostanu.** Allah Najwyższy w ajacie: „A to, co dajecie na lichwę, by powiększyło się kosztem majątku innych ludzi, nie powiększy się u Boga. Lecz to, co dajecie jako jałmużnę, poszukując oblicza Boga – oni otrzymają to w dwójnasób" (sura ar-Rum, Bizantyjczycy, 30:39), wskazuje na to, że dobrostan tych, którzy dają *zakat* i *sadakę*, powiększa się. Podstawą tego wzrostu są szczere *dua* ludzi, którym okazaliśmy pomoc, i *dua* aniołów. *Dua* ludzi ubogich, żyjących w nędzy, i aniołów są źródłem pokrzepienia i spokoju dla osób władających dostatkiem.

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Każdego dnia o świcie na ziemię schodzą dwaj aniołowie. Jeden z nich prosi: «*O Allahu! Obdarz bogactwem w zamian za wydane przez tego, kto rozdziela na Twojej drodze!*» Drugi zaś wznosi złe *dua: «O Allahu! Zniszcz bogactwo skąpego!*»"

(Muslim, „Zakat", 57)

ISTNIEJE TEN, KTÓRY DAJE WIĘCEJ!

Pewnego razu w Medynie, w czasie rządów kalifa Abu Bakra (ra), nastąpił ogromny deficyt żywności. Doszło do tego, że trudno było zdobyć nawet zboże do wypieku chleba. Widząc to, kupcy Medyny zaczęli przygotowywać karawany w celu zakupu ziarna.

Wielce szanowany Osman (ra) już wcześniej wyprawił do Damaszku karawanę, załadował tam zboże na sto wielbłądów i dostarczył do Medyny. Przywiezionego ziarna było tyle, że wystarczyłoby na zaspokojenie większej części zapotrzebowania mieszkańców Medyny na chleb. W tych czasach ludność tego miasta nie była aż tak liczna.

Część kupców zwróciła się do poważanego Osmana (ra) z propozycją odkupienia od niego sprowadzonego z Damaszku zboża. Zaproponowano mu cenę 4 dirhemów za miarę wagi. Jednak dostojny Osman (ra) uznał, że zaoferowana przez kupców stawka jest bardzo niska. „Jest ktoś, kto daje więcej niż wy" – taka była jego odpowiedź. Nie zechciał nikomu sprzedać zboża, więc kupcy zmuszeni byli podwyższyć cenę. Ale dostojny Osman (ra) ponownie odpowiedział: „Jest ktoś, kto daje więcej niż wy". I ostatecznie kupcy podnieśli cenę zakupu do 7 dirhemów za miarę wagi. To była definitywna i najwyższa cena, jaką mogli zaoferować. Ale odpowiedź szanowanego Osmana (ra) pozostawała jak poprzednio: „Jest ktoś, kto daje więcej niż wy".

Jeden z kupców zaczął domniemywać, że taka postawa Osmana (ra) wynika z chęci wykorzystania zaistniałej sytuacji do osiągnięcia jak najwyższego zysku. Wielu ludziom nie podobało się takie postępowanie, szczególnie w czasie, kiedy lud był w wielkiej potrzebie.

Allah Najwyższy nakazuje:

„dla tych, którzy rozdają, i w radości, i w utrapieniu […]".

(Sura al Imran, Rodzina Imrana, 3:134)

Allah Najwyższy nakazuje:

„Ci, którzy rozdają swoje majątki na drodze Boga, są podobni do ziarna, które wydało siedem kłosów, a w każdym kłosie – sto ziaren. Bóg daje wielokrotnie temu, komu chce. Bóg jest wszechobejmujący, wszechwiedzący!"

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:261)

W końcu kupcy postanowili powiadomić o zaistniałej sytuacji poważanego kalifa Abu Bakra (ra) i poprosić go o pomoc w dojściu do porozumienia z szacownym Osmanem (ra).

Przyszli do kalifa i wyjaśnili całą sytuację. Abu Bakr (ra) wysłuchał kupców i odpowiedział: „Jest coś dziwnego w tej sprawie. Wydaje mi się, że nie tak zrozumieliście Osmana. Przecież on jest zięciem i bliskim przyjacielem Wysłannika Allaha. On nie jest człowiekiem, który będzie wykorzystywać potrzeby ludzi w celu wyciągnięcia zysku. Pójdźmy razem do niego i dowiedzmy się”.

Wszyscy udali się do szanowanego Osmana (ra). Poważany Abu Bakr (ra) zapytał, dlaczego Osman (ra) odmówił sprzedaży swojego towaru za tak wysoką cenę zaoferowaną przez kupców.

Dostojny Osman (ra) udzielił takiej mądrej odpowiedzi:

„O kalifie Wysłannika Allaha! Oni chcą kupić ode mnie zboże w cenie siedmiu dirhemów za jedną miarę wagi. To znaczy, dają siedem za jeden. A ja chcę sprzedać Temu, który daje siedemset za jeden. Czyż Allah Najwyższy nie obiecał za jeden dobry uczynek odpłacić siedemset razy większą nagrodą? Kiedy mam możliwość tak zyskownego handlu, dlaczego mam sprzedać towar im?”

Po tej odpowiedzi szanowanego Osmana (ra) kupcy głęboko zamyślili się. Zrozumieli, w jakim byli błędzie, myśląc o nim źle.

Szacowny Osman (ra) wszystkie zboże, załadowane na stu wielbłądach, rozdał bezpłatnie wśród mieszkańców Medyny jako *sadakę.* To sprawiło ogromną radość ludziom niemajętnym i potrzebującym. Takim sposobem problem deficytu produktów żywnościowych w Medynie został w zasadzie rozwiązany.

Dla kogo *zakat* jest obowiązkiem?

- Zdrowy psychicznie,
- pełnoletni,
- zamożny (zgodnie z zasadami religii)

→ każdy muzułmanin → raz w roku → ma obowiązek dać *zakat* ☺☺☺☺

Kryteria zamożności według islamu

Człowiek, władający majątkiem lub pieniędzmi o wartości *nisabu*, po potrąceniu wydatków na zaspokojenie istotnych potrzeb i zobowiązań, zgodnie z zasadami religii uważany jest za zamożnego.

Minimalny majątek, od którego wypłaca się *zakat,* nosi nazwę *nisab.* Dla tych, którzy osiągnęli tę granicę, *kurban* i *sadaka fitr* są *ładżibem* (wymagane). Aby *zakat* stał się obowiązkowy, wymagane jest, aby osoba posiadała majątek o wartości *nisabu* lub większej od *nisabu* przez co najmniej jeden rok księżycowy (354 dni).

Podstawowe potrzeby człowieka

Przedmioty pierwszej potrzeby niesłużące w celach biznesowych:

- mieszkanie,
- wyposażenie domu i sprzęt,
- odzież,
- transport osobowy,
- książki,
- narzędzia i sprzęt niezbędne do wykonywania zawodu,
- pieniądze lub produkty w celu zabezpieczenia rodziny w ciągu roku.

Minimalna wartość majątku (*nisab*) i wymiar *zakatu*

- Osoba, która według norm religii uznawana jest za zamożną i posiada majątek o wartości *nisabu* w ciągu roku, zobowiązana jest do przekazania *zakatu*.
- Dobra, od których wypłaca się *zakat*, określa się po odliczeniu wydatków na zaspokojenie podstawowych potrzeb i opłaceniu zobowiązań.
- Wartość *nisabu* i wymiar *zakatu* zmieniają się w zależności od rodzaju dóbr.

Nisab **i** ***zakat*** **od towarów w handlu i pieniędzy**

<table>
<tr><th>Rodzaj majątku</th><th>Wartość nisabu</th><th>Wymiar zakatu</th></tr>
<tr><td>Złoto</td><td>80,18 grama</td><td rowspan="4">jedna czterdziesta część (2,5%)</td></tr>
<tr><td>Srebro</td><td>561 gramów</td></tr>
<tr><td>Towar</td><td>o wartości 80,18 g złota</td></tr>
<tr><td>Gotówka</td><td>o wartości 80,18 g złota</td></tr>
</table>

Nisab i _zakat_ od inwentarza żywego

Zakat od inwentarza żywego zależy od gatunku i liczby zwierząt:

- Od owiec i kóz: _zakat_ od 40 do 120 (włącznie) owiec lub kóz – owca lub koza.

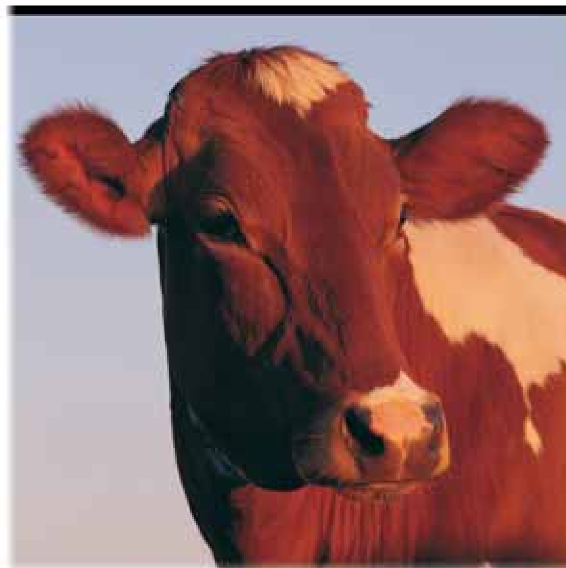
Wymiar _zakatu_ od większego pogłowia zwierząt należy sprawdzić w informatorach prawa muzułmańskiego.

- Krowa: _zakat_ od 30 do 39 (włącznie) krów – jedno roczne cielę.

- Wielbłąd: _zakat_ od 5 do 9 (włącznie) wielbłądów – owca lub koza.

Nisab i _zakat_ od produktów rolnych

- *Zakat* od produktów rolnych nosi nazwę ***uszr***.
- *Nisab* od produkcji rolnej – 611 kilogramów.
- Wymiar *zakatu* z nienawadnianych pól – 10% płodów rolnych,
- Wymiar *zakatu* z nawadnianych pól – 5% płodów rolnych,
- *Zakat* jest naliczany od wszystkich gatunków plonów: pszenicy, żyta, jęczmienia, prosa, ryżu, roślin motylkowych, buraków, dyń, arbuzów, bakłażanów, oliwek, jabłek, pomarańczy, wiśni, brzoskwiń.
- Nie musi być spełniony warunek, aby plony znajdowały się w rękach gospodarza przez rok. *Zakat* wypłaca się po zbiorze plonów.

„Spichlerz tego, kto sieje, opróżni się; ale kiedy nadejdzie czas zbioru plonów, pomyśl, jak z nawiązką odpłacone będzie za każde posiane ziarenko! Za jeden opróżniony spichlerz, ileż spichlerzy się zapełni! Jeśli ziarno nie będzie posiane i wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem, i pozostanie w spichlerzu, stanie się pożywieniem jedynie dla myszy, żuków i chrząszczy”.

(Maawlana)

UTRACONY SAD

Żył pewien szczodry człowiek, który posiadał winnice i daktylowe sady. Jak nakazuje religia, każdego roku część zebranych plonów rozdawał biednym i niezamożnym jako *zakat.* Po jego śmierci przepiękne poletka przeszły w spadku na dzieci. A one, otrzymawszy bujne sady ojca, z ogarniającą ich zachłannością zechcieli zarządzać nimi niepodzielnie.

Szczodra jałmużna ich ojca przekazywana biednym i niezamożnym napełniała sad Bożym błogosławieństwem. Przecież z zebranych płodów korzystali również potrzebujący. Jednakże *zakat* dawany przez ojca wydał się dzieciom zbyt wysoki i nie zechcieli go wypłacać. Sądzili, że z powodu oddawania *zakatu* zbiory się zmniejszą i niewiele im zostanie. Nie rozumieli, że obfitość ich sadów – to Boże błogosławieństwo z powodu współczucia ubogim i przekazania im części plonów. Pragnienie władania ziemskimi dobrami i niefrasobliwość w religii zaślepiły ich serca.

Bracia szukali sobie usprawiedliwienia, żeby nie dawać *zakatu*:

„Mamy duże rodziny. Nie jesteśmy bogaci. Niczego nie będziemy dawać biednym! Jutro wczesnym rankiem pójdziemy do sadu i zbierzemy plony, zanim przyjdą biedacy! – postanowili. Mówiąc tak, żaden z nich nie pomyślał ani o tym, że prawdziwym władcą wszystkich dóbr jest Bóg, ani o losie ubogich i niezamożnych, który zależy od ich zbiorów…

Z tego powodu, podczas ich snu, z woli Allaha na ich poletka spadło nieszczęście. Rozpętała się straszna burza. W dolinie, gdzie znajdowały się sady, od uderzenia pioruna powstał pożar, który w szybkim czasie zamienił wspaniałe sady w popiół i zgliszcza.

Wczesnym rankiem, bracia, nie podejrzewając niczego złego, popędzali się wzajemnie do pójścia w dolinę:

- Idźmy, jeśli chcemy zebrać plon!

Udali się w drogę. Po trasie rozmawiali między sobą:

- Uważajcie, nie dopuszczajcie do sadu biedaków! Nie pozwalajcie im wchodzić!

Ale dochodząc do sadu, zamarli ze zdziwienia. Nie uwierzyli własnym oczom. Zaczęli sobie zadawać pytania: „Może pomyliliśmy drogę?" Jednak było to miejsce, gdzie wcześniej znajdował się ich sad, ale teraz sadu nie było. Tylko zgliszcza i popiół pokrywały całą powierzchnię.

Najmądrzejszy z braci szybko zrozumiał sytuację:

- Nie, nie! Przyszliśmy we właściwe miejsce, to nasz sad. Z tego powodu, że owładnięci chciwością postanowiliśmy niczego nie dawać biednym, Allah zesłał na nas to nieszczęście i spalił nasz sad.

Smutek i żal ogarnął serca braci. Jakie plany snuli z wieczora i z czym spotkali się z rana… Zaczęli kłócić się między sobą i wzajemnie się obwiniać: „To ty podsunąłeś taką głupią myśl".

Najmądrzejszy z braci powiedział tak:

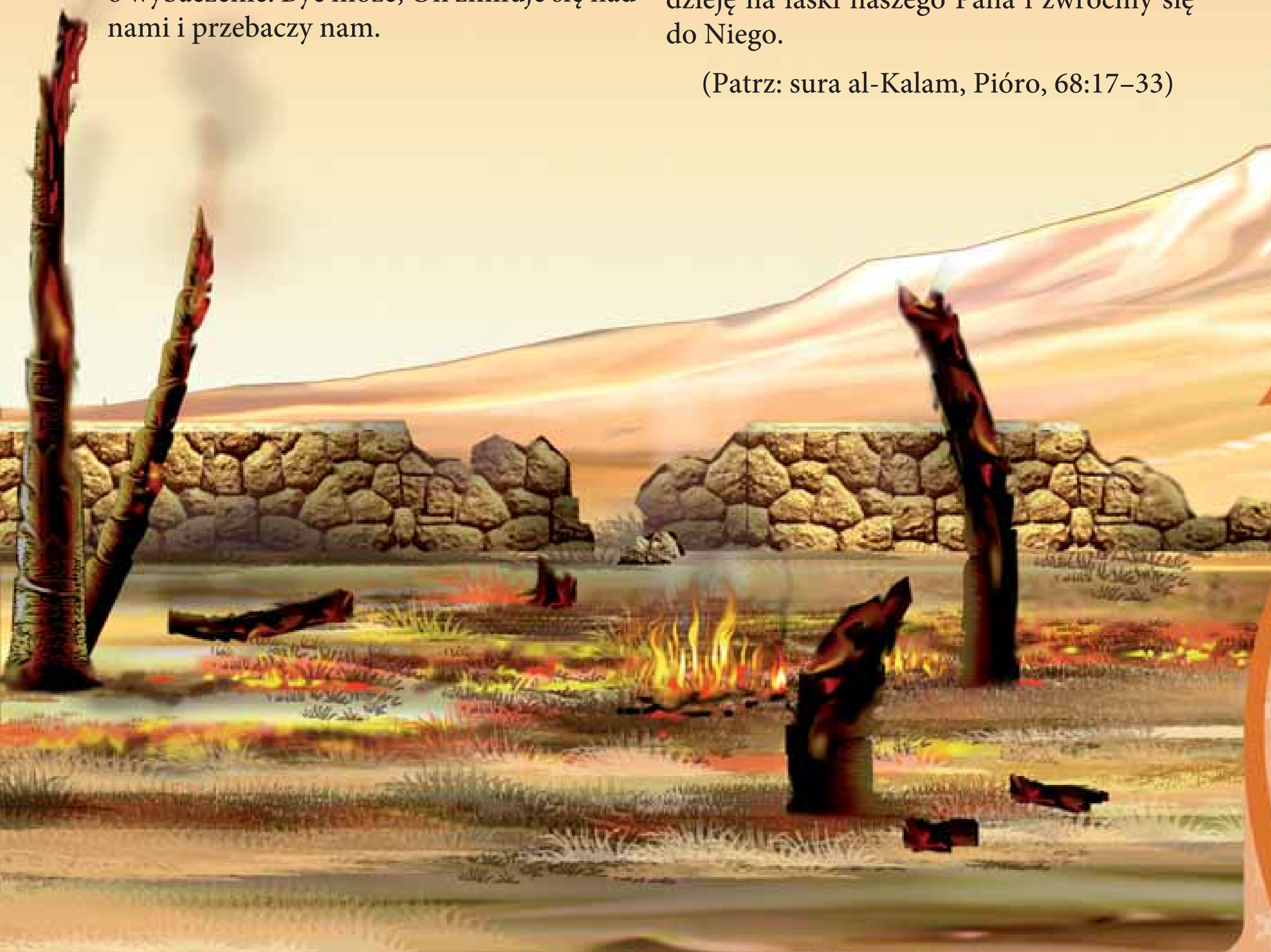
- Bracia moi! Nie ma żadnego sensu we wzajemnym obwinianiu się. Prośmy Boga o wybaczenie. Być może, On zmiłuje się nad nami i przebaczy nam.

Teraz zrozumieli swój błąd. Przecież prawdziwym władcą wszystkich dóbr jest Allah. I wszystkie otrzymane od Niego dobrodziejstwa, należy spożytkować tak, jak On tego od nas oczekuje. Przecież bogactwo oddane w imię Allaha, jest źródłem miłosierdzia i środkiem, aby zasłużyć na Raj.

Bracia przyznali się do błędu i powiedzieli do siebie:

- Zawiniliśmy! Rzeczywiście, popełniliśmy wielki błąd. Zły postępek jest po naszej stronie. Nasz Pan jest nieskazitelny. Nie będziemy tracić nadziei i zwrócimy się do naszego Pana. Allah Najwyższy za nasz grzech zabrał nam sad, ale jeśli szczerze zwrócimy się do Niego, On da nam lepsze. Miejmy nadzieję na łaski naszego Pana i zwróćmy się do Niego.

(Patrz: sura al-Kalam, Pióro, 68:17–33)

KTO OTRZYMUJE *ZAKAT*?

Zakat otrzymują następujące kategorie ludzi:

- Potrzebujący: ci, którzy według religii nie są bogaci, tj. ich majątek nie osiąga *nisabu.*
- Ubodzy: ci, którzy potrzebują pożywienia, odzieży i innych podstawowych środków do życia.
- Dłużnicy: ci, którzy żyją w nędzy z powodu spłacania długów ze środków, jakie posiadają. Ludziom takim, w celu spłacenia zobowiązań, daje się *zakat* do czasu, aż ich majątek osiągnie wartość *nisabu.*
- Podróżni: ci, którzy, mają pieniądze w ojczyźnie, ale będąc w podróży, znaleźli się bez środków i potrzebują pomocy. Daje się im *zakat*, aby mogli wrócić do domu. Jednakże lepszym jest dla nich pożyczenie pieniędzy niż wzięcie *zakatu.*
- Ludzie na drodze Allaha: ci, którzy są na drodze rozpowszechniania islamu, zdobywa-nia wiedzy o islamie i nauczania religii innych, ale nie mają środków na jedzenie, odzież itp. Daje się im *zakat* w celu zaspokojenia podstawo-wych potrzeb życiowych.

Allah Najwyższy nakazuje:

„W ich majątku mieli odpowiedni udział żebrak i nędzarz”.

(Sura az-Zarijat, Rozpraszające, 51:19)

- W 60 ajacie sury at-Tauba, Skrucha, oprócz wymienionych pięciu grup, wskazane są jeszcze trzy kategorie ludzi, którym można dawać *zakat*: niewolnicy, osoby, których serca należy pozyskać dla islamu, oraz ludzie zbierający *zakat.*
- Możemy wypłacać *zakat* jednej grupie ludzi lub rozdzielić między inne.
- Rozdawanie *zakatu* z uwzględnieniem pierwszeństwa bliskich krewnych jest bardziej chwalebne.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Jałmużny są tylko dla ubogich i biedaków, i tych, którzy przy nich pracują, i dla tych, których serca zostały pozyskane, i na wykup niewolników, i dla dłużników, i dla drogi Boga, i dla podróżnego. To jest obowiązek nałożony przez Boga! Bóg jest wszechwiedzący, mądry!”

(Sura at-Tauba, Skrucha, 9:60)

KOMU NIE DAJE SIĘ *ZAKATU*?

- ⊗ Bogatym,
- ⊗ Niemuzułmanom,
- ⊗ Tym, troska o których jest naszym obowiązkiem (matce, ojcu, babci, dziadkowi, dzieciom i wnukom),
- ⊗ Na budowę szkół, szpitali, meczetów, dróg, studni, mostów itp.

Zakatu
nie daje się

⊗ *Zakatu* nie daje się małżonkom.

☑ *Zakat* można dawać braciom, siostrom, wujkom, ciociom, siostrzeńcom, bratankom itp. krewnym.

DAWAĆ Z TEGO, CO I NAM SIĘ PODOBA

Abu Tałha (ra) był jednym z ulubionych przyjaciół naszego Proroka (saał) i jednym z wpływowych i bogatych mieszkańców Medyny. Był posiadaczem wielu sadów, pól oraz stad zwierząt. Władał również ogromnym, mającym dużą wartość sadem, znajdującym się w pobliżu Meczetu Proroka. Abu Tałha (ra) bardzo lubił ten sad daktylowy, w którym, oprócz wszystkiego, była jeszcze studnia ze słodką wodą. Bardzo często zapraszał naszego Proroka (saał) z przyjaciółmi do tego sadu i ugaszczał ich. W cieniu daktylowych palm prowadzone były religijne dyskusje.

Pewnego razu nasz Prorok (saał) siedział w meczecie w kręgu swoich towarzyszy i przytoczył im następujący ajat: „Nigdy nie osiągniecie prawdziwej pobożności, dopóki nie będziecie rozdawać z tego, co kochacie. Cokolwiek rozdacie, Bóg wie o tym doskonale!" (sura al Imran, Rodzina Imrana, 3:92).

Ajat ten wywarł silne wrażenie na Abu Tałsze (ra) i dlatego zwrócił się do Proroka (saał):

- O Wysłanniku Allaha! W moim majątku najbardziej ukochanym i najdroższym mi jest sad, znajdujący się naprzeciwko meczetu. Od tego momentu oddaję swój sad w imię Allaha na rzecz potrzebujących. Niech biedni muzułmanie korzystają z płodów i wody w tym sadzie.

Następnie Abu Tałha (ra) udał się do sadu, aby wypełnić powzięte postanowienie. Zobaczył tam siedzącą w cieniu drzew swoją żonę Ummu Suleim i poprosił ją, aby opuściła sad.

Ummu Suleim zapytała:

- Abu Tałha! Dlaczego opuszczamy sad? Czy gdzieś wyjeżdżamy?

Abu Tałha (ra) odpowiedział:

- Nie, nigdzie nie wyjeżdżamy, ale ten sad już nie należy do nas, tylko do biedaków Medyny – i opowiedział jej o tym, co zaszło w Meczecie Proroka.

Wówczas Ummu Suleim zapytała:

- Czy ty przekazałeś sad w imieniu nas obojga, czy tylko w imieniu własnym?

- W imieniu nas obojga – padła odpowiedź.

Niech Allah będzie z ciebie zadowolony Abu Tałha! – dodała Ummu Suleim. Widząc biedaków, myślałam o tym, że i ja mogłabym być na ich miejscu, ale nie miałam śmiałości powiedzieć ci o tym. Niech Allah przyjmie ten nasz dobry uczynek.

Kalif Omar bin Abdulaziz (ra) kupował worki cukru i rozdawał biednym. Zapytano go:

- Czy nie byłoby lepiej, gdybyś zamiast cukru dawał pieniądze?

- Ja bardzo lubię cukier i dlatego chcę rozdawać to, co sam lubię – odpowiedział Omar bin Abdulaziz (ra).

NA CO NALEŻY ZWRACAĆ UWAGĘ, DAJĄC *ZAKAT*?

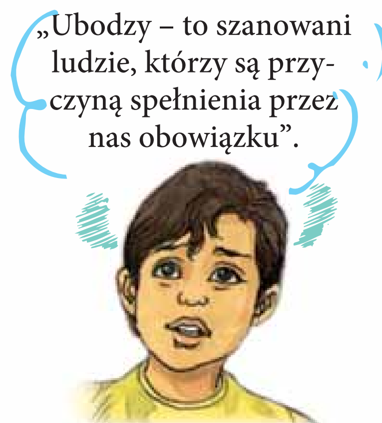
Należy być miłosiernym

Zakat należy dawać z pragnieniem uczynienia dobrego uczynku, z uczuciem miłosierdzia, z uzmysłowieniem sobie tego, że sami moglibyśmy być na miejscu potrzebujących.

Nie należy zapominać, że oddajemy cześć Bogu

Dając *zakat* lub *sadakę* nie wolno zapominać, że wypełniamy jeden z nakazów Allaha, a mianowicie oddajemy cześć. Z tego powodu powinniśmy być wdzięczni ludziom biednym i potrzebującym, że za ich pomocą możemy wypełnić ten akt czci.

Dając zakat, trzeba być uprzejmym

Należy pamiętać, że jałmużnę dajemy ku zadowoleniu Boga. *Zakat* i *sadakę* wypada przekazywać tak pięknie, jak wręczamy prezenty, w eleganckim opakowaniu. Należy podawać ładnym gestem i z uśmiechem.

Nie powinniśmy oczekiwać niczego oprócz zadowolenia Boga. Nie przystoi ranić człowieka słowami: „*To moja jałmużna dla ciebie*". Najważniejsze, aby *zakat* trafił do osoby potrzebującej. Dla Boga nie jest ważne, aby otrzymujący wiedział, że to *zakat.*

„Podoba mi się, kiedy prezent jest wręczany z uśmiechem i w eleganckim opakowaniu".

Allah Najwyższy nakazuje:

„O wy, którzy wierzycie! Nie czyńcie daremną waszej jałmużny przez wyrzuty i obrazę […]".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:264)

Należy szukać i znaleźć autentycznie osobę potrzebującą

Aby nasz *zakat* był przyjęty, istnieje konieczność poszukania jego odbiorców. Ważne jest nie przekazanie, a wręczenie. Sedno *zakatu* – dać tej osobie, która ma do niego prawo. Jeśli jałmużna trafi do niewłaściwych rąk, trzeba ją dać ponownie.

Szczególnie należy pamiętać o tych, którzy nie mówią o swojej potrzebie. To właśnie oni są autentycznymi odbiorcami.

„Jak mam znaleźć autentycznie potrzebującego?"

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Nie jest biednym żebrak, którego odpędzają od drzwi dwoma kawałkami chleba lub dwoma daktylami. Prawdziwy potrzebujący – to ten, który nie może znaleźć sobie pożywienia, któremu nie dają jałmużny i który nikogo o nic nie poprosi".

(Buchari, „Zakat", 53)

ZDOBYĆ WŁASNĄ PRACĄ JEST LEPIEJ NIŻ ŻEBRAĆ

Jeden z *ansarów* przyszedł do Proroka (saał) i poprosił o jałmużnę. Nasz Prorok (saał) zapytał go:

- Czy ty masz cokolwiek w domu?

Wysłannik Allaha (saał) nie lubił żebraków i mówił:

„Jeśli ktoś z was weźmie sznurek, zbierze wiązkę drewna i sprzeda ją, i nie narazi na szwank honoru sługi Allaha – to, oczywiście, jest lepsze niż żebractwo”.

(Buchari, „Zakat”, 53)

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Dająca ręka przewyższa biorącą”.

(Buchari, „Zakat”, 53)

- Tak, mam narzutę. Kładę się na jednej połowie, a drugą się przykrywam. Jeszcze mam kubek, z którego piję wodę – odpowiedział ten człowiek.

- Idź i przynieś te rzeczy – nakazał Prorok (saał).

Mężczyzna poszedł i przyniósł to, o czym była mowa. Prorok (saał) wziął te przedmioty i zapytał wśród otoczenia:

- Czy ktoś chce kupić te rzeczy?

- Ja mogę kupić za jednego *dirhema* – odpowiedział ktoś z obecnych.

Prorok jeszcze raz lub dwa zapytał:

- Kto da więcej?

Kiedy ktoś inny odpowiedział:

- Ja mogę kupić za dwa *dirhem*y – nasz Prorok (saał) sprzedał je temu człowiekowi. Otrzymane dwa *dirhemy* oddał właścicielowi rzeczy i powiedział:

- Za jeden *dirhem* kup jedzenie dla swoich dzieci, a za drugi – siekierę i sznur, żebyś mógł rąbać i nosić drewno.

Tak jak poradził Prorok (saał), mężczyzna zajął się przygotowywaniem i sprzedażą drewna. Po piętnastu dniach przyszedł do naszego ukochanego Proroka (saał) i opowiedział, że zarobił dziesięć *dirhemów*, część których przeznaczył na jedzenie, a drugą część – na odzież. Wówczas nasz Prorok (saał) powiedział:

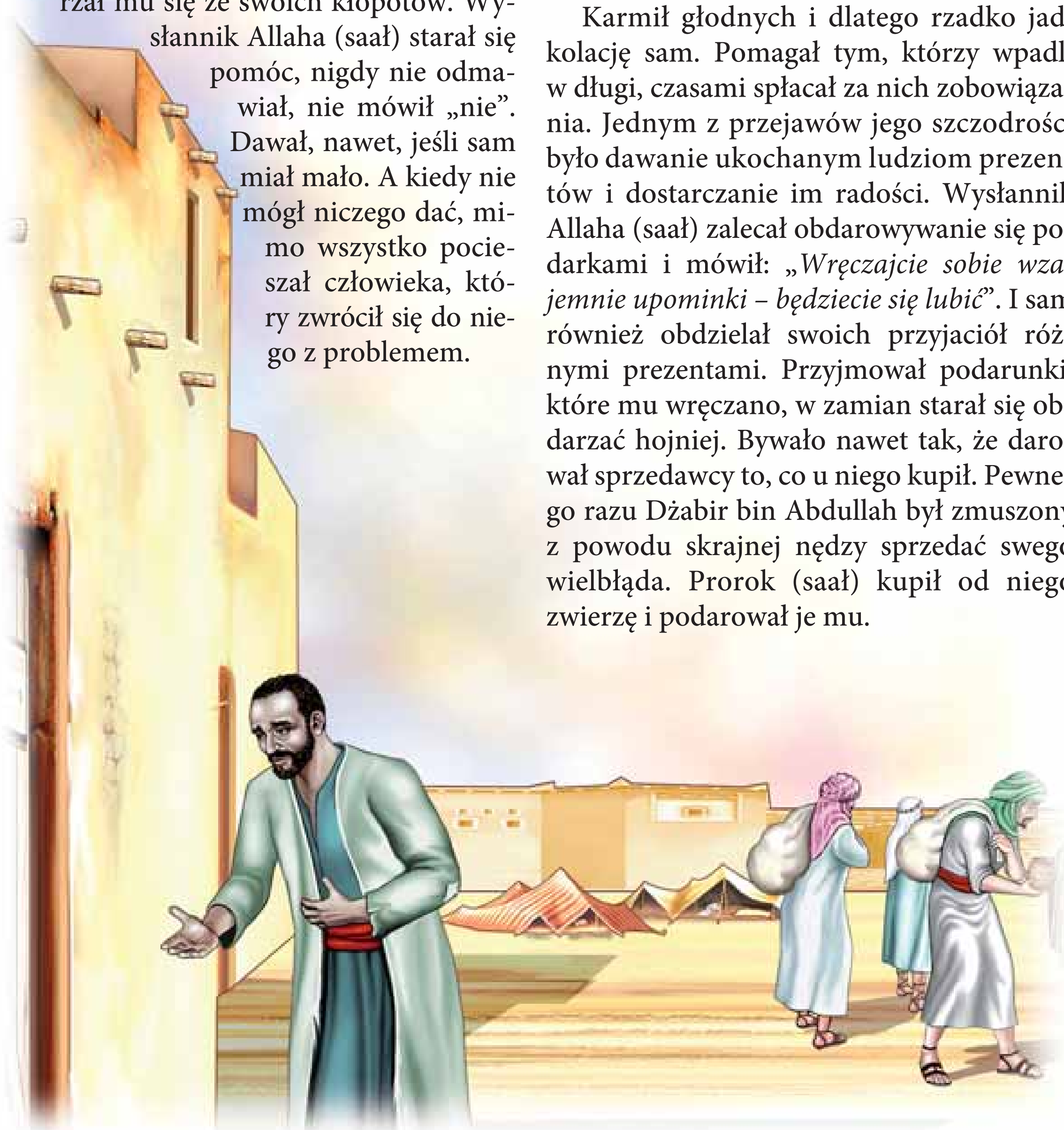
- Co jest lepsze: żyć w ten sposób (zarabiać w pocie czoła), czy w Dzień Sądu Ostatecznego stać przed Allahem ze znakiem zbieracza jałmużny? (Abu Dawud, „Zakat”, 26).

SZCZODROŚĆ NASZEGO PROROKA (SAAŁ) I JEGO GOTOWOŚĆ POMOCY

Gotowość niesienia pomocy ludziom, reagowanie na ich potrzeby, troska o ubogich, sieroty i potrzebujących, było jednymi z wyjątkowych cech naszego ukochanego Proroka (saał). Jeśli ktoś miał problemy, od razu udawał się do Proroka (saał) i zwierzał mu się ze swoich kłopotów. Wysłannik Allaha (saał) starał się pomóc, nigdy nie odmawiał, nie mówił „nie". Dawał, nawet, jeśli sam miał mało. A kiedy nie mógł niczego dać, mimo wszystko pocieszał człowieka, który zwrócił się do niego z problemem.

Prorok Muhammad (saał) był najbardziej szczodrym z ludzi. Nigdy nie zapominał, że prawdziwym władcą wszystkich dóbr jest Allah Najwyższy. Kłopoty ludzi biednych i potrzebujących martwiły go bardziej niż osobiste.

Karmił głodnych i dlatego rzadko jadł kolację sam. Pomagał tym, którzy wpadli w długi, czasami spłacał za nich zobowiązania. Jednym z przejawów jego szczodrości było dawanie ukochanym ludziom prezentów i dostarczanie im radości. Wysłannik Allaha (saał) zalecał obdarowywanie się podarkami i mówił: „*Wręczajcie sobie wzajemnie upominki – będziecie się lubić*". I sam również obdzielał swoich przyjaciół różnymi prezentami. Przyjmował podarunki, które mu wręczano, w zamian starał się obdarzać hojniej. Bywało nawet tak, że darował sprzedawcy to, co u niego kupił. Pewnego razu Dżabir bin Abdullah był zmuszony z powodu skrajnej nędzy sprzedać swego wielbłąda. Prorok (saał) kupił od niego zwierzę i podarował je mu.

Nasz ukochany Prorok (saał) wzywał muzułmanów do bycia szczodrymi i udzielania pomocy ludziom znajdującym się w potrzebie. Wyjaśniał, że takie postępowanie cieszy Boga: *„Ten, kto zaspokoi potrzebę kogoś z mojej ummy, wzbudzi moją radość. Kto ucieszy mnie, dostąpi zadowolenia Allaha. I Allah wynagrodzi Rajem człowieka, z którego jest zadowolony"*.

Prorok (saał) głosił, że dobrzy ludzie będą szczęśliwi i na tym świecie, i w *ahirze*, a chciwi – nieszczęśliwi w obu światach. Mówił, że szczodrość zbliża człowieka do Boga, do Raju i do ludzi: *„Szczodry człowiek jest blisko Boga, Raju i ludzi. Chciwy człowiek jest daleko od Boga, od Raju, od ludzi, jest blisko Piekła"*. Tak oto wyglądała szczodrość naszego ukochanego Proroka (saał), którego serce przepełnione było miłością do ludzi, dobrocią i empatią. Takim był przez całe życie. Miał bardzo duże możliwości, ale wolał prosty i skromny byt.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

Dopuszcza się zazdrość dwóm: temu, kto rozdaje swoje bogactwo na drodze Allaha, i temu, kto żyje zgodnie z wiedzą objawioną przez Allaha i przekazuje ją innym".

(Buchari, „Ilm", 15)

Jedna z muzułmanek podarowała naszemu ukochanemu Prorokowi (saał) wierzchnią szatę, *haik*, utkaną własnymi rękoma. Prorok (saał), który rzeczywiście nie miał tego rodzaju okrycia, przyjął upominek i udał się do domu. Owinął się szatą i wrócił do meczetu. Jednemu z towarzyszy *haik* bardzo przypadła do gustu i znając szczodrość Proroka (saał), poprosił:

- „O Wysłanniku Allaha! Jaką masz świetną szatę. Czy nie podarowałbyś jej mnie?

Chociaż Prorok (saał) nie miał innego okrycia, nie odmówił, od razu zdjął ją z siebie i sprezentował przyjacielowi.

Sahabowie zaczęli zawstydzać towarzysza, który poprosił Proroka (saał) o koszulę:

- Dlaczego poprosiłeś Proroka o *haik*? Przecież on nie ma innego. Czyżbyś nie wiedział, że on nigdy nie odmawia proszącym?

Towarzysz odrzekł:

- Poprosiłem o tę szatę nie dlatego, żeby ją nosić, ale po to, aby była mi jako całun.

I kiedy ten towarzysz umarł, został zawinięty w *haik*, który otrzymał w prezencie od Proroka (saał).

(Buchari, „Adab", 39; „Dżanaiz", 29)

PROSZĄCY O MIŁOSIERDZIE

Przyjdzie do ciebie żebrak,
z otwartymi rękoma.
Zacznie prosić o łaskę,
by ratować się od nędzy!

Pilnuj się wówczas,
aby spokój zachować
i w błagające oczy
nie przesłać obrazy.

Ty znasz szczęścia oblicze,
jego doświadczył los,
obie twarze są jak znaki,
znamienne dla monety.

On – Najwyższego jest sługą,
on jest taki jak ty!
Tylko niepomyślna dola
goni go po świecie.

Gabdułła TUKAJ

PYTANIA

Sprawdźmy swoją wiedzę:

Proszę połączyć części zdań.

- ❑ Człowiek, posiadający dobra lub pieniądze o wartości *nisabu,*
- ❑ Jedna czterdziesta część złota lub srebra
- ❑ Nie wolno wypłacać *zakatu*
- ❑ Dając *zakat* lub *sadakę*, nie wolno zapominać,
- ❑ *Zakatu* nie przekazuje się na budowę meczetów, szkół, szpitali,
- ❑ *Zakat* – to most, po którym środki
- ❑ Przekazanie przez zamożnych muzułmanów części swoich dóbr
- ❑ Ręka dająca
- ❑ *Nisab* złota
- ❑ Minimalny wymiar *sadaki fitr*

- ❑ - to całodzienny posiłek dla jednej osoby lub jego ekwiwalent pieniężny.
- ❑ na cele ustanowione przez naszą religię, nosi nazwę *zakat.*
- ❑ przewyższa biorącą.
- ❑ lub 2,5% wypłaca się jako *zakat.*
- ❑ - 80,18 grama.
- ❑ swoim wnukom.
- ❑ dróg, studni i mostów.
- ❑ że oddajemy cześć Bogu.
- ❑ bogatych ludzi dochodzą do biednych.
- ❑ zgodnie z religią jest bogaty.

Wykonajmy test:

1. Komu *zakatu* nie dajemy?

a) Podróżnym

b) Biednym

c) Dłużnikom

d) Rodzicom

2. Co jest wspólne w *zakacie, sadace, kurbanie* i *sadace fitr*?

a) Wzajemna pomoc i wsparcie

b) Prawdziwość i sprawiedliwość

c) Pracowitość i radość

d) Cierpliwość i dobro

3. Co nie dotyczy przedmiotów pierwszej potrzeby?

a) Mieszkanie

b) Transport osobowy

c) Środki produkcyjne i biznesowe

d) Narzędzia, niezbędne do wykonywania zawodu

4. Jaki jest wymiar *nisabu* od pogłowia owiec i kóz?

a) 40

c) 20

b) 30

d) 100

5. Czym jest *sadaka fitr*?

a) *Fardem*

b) *Ładżibem*

c) *Sunną*

d) *Mustahabem*

6. Jakie przekonanie jest błędne?

a) *Zakat* oczyszcza od przywiązania do bogactwa i zachłanności.

b) *Zakat* oczyszcza majątek i sprzyja jego wzrostowi i błogosławieństwu.

c) *Zakat* umacnia miłość i wzajemną pomoc między ludźmi.

d) *Zakat* czyni bogatego bardziej bogatym, a biednego uboższym.

7. Czym *zakatu* nie wypłaca się?

a) Pieniędzmi

b) Owcą

c) Przedmiotami codziennego użytku

d) Krową

8. Czego nie można powiedzieć o *zakacie*?

a) *Zakat* jest obowiązkowy dla ludzi bogatych.

b) *Zakat* jest przekazywany raz do roku.

c) *Zakat* jest wypłacany jako 1/40 część dóbr.

d) Chorzy *zakatu* nie płacą.

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów:

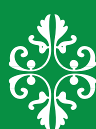
(majątku / ziarna / nie prosi / oczyścić / serce)

1. „Prawdziwy potrzebujący – to ten, który nie może znaleźć sobie pożywienia, któremu nie dają jałmużny i który nikogo o nic …………………”.
2. „W ich ………………… mieli odpowiedni udział żebrak i nędzarz”.
3. „Ci, którzy rozdają swoje majątki na drodze Boga, są podobni do …………………, które wydało siedem kłosów, a w każdym kłosie – sto ziaren”.
4. „Jeśli pragniesz, aby twoje ………………… było miękkie, nakarm ubogiego i przygarnij sierotę”.
5. „Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich ………………… i usprawiedliwić”.

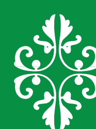

UŚWIĘCONA PODRÓŻ

PIELGRZYMKA (*HADŻDŻ*)

- *Czym jest pielgrzymka?*
- *Co nam daje pielgrzymka?*
- *Miejsca kultu podczas pielgrzymki*
- *Odwiedzane miejsca w Mekce i Medynie*
- *Obowiązki pielgrzymkowe*
- *Jak wypełniać pielgrzymkę?*
- *Umra (mała pielgrzymka)*
- *Hadżdż naszego Proroka (saał)*

ZAMZAM

Allah Najwyższy nakazał prorokowi Ibrahimowi (Abraham) (as) przywieźć swoją żonę Hadżar i syna Ismaila (Izmael) (as) do Mekki. Mekka znajdowała się na szlaku handlowym, prowadzącym z Jemenu do Syrii i jeszcze w tym czasie nie była zamieszkana. Mieściła się w dolinie, gdzie nie było wody i panował gorący, pustynny klimat. Ale wielce szanowany Ibrahim (as) wypełnił nakaz Allaha. Razem z żoną i synem, który w tym czasie był niemowlęciem, udał się w podróż. Po długiej wędrówce, w końcu, wszyscy dotarli do Mekki. Szacowny Ibrahim (as) opuścił Hadżar i Ismaila (as), zostawiając im tylko trochę jedzenia i bukłak wody. Zawrócił w drogę powrotną do Damaszku. Szlachetna Hadżar (as) pobiegła za nim, aby zapytać:

- O Ibrahimie, dokąd jedziesz? Dlaczego zostawiasz nas na tym pustkowiu bez wody?

Ibrahim (as) nie zwracał uwagi na zadawane bez przerwy pytania i nie odpowiadał. Szlachetna Hadżar (as) zrozumiała, że są jakieś nieznane jej przyczyny takiego zachowania męża i zapytała:

Czy Allah dał ci nakaz pozostawienia nas tutaj?

Szanowany Ibrahim (as) odwrócił się w jej stronę i odpowiedział:

- Tak. To mi nakazał Allah.

- Wobec tego odjeżdżaj. Wystarczy nam Allah. On nas uchroni. On jest wspaniałym przyjacielem i najlepszym obrońcą – powiedziała Hadżar (as) i wróciła do syna.

I ta ufność, z którą poddała się woli Allaha, pokazuje moc wiary, którą miała w sobie zacna Hadżar (as).

Szacowny Ibrahim (as) odjechał na pewną odległość i wszedł na wzgórze, z którego widać było dolinę Mekki. Zwrócił się twarzą w kierunku Kaaby, wzniósł ręce ku niebiosom i modlił się do Boga:

„Panie nasz! Oto osiedliłem część mojego potomstwa w dolinie nieurodzajnej, obok Twego świętego Domu. Panie nasz! Niech oni odprawiają modlitwę, a Ty uczyń, aby serca ludzi skłoniły się ku nim, i daj im owoców jako zaopatrzenie! Być może, oni będą wdzięczni!” (sura Ibrahim, Abraham, 14:37).

Po pewnym czasie zacnej Hadżar (as) zabrakło i jedzenia, i picia. Z pragnienia opadła z sił. Straciła mleko. Rozpalone słońce grzało niemiłosiernie, nasilając pragnienie. Malutki Ismail został bez mleka, więc płakał z głodu i skwaru. Matka prawowiernych Hadżar (as) wpadła w popłoch z powodu grożącej synowi śmierci. Nie mogła patrzyć na jego cierpienie. W panice zaczęła biegać po okolicy i gorączkowo poszukiwać wody. Zostawiła Ismaila i popędziła na

wzgórze Safa. Obejrzała się dookoła z nadzieją, że zobaczy w pobliżu kogoś, kto jej pomoże. Ale nie było ani człowieka, ani kropli wody. Szlachetna Hadżar (as) zbiegła ze wzgórza Safa i co tchu pospieszyła na wzgórze Marła. Przebiegała wielokrotnie pomiędzy tymi wzgórzami z nadzieją, że ujrzy w oddali karawanę i ktoś jej pomoże. Jej wysiłek okazał się nadaremny. Przygnębiona i wyczerpana wróciła do syna.

Po chwili oczom swoim nie mogła uwierzyć. U stóp syna ujrzała źródło. Szlachetna Hadżar (as) podziękowała Allahowi Najwyższemu, który dał im wodę. Zatamowała kamieniami wypływającą wodę, wypowiadając słowa w swoim języku:

- *Zam*! *Zam*! (Stój! Stój!)

Hadżar (as) napiła się wody do syta. Od tej pory miała wodę, a dziecko – mleko matki.

Modlitwa szlachetnego Ibrahima (as) została przyjęta, a współczucie i gorliwość z jakimi szlachetna Hadżar (as) szukała wody, aby uratować syna, zostały przez Allaha nagrodzone.

Razu pewnego obok doliny Mekki przejeżdżała karawana należąca do plemienia Dżurhum, powracająca z Damaszku do Jemenu. Handlarze z daleka zauważyli, że nad tym miejscem latają ptaki. Wiedząc, że w dolinie Mekki nie ma źródeł wody, zdziwili się. Przecież na pustyni ptaki żyją tylko w miejscach, gdzie jest woda. Wyprawili tam człowieka, aby sprawdził, co się dzieje. Posłaniec poinformował o tryskającym źródle i karawana natychmiast skierowała się w jego kierunku. Zacna Hadżar (as) wyszła do kupców i opowiedziała o sobie i synu i ich ciężkich przeżyciach. Przybysze zrozumieli, że Ismail – to szlachetne i błogosławione dziecko. Poprosili również zacną Hadżar (as) o pozwolenie osiedlenia się na tej ziemi. Otrzymali zgodę pod warunkiem, że prawa do wody ze źródła Zamzam należeć będą do niej.

Plemię Dżurhum założyło niewielką osadę wokół źródła Zamzam. Za jakiś czas założona osada stała się miejscem odpoczynku handlarzy, a potem przekształciła się w miasto Mekkę.

Modlitwa szacownego Ibrahima (as) została przyjęta, a współczucie i gorliwość szlachetnej Hadżar (as), poszukującej wody, by uratować syna, zostały przez Allaha wynagrodzone.

Takim sposobem, oni i ci, którzy kroczą ich drogą, otrzymali w nagrodę źródło Zamzam.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Woda Zamzam służy temu celowi, w imię którego ją się pije. Jeśli pijesz ją, aby powrócić do zdrowia – ona cię uzdrowi; jeśli pijesz, aby zaspokoić głód – Allah cię nasyci; jeśli pijesz, aby ugasić pragnienie – Allah cię napoi”. Zamzam – to źródło, odkryte przez Dżibrila, miejsce, gdzie pił wodę Ismail”.

(Darakutni, III, 354)

***Dua* podczas picia wody Zamzam**

اَللّٰهُمَّ إِنِّى أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا وَرِزْقًا

وَاسِعًا وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ.

„O Allahu! Proszę Cię o pożyteczną wiedzę, szczęśliwy los i uzdrowienie od wszelkiego cierpienia!”

(Darakutni, III, 354)

CZYM JEST PIELGRZYMKA (*HADŻDŻ*)?

✍ *Hadżdż* – odwiedzenie w określonych dniach roku Kaaby i świętych miejsc w jej okolicach z zamiarem oddania czci Allahowi.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Odbywajcie dla Boga pielgrzymkę – *hadżdż* i odwiedzenie – *umrę*!”

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:196)

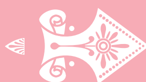
Wysłannik Allaha (saał) został zapytany:

- Jaki czyn jest najlepszy?
- Uwierzyć w Allaha i Jego Wysłannika.
- A jaki po nim?
- Dokonać *dżihadu* na drodze Allaha.
- A jaki po nim?
- Prawidłowo wypełnić *hadżdż*.

(Buchari, „Hadżdż”, 4)

CO NAM DAJE PIELGRZYMKA?

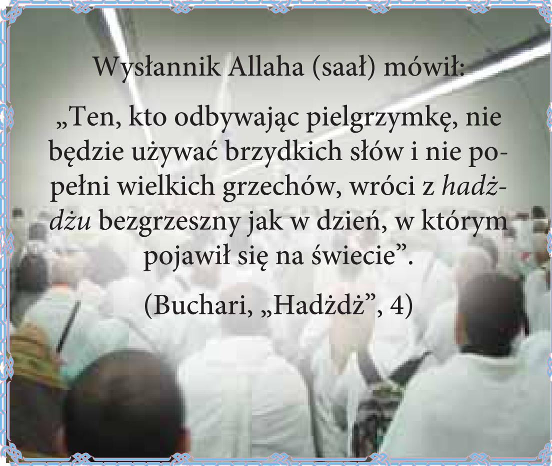
HADŻDŻ

- Uczy nas kontrolowania swoich spraw i postępowania.
- Umacnia uczucie braterstwa i świadomość tego, że jesteśmy jednolitą *ummą*.
- Oczyszcza nas z grzechów.
- Zmienia nasze życie.

Pielgrzymka – to wspaniała możliwość wyrzeczenia się próżnych nawyków i poprawienia moralności. Za zrywanie roślin, ubieranie się w szytą odzież, używanie pachnideł, kłótnie popełnione przez pielgrzyma będącego w stanie *ihram,* przewidziana jest kara. Odbywając pielgrzymkę, należy bardziej starannie niż zazwyczaj wypełniać nakazy i zakazy Allaha. To **uczy nas kontrolowania swoich spraw i postępowania.**

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Ten, kto odbywając pielgrzymkę, nie będzie używać brzydkich słów i nie popełni wielkich grzechów, wróci z *hadżdżu* bezgrzeszny jak w dzień, w którym pojawił się na świecie".

(Buchari, „Hadżdż", 4)

W dniach pielgrzymki, w jednym miejscu gromadzą się razem miliony muzułmanów ze wszystkich części świata, różniący się rasą, językiem, narodowością, pochodzeniem i kulturą. Uświadamiamy sobie, że nie jesteśmy sami, że na tym świecie są nasi bracia, którzy bez względu na miejsce zamieszkania starają się żyć zgodnie z zasadami islamu. Podczas pielgrzymki muzułmanie poznają się wzajemnie, wymieniają się poglądami, częstują się daktylami i wodą Zamzam, dzielą się swoimi smutkami i radościami. Razem wykonują modlitwę, okrążają Kaabę, przebywają na Arafat. Wszyscy obrzucają kamieniami wspólnego wroga – szatana. To **umacnia uczucie braterstwa i świadomość tego, że jesteśmy jednolitą *ummą*.**

Allah Najwyższy nakazuje:
„Wierni są przecież braćmi!"
(Sura al-Hudżurat, Komnaty, 49:10)

Hadżdż zawiera w sobie wiele aktów czci: *tałaf*, *sai*, postój na górze Arafat, ofiara (*kurban*), kamienowanie szatana. To wielbienie Allaha powoduje dostąpienie Jego wynagrodzenia i **oczyszcza nas z grzechów.**

Wysłannik Allaha (saał) mówił:
„Temu, kto przyjął islam, odbył *hidżrę* i wypełnił *hadżdż,* grzechy zostaną wybaczone".
(Muslim, „Iman", 192).

Pielgrzymka – to trwające około miesiąca oddawanie czci, które daje nam duchowy rozwój. W czasie *hadżdżu* wszystko jest wielbieniem Allaha: *tałafy,* modlitwy, recytacja Koranu, *zikr* i *dua*, które stwarzają atmosferę ciągłego służenia Panu. To ubogaca naszą świadomość, uczucia i myśli, **zmienia nasze życie.** Pielgrzymka zawładuje nami i daje wyjątkową naukę. Z tego punktu widzenia, *hadżdż* stanowi kurs wychowania i oddawania czci. Dlatego zauważamy, że ten, kto wrócił z pielgrzymki, zmienił się na lepsze.

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Nagrodą za *hadżdż mabrur* (nienagannie wypełnioną pielgrzymkę) jest Raj".

(Buchari, „Umra", 1)

PUDROWE CUKIERKI

Ojciec umył w umywalce twarz i ręce. Wyjął z kieszeni dużą chustkę i wytarł się nią. Narzucił na siebie marynarkę i palcami przeczesał zlepione od potu włosy. Wszedł do pokoju i zapytał:

- Rozumiem, że otrzymałeś piątkę na lekcji religii, tak?

- Oczywiście, nawet piątkę z plusem – odpowiedziałem.

- Zatem zasłużyłeś na słodkości – wyciągnął z odstającej kieszeni torebkę pudrowych pastylek i poczęstował mnie.

Cukierki były różnokolorowe: czerwone, żółte, białe, zielone, ale smak miały jednakowy. Kropka w kropkę, jak opowiadał nam na lekcji nauczyciel Muzaffar.

On postawił na środku stołu piórnik i zwrócił się do nas:

- Wyobraźcie sobie, że to jest Kaaba… A te oto pięć cukrowych pastylek, które ułożyłem wokół piórnika – to muzułmanie, którzy okrążają Kaabę. Jak widzicie, każdy cukierek jest innego koloru. Biały przyjechał z Rosji, kawowy – z Afryki, różowy – czerwonoskóry Indianin z Ameryki… Przyjmijmy, że żółty przyjechał z Chin, a czerwony – z Australii. Jednak oni wszyscy są muzułmanami. Każdy z nich wyznaje tę samą religię. I to jest powód tego, że razem spotkali się przy Kaabie. Chcą pokazać całemu światu, że wszyscy muzułmanie są braćmi. O braterstwie w islamie głosi Księga Allaha.

- Proszę pana, i nie ma żadnego znaczenia inny kolor skóry?

To pytanie zadał Ibrahim. Nauczyciel Muzaffar zebrał wszystkie cukierki ze stołu i podał Ibrahimowi. Chłopiec uśmiechnął się.

- Proszę, spróbuj, jak smakują.

Speszony Ibrahim zjadł cukierki jeden za drugim.

- Czy był wśród nich gorzki lub słony?

- Nie.

To znaczy, że nie ma żadnego znaczenia ich odmienny kolor. Są słodkie i czerwone, i brązowe, i żółte. Z ludźmi jest tak samo… Gdy zostali muzułmanami, to nie ma żadnego znaczenia ani kolor skóry, ani narodowość. Wszyscy są braćmi.

Prof. M. Jaşar Kandemir

Dla kogo pielgrzymka jest obowiązkiem?

- Zdrowy psychicznie,
- pełnoletni,
- wolny,
- zdrowy fizycznie do podróży,
- posiadający środki do odbycia pielgrzymki i zabezpieczenia rodziny, przy zachowaniu bezpieczeństwa podróży

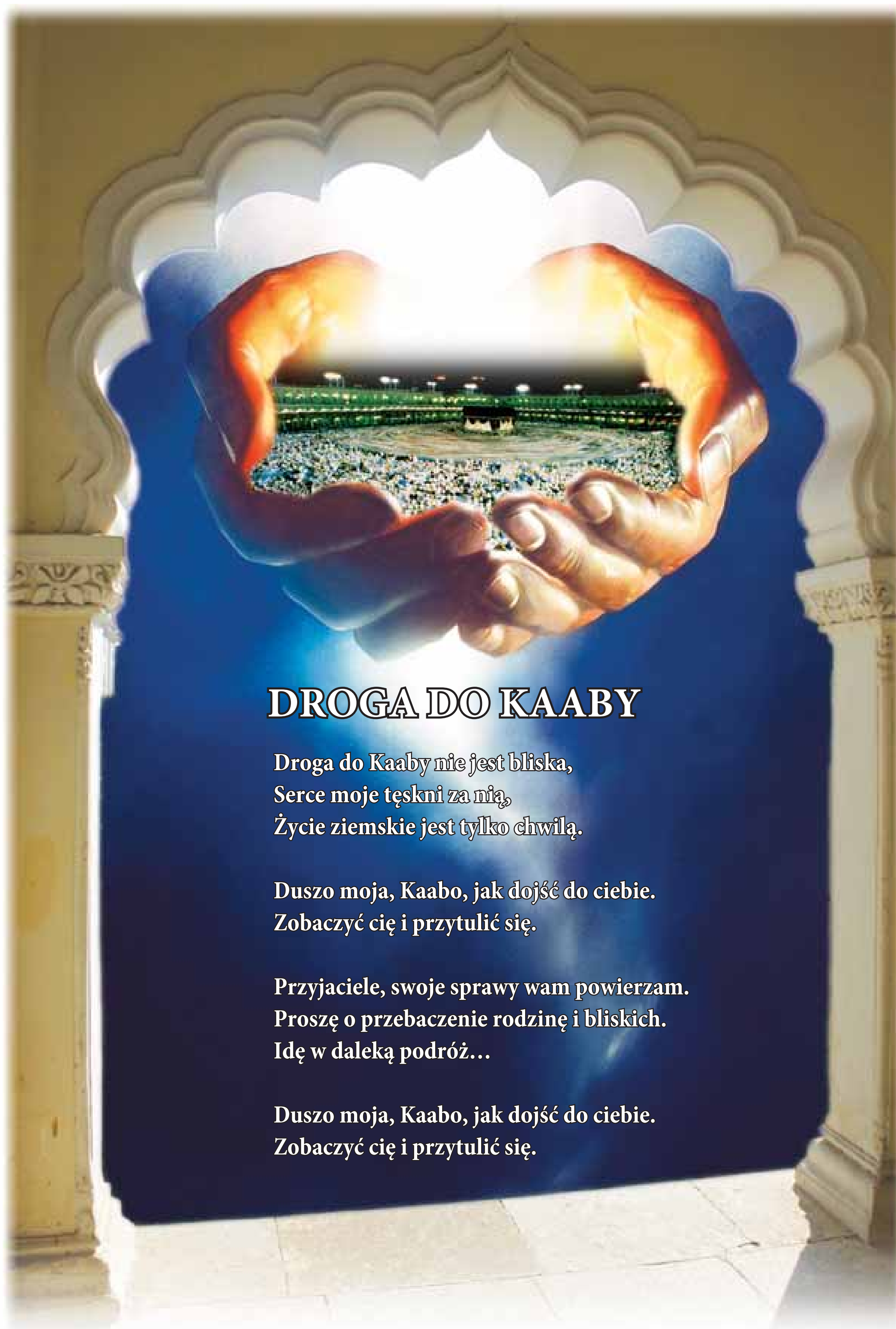
każdy muzułmanin → jeden raz w życiu → *hadżdż* obowiązek ☺☺☺☺

Allah Najwyższy nakazuje:

„[…] Na ludziach ciąży obowiązek względem Boga – na tych, którzy mają ku temu środki – odprawienia pielgrzymki do tego Domu […]".

(Sura al Imran, Rodzina Imrana, 3:97)

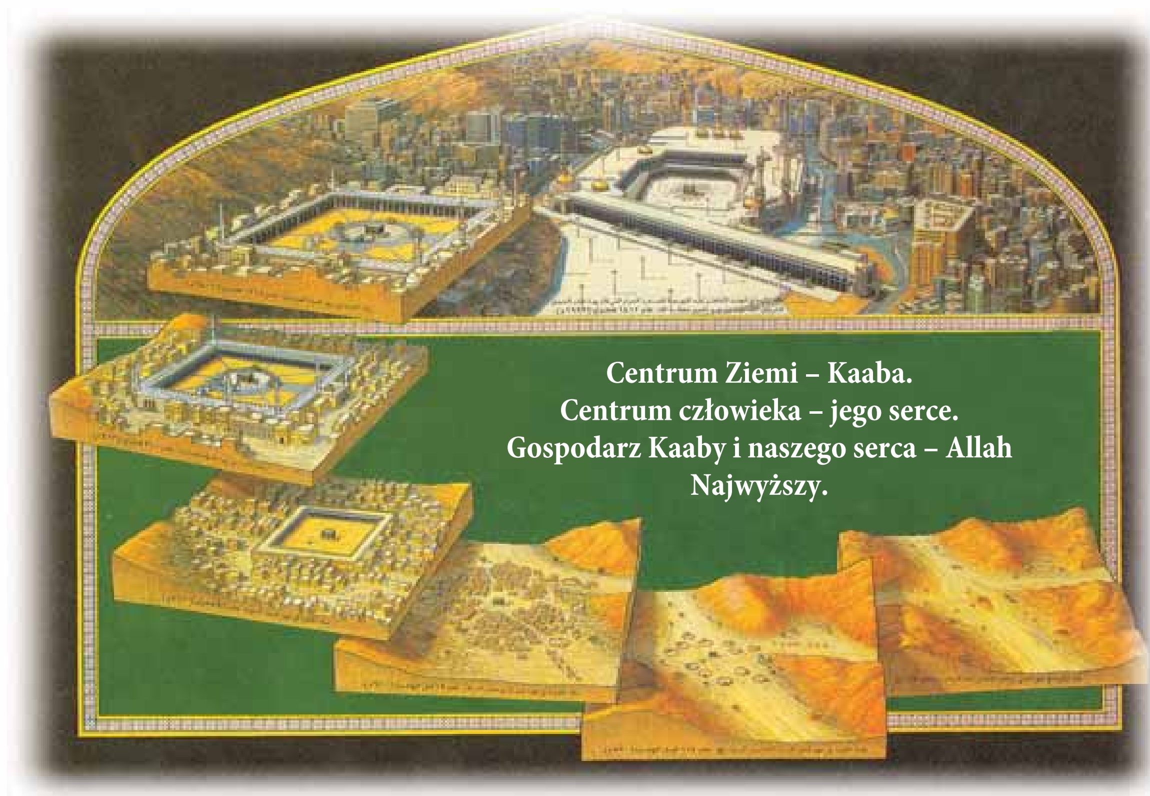
DROGA DO KAABY

Droga do Kaaby nie jest bliska,
Serce moje tęskni za nią,
Życie ziemskie jest tylko chwilą.

Duszo moja, Kaabo, jak dojść do ciebie.
Zobaczyć cię i przytulić się.

Przyjaciele, swoje sprawy wam powierzam.
Proszę o przebaczenie rodzinę i bliskich.
Idę w daleką podróż…

Duszo moja, Kaabo, jak dojść do ciebie.
Zobaczyć cię i przytulić się.

KAABA

Czystość serca jest tak ważna jak czystość Kaaby. Powinniśmy oczyścić je ze złych myśli i uczuć. Tak jak szlachetni Ibrahim i Ismail (as) oczyścili Kaabę ze wszelkiego brudu.

Kaaba – to pierwsza świątynia zbudowana w celu oddawania czci Allahowi. Wzniesiona przez proroka Adama (as), znalazła się pod wodą podczas potopu za czasów proroka Nuha (Noe) (as). Ściany zostały zburzone, a fundamenty znikły. Zacni Ibrahim i Ismail (as) odnaleźli miejsce Kaaby i odbudowali ją. A było to tak:

Po zostawieniu żony Hadżar i syna Ismaila (as) w dolinie Mekki, szlachetny Ibrahim (as) od czasu do czasu przyjeżdżał tu odwiedzać rodzinę. I oto pewnego razu, podczas jednego z pobytów w Mekce, zacny Ibrahim (as) otrzymał od Allaha Najwyższego nakaz odbudowania Kaaby. Ibrahim z synem Ismailem (as) natychmiast przystąpili do wzniesienia świątyni. Odnaleźli fundamenty, na których stała Kaaba w czasach proroka Adama (as), i zaczęli stawiać ściany. Ismail (as) znosił z gór kamienie, a Ibrahim (as) murował. Dziękując Allahowi za to, że dał im możliwość spełnienia tak szlachetnego dzieła, wznosił do swojego Pana następującą modlitwę:

„[…] Panie nasz! Przyjmij to od nas, przecież Ty jesteś Słyszący, Wszechwiedzący! Panie nasz! Uczyń nas całkowicie poddanymi Tobie, a z naszego potomstwa naród Tobie całkowicie poddany! Pokaż nam nasze miejsca czci i zwróć się ku nam! Ty przecież jesteś Przebaczający, Litościwy! Panie nasz! Poślij do nich posłańca wywo-

dzącego się z nich, który będzie im recytował Twoje znaki i będzie ich nauczał Księgi i mądrości, i który będzie ich oczyszczał. Ty jesteś przecież Potężny, Mądry!" (sura al-Bakara, Krowa, 2:127–129).

I tak ściany zostały postawione, budowa Kaaby zakończona. Pojawił się anioł Dżibril i nauczył proroków Ibrahima i Ismaila (as) wykonywania *tałaf* (okrążenie) Kaaby i innych aktów czci. Nakazał im „utrzymywać Kaabę w czystości dla tych, którzy wykonują *tałaf,* czczą Allaha, wykonują pokłony *ruku* i *sadżdę*". I oto, oczyszczona ze wszelkiego rodzaju fizycznego i duchowego brudu, Kaaba była gotowa do tego, by ludzie czcili w niej Allaha. Najwyższy Pan nakazał dostojnemu Ibrahimowi (as), aby wzywał ludzi do odbycia *hadżdżu*:

„*I ogłoś wśród ludzi pielgrzymkę: oni przyjdą do ciebie pieszo lub na wszelkiego rodzaju wysmukłych wierzchowcach; oni przybędą z każdego głębokiego jaru*" (sura al-Hadżdż, Pielgrzymka, 22:27).

Tak jak strzeżemy Kaabę przed zniszczeniem, tak pilnujemy się, aby nie ranić serc.

Seyrani, otwórz swe serce, nie zamykaj go,
Seyrani, rób to na co zgadza się Bóg
Seyrani, serce jest jak Dom Boży,
nie niszcz go
jeśli dasz radę naprawiaj.

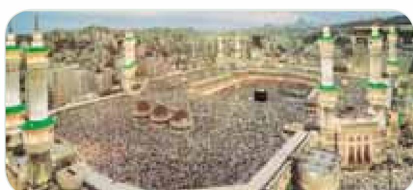
Po tym Bożym nakazie prorok Ibrahim (as) ogłosił ludziom, że odbycie *hadżdżu* jest *fardem*. Od tamtego czasu, zgodnie z nakazem Pana Najwyższego muzułmanie przybywają do Mekki, aby wypełnić obowiązek pielgrzymki. I do końca świata, w odpowiedzi na to wezwanie, będzie trwać pielgrzymka z całej kuli ziemskiej.

MIEJSCA ZWIĄZANE Z PIELGRZYMKĄ

- ***Hadżdż*** – to akt czci, z którym związanych jest wiele religijnych miejsc i symboli. Aby prawidłowo zrozumieć pielgrzymkę i odbyć ją, należy dobrze poznać te miejsca.

- ***Masdżid al-Haram*** **(Święty Meczet)** – meczet zbudowany na ogromnym placu wokół Kaaby. Nosi również nazwę *Haram Szarif*.

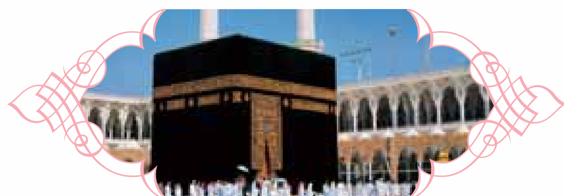
Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Modlitwa wykonana w Masdżid al-Haram tysiąckrotnie przewyższa modlitwę, odprawioną w innych meczetach”.

(Ibn Madża, „Sunan”, 450)

Wiarę mamy jedną, Księgę – jedną, Proroka mamy jednego, kiblą (kierunek modlitwy) – jest Kaaba. Jesteśmy jedną ummą.

- **Kaaba** – pierwsza budowla wzniesiona na Ziemi w celu czczenia Allaha. Wyrażenie – „*Bejtullah* – Dom Allaha” oznacza: „Kaaba – dom oddawania czci Allahowi”.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Zaprawdę, pierwszy Dom, który został ustanowiony dla ludzi, to ten, który jest w Bakka […]”.

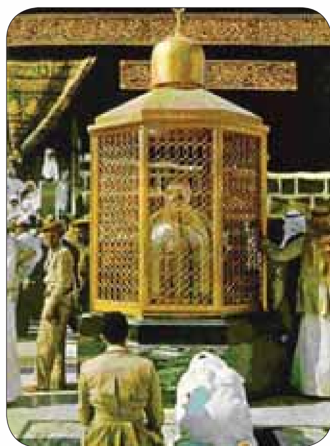
(Sura al Imran, Rodzina Imrana, 3:96)

- ***Hadżar al-Asład*** – Czarny Kamień, wbudowany przez proroka Ibrahima (as) w południowo-wschodni narożnik Kaaby. *Tałaf* Kaaby rozpoczyna się od Czarnego Kamienia i przy każdym okrążeniu daje się mu *salam.*

Pozdrowienie Hadżar al-Asład przypomina o przysiędze bycia sługą Allaha, danej w świecie dusz.

- ***Makam Ibrahim*** – to miejsce, gdzie znajduje się kamień, który służył Ibrahimowi (as) jako winda przy budowie Kaaby i stanowisko wzywania ludzi na pielgrzymkę. Modlitwa wykonana w tym miejscu jest bardzo cenna.

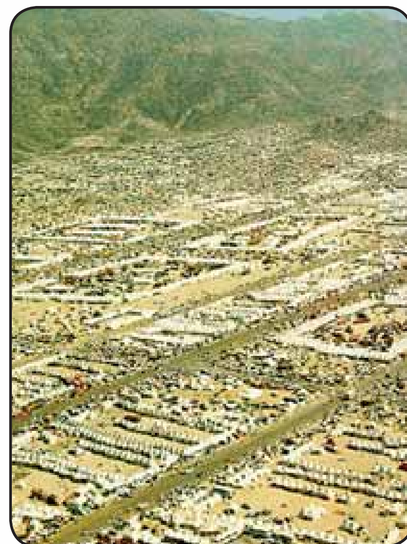
Allah Najwyższy nakazuje:

„I oto uczyniliśmy ten Dom miejscem nawiedzania i miejscem bezpiecznym. I weźcie sobie jako miejsce modlitwy stację Abrahama […]".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:125)

Prorok Ibrahim (as) jest wspaniałym przykładem pokory, szczerości, gorliwości w modlitwie i pięknej moralności.

- **Arafat** – to ogromna równina, na której w Dzień Arafat wszyscy pielgrzymi w pozycji stojącej wznoszą modlitwy do Allaha. Wzgórze w środku równiny Arafat nosi nazwę – *Dżabal ar-Rahma* – Góra Miłosierdzia. To na niej nasi prarodzice Adam i Ewa (as) spotkali się po latach wygnania i prosili Allaha o przebaczenie.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Hadżdż – Arafat".

(Tirmizi, „Hadżdż", 57)

- **Muzdalifa** – miejscowość położona pomiędzy Arafatem i Miną, gdzie pielgrzymi spędzają noc przed świętem.

Allah Najwyższy nakazuje:

„[…] A kiedy wyruszycie z Arafatu, wspominajcie Boga przy świętym drogowskazie;[…]".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:198)

- ***Mina*** **–** miejsce, gdzie w czasie Święta Ofiarowania jest składana ofiara i kamienowany szatan. Prorok Ibrahim (as) przyprowadził syna do Miny, aby oddać go Bogu w ofierze.

Każdy kamień rzucony w Minie, symbolizuje walkę z szatanem, którą prowadzimy przez całe życie.

- **Safa i Marwa** – dwa wzgórza, znajdujące się wewnątrz Świętego Meczetu w odległości 200 metrów na południowy wschód od Kaaby. Odległość między nimi wynosi około 350 metrów.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Zaprawdę, As-Safa i Al-Marwa są wśród drogowskazów rytualnych Boga. A ten, kto odbywa pielgrzymkę do Domu albo odprawia odwiedzenie, nie popełni grzechu, jeśli dokona okrążenia wokół nich […]".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:158)

PRZEKAŻCIE OD NAS *SALAM*

Dalekim drogom *hadżdżu*
Przekażcie od nas *salam.*
Wielojęzycznemu tłumowi
Przekażcie od nas *salam.*

Hidżazy piaskom,
Rzece muzułmanów,
Ludziom w pokłonie
Przekażcie od nas *salam.*

Historycznej Safie,
Szanowanej Marwie,
Świętej Kaabie
Przekażcie od nas *salam.*

Módlcie się za nas
W poranny czas,
Prorokowi nie raz
Przekażcie od nas *salam.*

Towarzyszom Proroka,
Potomkom Proroka,
Domowi Proroka
Przekażcie od nas *salam.*

Wzniesionym rękom,
Radości łzom,
Świętym miastom
Przekażcie od nas *salam.*

Tym, kto nie zdradzi,
Kto sercem patrzy,
I wszystkim, kto wierzy
Przekażcie od nas *salam.*

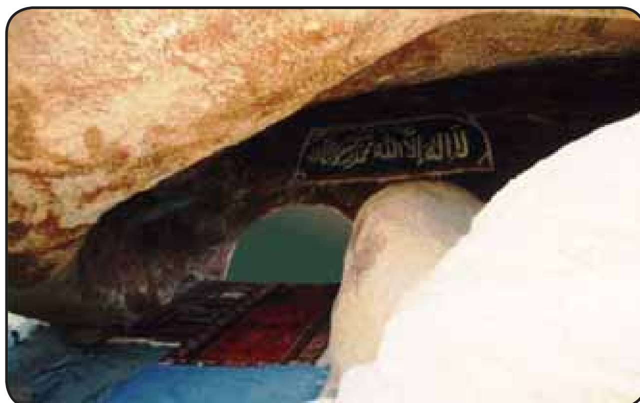
Gulsarija AHMETJANOWA

MIEJSCA ODWIEDZANE W MEKCE I MEDYNIE

MIEJSCA ODWIEDZANE W MEKCE

- **Jaskinia Hira:** pieczara, znajdująca się niedaleko Mekki, na górze Nur. Tu Wysłannikowi Allaha został objawiony ajat: „Czytaj!”
- **Pieczara Sewr:** miejsce, w którym przez trzy dni ukrywał się Prorok Muhammad (saał) w czasie przesiedlenia z Mekki do Medyny.

Mekkańscy poganie dotarli do jaskini, ale nie mogli zobaczyć Proroka Muhammada (saał) i jego towarzysza Abu Bakra (as), gdyż wejście było zaciągnięte pajęczyną i gołąb uwił tam gniazdo. Widząc to, niewierni nie zajrzeli do wnętrza i odeszli.

MIEJSCA ODWIEDZANE W MEDYNIE

Medyna – miasto święte, w którym osiedlił się i umarł Wysłannik Allaha (saał). Miejsce godne honoru życia w nim Proroka Muhammada (saał), otrzymało nazwę Medyna Munawwara – Świetlana Medyna.

W tym czasie, kiedy mekkańscy poganie planowali zabójstwo Wysłannika Allaha (saał), mieszkańcy Medyny powitali go pieśnią „*Tele'al bedru alejna* /nad nami pojawił się w pełni księżyc”. Otworzyli i jemu, i jego przyjaciołom drzwi swoich domów i serca. Uznali za honor pomoc muzułmanom Mekki i Prorokowi Muhammadowi (saał) oraz w imię słusznej sprawy poświęcenie swojego majątku, a nawet życia. Z tego powodu Medyna była nazwana „domem *hidżry* (migracja)”, a ludzi, którzy okazali pomoc Wysłannikowi (saał) nazwano *ansarami*.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Ten, kto przyjdzie do mnie z zamiarem jedynie odwiedzenia mnie, w Sądny Dzień zasłuży na moje wstawiennictwo”.

(Taberani, „Evsat”, V/275, 4542)

W drodze do Medyny wznosimy mnóstwo *salałatów.* Widząc Zieloną Kopułę, wznosimy je jeszcze częściej. Ze smutkiem w sercach i łzami w oczach tęsknimy za Prorokiem (saał). Spacerujemy ulicami Medyny, rozmyślając o braterstwie i ofiarności *ansarów*.

- ***Masdżid an-Nabawi* (Meczet Proroka)** – pierwszy meczet, zbudowany przez Proroka Muhammada (saał) po przyjeździe do Medyny. Wysłannik (saał) osobiście brał udział w budowie meczetu. Na swoich błogosławionych barkach znosił kamienie.

W tej świątyni Wysłannik Allaha (saał) prowadził przez dziesięć lat modlitwy dla swoich towarzyszy. Tu przyjaciele Proroka (saał) duchowo rozwijali się i doskonalili podczas organizowanych przez niego dyskusji. Zostali później przewodnikami dla ludzkości.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Modlitwa wykonana w moim meczecie, przewyższa modlitwy odprawione w innych meczetach, z wyjątkiem *Masdżid al-Haram*”.

(Muslim, „Hadżdż”, 94)

- ***Rawda al-Mutahhara*** – tu znajduje się grób Wysłannika Allaha (saał). Nad nim wznosi się Zielona Kopuła.

Obok mogiły Proroka Muhammada (saał) znajdują się groby Abu Bakra (ra) i Omara (ra).

Odwiedzając grób Wysłannika Allaha (saał), należy zachowywać się tak, jakbyśmy odwiedzali go za życia. Wchodzimy do meczetu w milczeniu i z szacunkiem. Zbliżając się do *Rawda al-Mutahhara*, dajemy *salam* Wysłannikowi Allaha (saał) i wznosimy *salałaty.* Potem pozdrawiamy wielce szanowanych Abu Bakra (ra) oraz Omara (ra) i kończymy zwiedzanie.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Odwiedzający mnie po mojej śmierci jest podobny do odwiedzającego mnie za życia”.

(Bajhazki, „Szuabul-iman”, VI, 48)

- **Cmentarz al-Baki** – cmentarz, który znajduje się na wschód od Meczetu Proroka. Tu są pochowani tysiące towarzyszy Proroka (saał), którzy dostąpili zaszczytu bycia z nim, słuchania jego dyskusji, i którzy poświęcali wszystko w imię islamu. Tu znajdują się groby wielu znamienitych ludzi islamu z rodu Wysłannika (saał), tu są miejsca spoczynku jego żon i córek. Prorok Muhammad (saał) często odwiedzał cmentarz *Baki* i wykonywał *dua* za zmarłych.

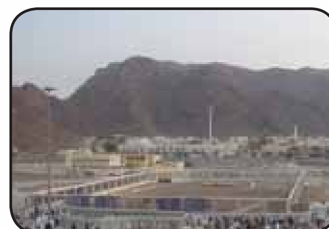

OTO JESZCZE INNE MIEJSCA ODWIEDZANE W MEDYNIE:

Meczet Kuba, który został zbudowany przez Proroka (saał) po migracji z Mekki do Medyny.

Cmentarz Uhud, gdzie pochowani są towarzysze Proroka (saał), którzy zginęli w bitwie pod Uhud.z Mekki do Medyny.

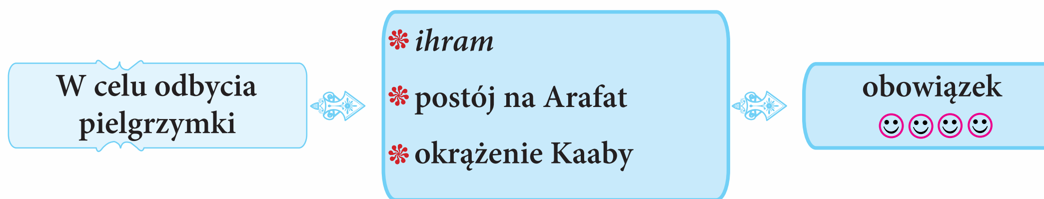

Siedem meczetów, zbudowanych w miejscach, gdzie muzułmanie zbiorowo wykonywali modlitwy podczas bitwy Hendek, które oprócz tego spełniały funkcje wież strażniczych.

Meczet *Kiblatajn* (Meczet Dwóch Kierunków), w którym zmieniono kierunek modlitwy (*kiblę*) z Meczetu al-Aksa w Jerozolimie na Kaabę.

OBOWIĄZKI PIELGRZYMKOWE

Obowiązki podczas pielgrzymki

Obowiązki pielgrzymkowe są następujące: stan *ihram*, okrążenie Kaaby (*tałaf*), *sai*, *łakfa*, kamienowanie szatana, złożenie ofiary i strzyżenie włosów.

1. *Ihram*

✍ ***Ihram*** – to stan powstrzymania się pielgrzyma od niektórych dozwolonych w życiu codziennym czynów, na przykład nakładanie szytego ubrania.

Wchodząc w stan *ihram*, mężczyźni zawijają swoje ciało dwoma kawałkami białej tkaniny. Ta szata nazywa się *ihram*.

Kobiety nie muszą mieć specjalnego stroju, by wejść w stan *ihram*. Mogą nosić dowolną odzież, ale nie sprzeczną z zasadami islamu.

Allah Najwyższy określił granice mikatów w celu wejścia w stan ihram, tak jak ustalił granice halal i haram.

Na ile przestrzegamy granic mikatu, na tyle dokładnie powinniśmy respektować haram i halal.

✍ Wokół Mekki są granice nazywane *mikat*. Pielgrzymi udający się do Mekki w tych miejscach wchodzą w stan *ihram*.

Po przyjęciu stanu ihram, będziemy zważać na zakazy ihramu.

Wyobrażamy sobie, że założyliśmy całun i w każdej chwili jesteśmy gotowi na śmierć.

Wszyscy jesteśmy ubrani w jednakowy ihram i równi przed Allahem.

✍ Oto granice *mikatu* wskazane przez Wysłannika Allaha (saał):

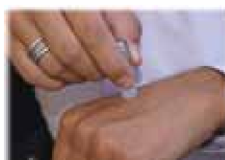
Zu al-hulajfa, *Dżuhfa*, *Zatu Irk*, *Karnal al-manazil*, *Jalamlam*.

Udający się do Mekki w celu odbycia *hadżdżu* lub *umry* powinni przechodzić te granice w stanie *ihram*.

Czyny zabronione osobie znajdującej się w *ihramie*:

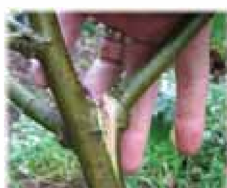
obcinanie paznokci ☹

używanie pachnideł ☹

strzyżenie włosów ☹

zrywanie roślin w Mekce i okolicach ☹

ubieranie się w szytą odzież ☹

✎ Jeśli w stanie *ihram* popełniliśmy czyn niedozwolony, to powinniśmy dać jałmużnę biednym lub złożyć w ofierze zwierzę.

2. *Tałaf*

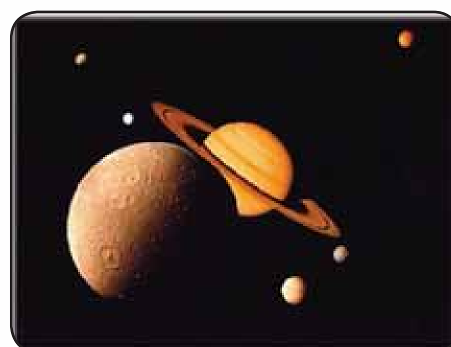
✍ Siedmiokrotne okrążenie Kaaby nosi nazwę *tałaf.*

✍ Jednokrotne okrążenie Kaaby nazywa się *szaft.*

Planety krążą wokół Słońca, elektrony krążą wokół jądra, Aniołowie wypełniają nakaz Najwyższego,krążąc wokół Arszy. I my krążymy wokół Kaaby, wykonując zikr (wspominanie Allaha).

3. *Sai*

✍ Siedmiokrotne przejście/bieg między wzgórzami Safa i Marwa w czasie *hadżdżu* lub *umry* nazywa się *sai.* Należy przebyć drogę cztery razy w jedną stronę i trzy razy z powrotem. *Sai* rozpoczyna się od Safy i kończy się na Marwie.

Szlachetna Hadżar (as) gorliwie szukała wody, biegając między wzgórzami Safa i Marwa, a znalazła Zamzam pod stopami Ismaila (as). I my również powinniśmy dokładać starań, aby dostąpić zadowolenia Allaha, a nagrody oczekiwać tylko od Niego.

4. *Łakfa*

✍ *Łakfa*, która jest obowiązkiem pielgrzymki, oznacza pobyt w granicach Arafatu od południa do zachodu słońca podczas dnia Arafat.

W Dzień Sądu Ostatecznego powstaniemy z grobów i zgromadzimy się na placu mahszar. Pobyt na Arafacie przypomina nam o tym dniu.

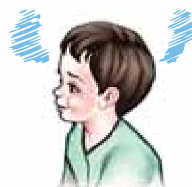
Stając przed Allahem, z całego serca prosimy Go o wybaczenie naszych grzechów.

✍ Po postoju na Arafat pielgrzymi udają się do doliny Muzdalifa i spędzają tu noc. W tym miejscu zbierają kamienie przeznaczone do rzucania w szatana. Po porannej modlitwie wykonuje się *dua*. Pobyt w Muzdalifie nosi nazwę „*łakfa* w Muzdalifie”.

Serce, oczyszczone skruchą i łzami, z uniesieniem wspomina Allaha. Przeżywając te uczucia, zbieramy w Muzdalifie kamienie, by obrzucić nimi szatana, próbującego sprowadzić nas z drogi Allaha. Wspominamy Boga, umacniamy się w dążeniu do życia w zgodzie z Jego nakazami.

5. Kamienowanie szatana

W dni *Kurban Bajramu* pielgrzymi rzucają kamieniami w dużą, średnią i małą stellę, symbolizujące szatana.

Obrzucając kamieniami szatana, będącego naszym największym wrogiem, wypowiadamy mu wojnę. Przyrzekamy sobie trzymać się w dalszym życiu daleko od diabła, nie poddawać się jego pokusom.

6. Złożenie ofiary ze zwierzęcia (*kurban*)

Złożenie *kurbana* w dni świąteczne przed wyjściem z *ihramu* jest dla pielgrzymów *ładżibem.*

W Minie prorok Ibrahim (as), zgodnie z nakazem Allaha, powinien był złożyć w ofierze swojego syna Ismaila (as). Obaj bez sprzeciwu okazali pokorę wobec Najwyższego. Bóg był zadowolony z nich i zamienił Ismaila (as) na baranka.

I my, podporządkowując się nakazowi Allaha, odbywamy pielgrzymkę. I, wyrażając wdzięczność Bogu, który dał nam życie i dostatek, składamy kurbana.

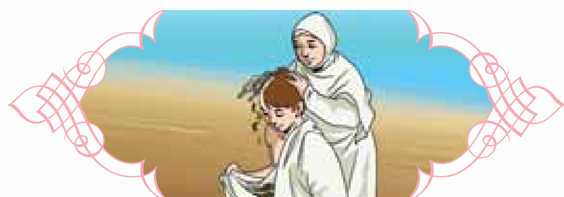

7. Strzyżenie włosów i wyjście z *ihramu*

Aby wyjść ze stanu *ihram*, należy ostrzyc włosy. Kobiety obcinają jedynie końcówki włosów.

Po strzyżeniu znoszone są niektóre zakazy związane z *ihramem*, na przykład używanie perfum.

Zakończyła się duchowa lekcja, rozpoczęta od wejścia w ihram. Nam pozostaje zachować w ciągu całego życia najpiękniejsze nawyki nabyte podczas pielgrzymki.

JAK PRAWIDŁOWO ODBYĆ PIELGRZYMKĘ?

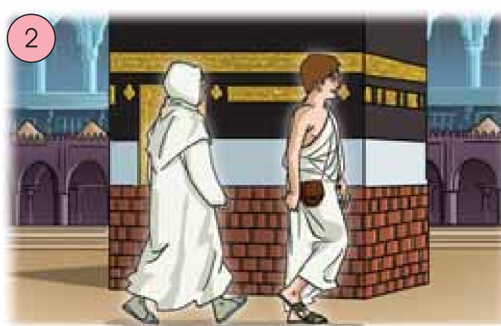
Wyróżniamy trzy rodzaje pielgrzymki. Opowiemy o *hadżdżu tamattu*, który jest odbywany najczęściej. Zakłada on odprawienie najpierw małej pielgrzymki (*umra*), a następnie dużej (*hadżdż*).

1

- W *mikacie* wchodzimy w *ihram*, aby odbyć *umrę*.
- Przed wejściem w stan *ihram* skracamy włosy, obcinamy paznokcie, bierzemy *gusl* i *taharat.*
- Wykonujemy intencję do *umry*, odmawiamy *talbiję*, recytujemy *dua*.

2

- W Mekce odbywamy *tałaf* Kaaby.
- Po okrążeniu Kaaby wykonujemy dwa *rakaty* modlitwy.

TALBIJA

لَبَّيْكَ اَللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ لاَ شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكْ اِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكْ لاَ شَرِيكَ لَكْ

„Labbajka Allahumma labbajk. Labbajka la szarika laka labbajk. Inna al-hamd ła'l-ni'mata laka ła'l-mulk, la szarika lak".

„Oto jestem, Allahu, oto jestem. Oto jestem, Ty nie masz żadnych wspólników. Jestem tu. Zaprawdę, wszelka cześć i chwała należą się Tobie, i cała władza jest Twoja. Ty nie masz wspólników".

3

- Odbywamy *sai* pomiędzy wzgórzami Safa i Marwa.

4

- Strzygąc lub goląc włosy całkowicie, wychodzimy z *ihramu* i ubieramy się w strój codzienny.
- Do dnia Arafat wykonujemy *tałafy*, modlitwy i inne rodzaje wielbienia Boga.

5

- Przed wyjazdem na Arafat wchodzimy w stan *ihram* w celu *hadżdżu.*

- W dniu Arafat wykonujemy *łakfę* na równinie Arafat.

- W dniu Arafat po zachodzie słońca udajemy się do Muzdalify i spędzamy tam noc.
- W Muzdalifie zbieramy kamienie, aby obrzucić nimi szatana.
- Przed świtem pierwszego dnia *Kurban Bajramu* wykonujemy *wakfę* Muzdalify i udajemy się do Miny.

- W Minie kamienujemy szatana.

- W Minie składamy w ofierze *kurbana*.

- Strzyżemy włosy, wychodzimy ze stanu *ihram*.
- Ubieramy się w swoją codzienną odzież.

- Obowiązkowo wykonujemy *tałaf ziarat* wokół Kaaby.

12

- Wykonujemy *sai* pielgrzymki pomiędzy wzgórzami Safa i Marwa.

13

- Drugiego, trzeciego i czwartego dnia święta obrzucamy kamieniami szatana.

- Wyjeżdżając z Mekki, wykonujemy pożegnalne okrążenie Kaaby.

UMRA

✍ *Umra* – to wykonanie *tałafu* i *sai* i kolejne wyjście ze stanu *ihram* poprzez ogolenie lub ostrzyżenie włosów.

📖 *Umra* jest nazywana małą pielgrzymką, gdyż w jej trakcie wykonuje się tylko część rytuałów *hadżdżu.*

☺☺ Dla osób, które są w stanie odbyć *umrę* chociażby raz w życiu, jest ona *sunną*.

✏ *Umra* nie wymaga określonego czasu. Można ją odbywać o dowolnej porze w ciągu roku. Jedynie w dni *hadżdżu*, to znaczy od 9 do 13 dnia miesiąca *zu al-hidżdża*, w dzień Arafat i dni *Kurban Bajramu*, jest niedozwolona.

JAK WYKONUJEMY *UMRĘ*?

- W *mikacie* wchodzimy w stan *ihram* z intencją odbycia *umry.*
- Wykonujemy okrążenie Kaaby.
- Po *tałafie* wokół Kaaby wykonujemy dwa *rakaty* modlitwy.
- Odbywamy *sai* pomiędzy wzgórzami Safa i Marwa.
- Po *sai* wychodzimy ze stanu *ihram,* strzygąc lub goląc włosy.
- Na tym *umra* się kończy.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Odbywajcie dla Boga pielgrzymkę – *hadżdż* i odwiedzenie – *umra*!"

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:158)

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„*Umra* jest odkupieniem za grzechy, które będą popełnione do czasu następnej *umry* ".

(Buchari, „Umra", 1)

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„*Umra* odbyta w miesiącu *ramadan*, ma taką samą wartość jak *hadżdż* ".

(Ibn Madża, „Manasik", 45)

JAKIE UPOMINKI PRZYWIEŹLIŚCIE Z PIELGRZYMKI?

Pewnego razu duchowy przywódca z Pakistanu Muhammad Ikbal na spotkaniu z pielgrzymami, którzy powrócili z Medyny, zadał im pytania, ukazujące stan duszy muzułmanina:

„Zwiedziliście Mekkę *Mukarrama* i Medynę *Munawwara*! Jakim dobrem z duchowego bazaru Medyny wzbogaciliście swoje serca? Te materialne prezenty, które przywieźliście: tiubietiejki, *tasbihy*, modlitewne dywaniki, za jakiś czas zestarzeją się i znoszą się. Czy przywieźliście stamtąd duchowe dary Medyny, nie tracące wartości, dające życie duszy? Czy jest wśród waszych podarków prawdziwość i ofiarność czcigodnego Abu Bakra, sprawiedliwość szanowanego Omara, takt i szczodrość szacownego Osmana, odwaga i gotowość do walki na drodze Allaha zacnego Alego? Czy będziecie w stanie bogactwem swojej duszy natchnąć świat islamu, przeżywający dzisiaj wiele problemów i biedy?”

PIELGRZYMKA NASZEGO PROROKA (SAAŁ)
Pożegnalna pielgrzymka, *ładaa*
(*zu al-hidżdża* 10 rok *hidżry* / marzec 632 rok n.e.)

Wysłannik Allaha (saał) odbył tylko jedną pielgrzymkę w swoim życiu i pokazał swoim towarzyszom w praktyce, jak wykonuje się *hadżdż*. W trakcie tej pielgrzymki w 10 roku *hidżry* w różnych miejscach, na przykład, na Arafacie, w Muzdalifie i w Minie, Prorok (saał) zwracał się do ludzi z przemową. W swoich kazaniach, które miały wielką wartość w historii ludzkości, podstawowym tematem były prawa człowieka. W tej sprawie Prorok (saał) pozostawił ludzkości uniwersalne przesłanie islamu. W swoich przemówieniach, zwracając się do ludzi: „O ludzie! Słuchajcie uważnie moich słów. Nie wiem, czy będzie możliwe ponowne spotkanie z wami w tym miejscu", pożegnał się ze swoimi przyjaciółmi. Dlatego pielgrzymka Wysłannika Allaha (saał) nazywana jest pielgrzymką pożegnalną (*hadżdż ładaa*), a kazanie, wygłoszone podczas tej pielgrzymki – pożegnalnym kazaniem (*hutba ładaa*).

Nasz ukochany Prorok (saał) odbył swój pożegnalny *hadżdż* w następujący sposób: w miesiącu *zu al-kada* 10 roku *hidżry* w Medynie zaczął przygotowywać się do pielgrzymki. I ogłosił muzułmanom, aby również szykowali się do *hadżdżu*. W odpowiedzi na to wezwanie, grupy muzułmanów ze wszystkich zakątków Półwyspu Arabskiego, pragnący odbyć pielgrzymkę razem z Wysłannikiem Allaha (saał), napływały do Medyny.

Prorok Muhammad (saał) i jego towarzysze po dotarciu do granic *mikatu* wykonali dwa *rakaty* modlitwy, weszli w stan *ihram* i zaczęli odmawiać *talbiję*. Nasz ukochany Prorok (saał) słowami *Labbajk* ogłosił, że przybył tu w celu odbycia *hadżdżu*, wypełnienia nakazu Allaha. Do jego *Labbajk* dołączyły się *Labbajki* wszystkich otaczających go muzułmanów.

Ta ogromna masa ludzi, sięgająca tysięcy osób razem z tymi, którzy przyłączyli się po drodze, w ciągu dziesięciu dni dotarła do Mekki. To było czwartego dnia miesiąca *zu al-kada*. Wysłannik Allaha (saał) szedł wśród wielotysięcznego tłumu ludzi i nawet niebo trzęsło się od okrzyków *Allahu Akbar*! Od razu po przybyciu do Mekki Prorok (saał) okrążył Kaabę. Po wykonaniu *tałafu* odprawił dwa *rakaty* modlitwy w *Makam Ibrahim*. Następnie odbył *sai* między wzgórzami Safa i Marwa.

Prorok (saał) przez kilka dni przebywał w Mekce. Ósmego dnia *zu al-kada* udał się do Miny.

Następnego dnia, po wschodzie słońca w dzień Arafat, z Miny przemieścił się na Arafat. W południe wyszedł z namiotu, usiadł na swojego wielbłąda o imieniu Kuswa i przejechał na środek równiny Arafat. Tu zwrócił się z przemową do całej ludzkości. Liczba słuchających tego dnia naszego ukochanego Proroka (saał) wynosiła około stu dwudziestu czterech tysięcy ludzi. Podczas tego kazania

O ludzie!

Na ile święty jest ten dzień ze wszystkich dni, na ile święty jest ten miesiąc ze wszystkich miesięcy, na ile święte jest to miasto, na tyle święte i zakazane są wam wzajemnie wasze dusze i majątek.

Z pożegnalnej *hutby* Proroka (saał)

Zwracajcie uwagę na prawa kobiet.
Czujcie strach przed Bogiem.
Allah powierzył Wam kobiety,
byście je chronili.
Tak jak wy macie prawo do swoich kobiet
tak i one mają prawo do was.

Z pożegnalnej *hutby* Proroka (saał)

Prorok (saał) zwrócił się nie tylko do muzułmanów, ale do całej ludzkości. Poruszył wiele tematów, które oświecały i będą oświecać drogę rozwoju ludzkości. Na Arafacie wykonał modlitwy *az-zuhr i al-asr* razem, łącząc je w czasie modlitwy *az-zuhr.*

Przed zachodem słońca Prorok (saał) z Arafatu skierował się do Muzdalify. Tu, łącząc modlitwy *al-magrib* i *al-isza*, wykonał je w czasie modlitwy *al-isza.* Tę noc Prorok (saał) spędził w Muzdalifie.

Pierwszego dnia Kurban Bajramu, po porannej modlitwie, jeszcze przed świtem, pojechał do Miny, gdzie obrzucał kamieniami szatana. Przyniósł w ofierze *kurbana*, ogolił włosy i wyszedł ze stanu *ihram.* Następnie udał się do Mekki i wykonał *tałaf ziarat*, który jest *fardem* pielgrzymki.

W kolejnych dniach świątecznych przebywał w Minie, gdzie kamienował szatana.

O ludzie!
Pan wasz jest jedyny i prarodzic wasz jedyny. Wszyscy pochodzicie od Adama, a Adam powstał z ziemi. Najlepszym i najwartościowszym przed Allahem jest ten z was, kto boi się naruszyć Jego nakazy. Wiedzcie dobrze: nie ma wyższości Araba nad nie-Arabem i nie-Araba nad Arabem, białego nad czarnym i czarnego nad białym. Wyższość zawiera się w bojaźni Boga. Czy spełniłem wobec was swoją misję? Bądź świadkiem, o Allahu!

Z pożegnalnego kazania Proroka (saał)

Czwartego dnia *Kurban Bajramu* wykonał pożegnalne okrążenie Kaaby i wrócił do Medyny.

Takim sposobem Wysłannik Allaha (saał) odbył *hadżdż* sam i nauczył muzułmanów, jak należy wypełniać ten akt czci.

Ślady Proroka (saał) i jego obuwie

Bądź jak Prorok Muhammad (saał)!

Myśl nie daje mi spokoju,
W domu już wszyscy śpią.
Powiedział mi dziś nauczyciel:
- Bądź jak Prorok Muhammad!
Zawsze był wierny on słowu.
Oszustwa nie lubił i fałszu.
Za wszystkie doczesne dobra
Nie dałby złamanego grosza.
Był szlachetny i szczodry,
Silniejszy od wielu mężczyzn,
I mówił muzułmanom,
By strzegli kobiety i dzieci.
Światłem innego świata
Gwiazdy patrzą mi w duszę.
Najwyższy, ja będę się starać,
Być jak Prorok Muhammad.

Gulsarija AHMETJANOWA

PYTANIA

Sprawdźmy swoją wiedzę:

Proszę zaznaczyć, czy przytoczona wypowiedź jest prawidłowa, czy nieprawidłowa?

1. *Hadżdż* – to odwiedzenie w określone dni roku Kaaby i świętych miejsc w jej okolicach w celu oddania czci Allahowi w stanie *ihram*. ☐ TAK ☐ NIE
2. Meczet, zbudowany wokół Kaaby na ogromnym placu, nosi nazwę *Masdżid al-Haram* lub *Haram Szarif*. ☐ TAK ☐ NIE
3. Siedmiokrotne okrążenie Kaaby nazywa się *sai*. ☐ TAK ☐ NIE
4. Jednokrotne okrążenie Kaaby nosi nazwę *tałaf*. ☐ TAK ☐ NIE
5. *Ihram* symbolizuje, że nie ma znaczenia status społeczny i ekonomiczny człowieka, wszyscy wobec Boga są równi. ☐ TAK ☐ NIE
6. Postój na równinie Arafat symbolizuje zmartwychwstanie i zgromadzenie na placu *mahszar*. ☐ TAK ☐ NIE
7. *Mikat* – to granice, których nie należy przekraczać bez *ihramu*. ☐ TAK ☐ NIE
8. *Masdżid al-Nabawi* znajduje się w Medynie *Munawwara*. ☐ TAK ☐ NIE

Wykonajmy test:

1. Jaka pierwsza budowla została zbudowana na Ziemi w celu czczenia Allaha?

a) Meczet an-Nabawi
b) Meczet al-Aksa
c) Kaaba
d) Meczet Kuba

2. Co jest *fardem* pielgrzymki?

a) Wykonanie okrążenia Kaaby
b) Odbycie *łakfy* w Muzdalifie
c) Kamienowanie szatana
d) Odwiedzenie grobu Wysłannika Allaha (saał)

3. Co nie jest zakazane w *ihramie*?

a) Używanie pachnideł
b) Strzyżenie włosów
c) Sen
d) Obcinanie paznokci

4. Jaka *umra* ma taką samą wartość jak *hadżdż*?

a) W dniach *Kurban Bajramu*
b) W *ramadanie*
c) W miesiącu *muharram*
d) W upalną porę roku

5. Jak nazywa się siedmiokrotne okrążenie Kaaby?
a) *Łakfa*
b) *Ihram*
c) *Sai*
d) *Tałaf*

6. Co nie jest *fardem* pielgrzymki?
a) *Ihram*
b) *Tałaf* Kaby
c) *Łakfa* w Muzdalifie
d) *Łakfa* na Arafat

7. Jaką nazwę nosi pielgrzymka Wysłannika Allaha (saał)?
a) *Hadżdż fard*
b) *Hadżdż ładaa*
c) Wielka pielgrzymka
d) *Hutba ładaa*

8. Jak nazywa się akt czci, składający się z *tałafu* Kaaby i *sai* między Safą i Marwą, wykonany poza sezonem *hadżdżu*?
a) *Umra*
b) *Hadżdż*
c) *Tałaf*
d) *Ihram*

9. Co nie jest warunkiem, aby *hadżdż* był *fardem*?
a) Bycie muzułmaninem
b) Pełnoletniość i sprawność umysłowa
c) Wolność
d) Wiek powyżej 40 lat

10. Jak nazywa się miejsce, gdzie znajduje się grób Proroka Muhammada (saał)?
a) *Rawda al-Mutahhara*
b) *Kaaba Muazzama*
c) *Masdżid al-Aksa*
d) *Hadżar al-Aswad*

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów:

(Zamzam / bezgrzeszny / za życia / *ihram* / Makam Ibrahim / Kaaba *Muazzama* / Mina)

1. Miejsce, gdzie znajduje się kamień, który służył Ibrahimowi (as) jako winda przy budowie Kaaby i stanowisko wzywania ludzi na pielgrzymkę nazywa się ....
2. Miejsce, do którego prorok Ibrahim (as) przyprowadził syna Ismaila, aby złożyć go w ofierze Allahowi nosi nazwę ....
3. Święte źródło w *Masdżid al-Haram* obok Kaaby nazywa się ....
4. ...., który jesteśmy zobowiązani nałożyć w czasie pielgrzymki, symbolizuje, że status społeczny i ekonomiczny człowieka nie ma znaczenia, wszyscy są równi przed Bogiem.
5. Muzułmanie oddają cześć Allahowi Najwyższemu, okrążając święte miejsce .... tak, jak planety krążą wokół Słońca, a elektrony wokół jądra.
6. Wysłannik Allaha (saał) mówił: „Odwiedzający mnie po mojej śmierci jest podobny do odwiedzającego mnie ....”.
7. Wysłannik Allaha (saał) mówił: „Ten, kto odbywając pielgrzymkę, nie będzie używać brzydkich słów i nie popełni wielkich grzechów, wróci z *hadżdżu* .... jak w dzień, w którym pojawił się na świecie”.

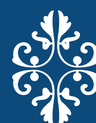

SYMBOL POKORY PRZED BOGIEM

KURBAN (OFIARA ZE ZWIERZĘCIA)

- *Czym jest kurban?*
- *Co nam daje ofiarowanie kurbana?*
- *Jak składamy ofiarę?*
- *Kurban nazr*
- *Wysłannik Allaha (saał) i kurban*

PRÓBA PRZYJAŹNI

Prorok Ibrahim (as) miał senne widzenie, w którym składa w ofierze swego syna Ismaila (as). Widząc ten sen przez kilka kolejnych nocy, zrozumiał, że jest to objawienie, zesłane przez Allaha. Pan zechciał, aby on ofiarował swego syna.

Allah Najwyższy dał prorokowi Ibrahimowi (as) syna po długich latach oczekiwania, kiedy on był już stary. A teraz zechciał, aby Ibrahim (as) złożył w ofierze ukochane dziecko, które do tego czasu wyrosło i jest przepięknym młodzieńcem. Rzeczywiście, to była ciężka próba przyjaźni proroka Ibrahima (as), przyjaciela Allaha (*Haliullah*).

Następnego dnia prorok Ibrahim (as) razem ze swoim synem udał się z Mekki do Miny. Po przybyciu na miejsce opowiedział Ismailowi (as) o swoim śnie. Wyjaśnił mu, że Allah poddaje ich ciężkiej próbie. Ojciec powiedział:

- Synku, widziałem we śnie, jak składam ciebie w ofierze. Co powiesz na to?

Słowa ojca nie wywołały w Ismaile (as) ani odrobiny strachu, ani wątpliwości. Czyż nie Allah daje życie i zabiera je, kiedy zechce? Bóg, który dał mu życie, teraz je z powrotem odbiera. Myśląc w ten sposób, szlachetny Ismail (as) wyjawił, że z pełnym oddaniem, ufając Panu, podporządkuje się Jego nakazowi:

- Ojcze! Rób to, co ci zostało nakazane! Inszallah (jeśli taka będzie wola Allaha), ja okażę cierpliwość.

Taka odpowiedź syna zarówno ucieszyła proroka Ibrahima (as), jak i zachwiała jego uczucia. Oczy napełniły się łzami. Z ogromną miłością patrzył na Ismaila (as), posiadającego tak mocną wiarę. Był wdzięczny Bogu za takiego syna.

Zacny Ibrahim (as) położył syna twarzą do ziemi i zaczął przygotowania do wypełnienia nakazu Allaha. Ze słowami: „Oto Panie, wypełniam Twoją wolę” i *bismillah*, podniósł nóż. Wówczas rozległ się głos. Allah Najwyższy nakazał:

- „«*Widzenie senne wziąłeś za prawdę. W ten sposób nagradzamy czyniących dobro. Zaprawdę, to jest doświadczenie oczywiste!*» *I okupiliśmy go wielką ofiarą*” (sura as-Saffat, Szeregi, 37:105-107).

W tym momencie anioł Dżibril na rozkaz Allaha Najwyższego przyniósł z Raju baranka. Ze łzami szczęścia w oczach zacny prorok Ibrahim (as) podniósł z ziemi swego syna, objął go i przycisnął do serca. Podziękował Bogu, który po raz drugi podarował mu syna. Po tym złożył w ofierze baranka, przyniesionego przez anioła Dżibrila.

Poprzez tę próbę Allah Najwyższy pokazał wszystkim ludziom i wszystkim aniołom ofiarność i cierpliwość szlachetnego Ibrahima (as) i jego rodziny. To była próba przyjaźni i oddania. Zacni Ibrahim (as) i jego syn Ismail (as) bez cienia wątpliwości podporządkowali się nakazowi swego Pana i z honorem przeszli tę próbę.

CZYM JEST *KURBAN*?

Czym jest *kurban*?

Złożenie w ofierze określonego rodzaju zwierząt podczas *Kurban Bajramu* nazywa się *kurban*.

☺☺☺ *Kurban jest ładżibem.*

Wielbienie Allaha poprzez złożenie *kurbana* miało miejsce i w okresie przedmuzułmańskim. Przykładem jest ofiarowanie Bożego baranka przez proroka Ibrahima (as) zamiast swojego syna Ismaila (as). Począwszy od proroka Ibrahima (as), wszyscy prorocy wypełniali ten akt czci i uczyli tego swoją społeczność.

Wysłannik Allaha (saał) zapoznał nas w jaki sposób i kiedy należy składać ofiarę. Człowiek, na którym spoczywa obowiązek złożenia *kurbana*, nie może zamienić go ani na dodatkowe modlitwy, ani na *sadakę*, ani na żadne inne akty czci.

Kiedy składamy w ofierze *kurbana*?

Kurbana ofiarowuje się pierwszego, drugiego lub trzeciego dnia *Kurban Bajramu*. Trzeciego dnia święta po zachodzie słońca *kurbana* już się nie składa.

Allah Najwyższy nakazuje:

„Módl się przeto do twego Pana i składaj ofiary!”

(Sura al-Kausar, Obfitość, 108:2)

Allah Najwyższy nakazuje:

„Dla każdego narodu ustanowiliśmy jakieś obrzędy kultowe, aby ludzie wspominali imię Boga nad zwierzęciem z trzody […]”.

(Sura al-Hadżdż, Pielgrzymka, 22:34)

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

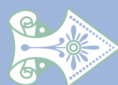
„Ten, kto ma możliwości, ale nie składa *kurbana*, niech nie zbliża się do naszych meczetów”.

(Ibn Madża, „Adahi”, 2)

CO DAJE NAM OFIAROWANIE *KURBANA*?

KURBAN

- Zbliża nas do Boga.
- Uczy nas dzielenia się z innymi tymi dobrami, które dostaliśmy od Boga.
- Zwiększa nasze oddanie i pokorę wobec nakazów Boga.
- Umacnia miłość, wsparcie i wzajemną pomoc między nami.

Allah Najwyższy kocha tych, którzy szczerze wypełniają Jego nakazy. Jest zadowolony z tych, którzy oddają Mu cześć. Składając zwierzę ofiarne, wypełniamy nakaz Boży. Allah jest z nas zadowolony. To **zbliża nas do Boga** i wywyższa nas przed Nim.

Wysłannik Allaha (saał) mówił:

„Najlepszym aktem czci syna Adama w dzień Kurban Bajramu, który zbliża go do Boga – jest kurban. Jeszcze nie zdąży spaść kropla krwi na ziemię, a ranga osoby składającej ofiarę podnosi się przed Bogiem. Dlatego składajcie kurbana z żarliwością”.

(Tirmizi, „Adahi”, 1)

Kurban **uczy nas dzielenia się z innymi tymi dobrami, które dostaliśmy od Boga.** Część mięsa zwierząt ofiarnych rozdzielamy wśród biednych, przynosząc im radość. Jesteśmy zadowoleni, uszczęśliwiając ich na tym świecie i pozyskujemy nagrodę życia wiecznego.

Pewnego razu rodzina Wysłannika Allaha (saał) ofiarowała *kurbana*. Wszystkie mięso, oprócz łopatki, zostało rozdane wśród biednych.

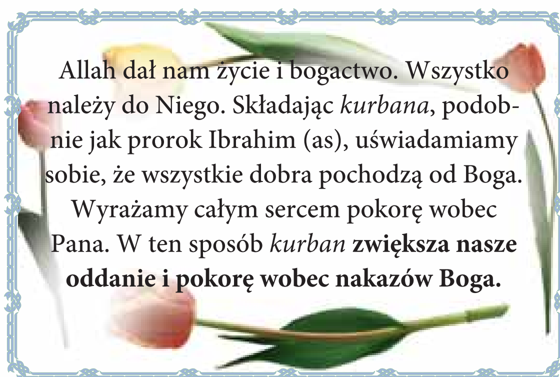
Prorok (saał) zapytał:
„Czy zostało coś z niego?"

Szlachetna Ajsza (as) odpowiedziała:
„Została tylko łopatka".

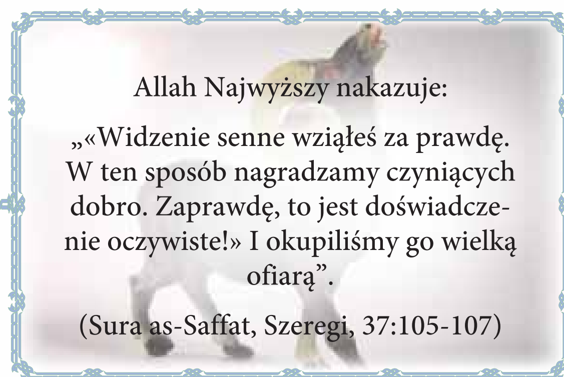
Wysłannik Allaha (saał), przypominając o wynagrodzeniu życia wiecznego, powiedział:

- Dlaczego miałabyś nie powiedzieć: „Zostało nam wszystko, oprócz łopatki"?

(Tirmizi, „Syfatul-Kyjama", 33)

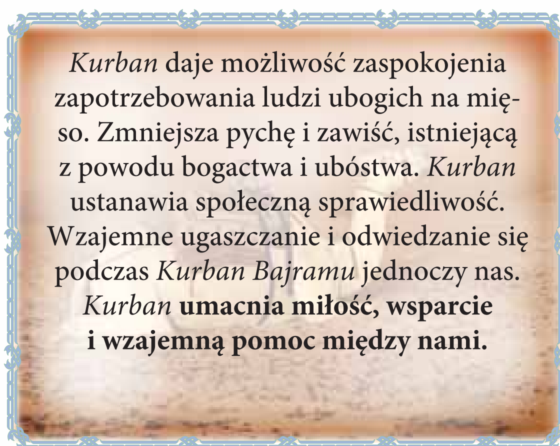
Allah dał nam życie i bogactwo. Wszystko należy do Niego. Składając *kurbana*, podobnie jak prorok Ibrahim (as), uświadamiamy sobie, że wszystkie dobra pochodzą od Boga. Wyrażamy całym sercem pokorę wobec Pana. W ten sposób *kurban* **zwiększa nasze oddanie i pokorę wobec nakazów Boga.**

Allah Najwyższy nakazuje:

„«Widzenie senne wziąłeś za prawdę. W ten sposób nagradzamy czyniących dobro. Zaprawdę, to jest doświadczenie oczywiste!» I okupiliśmy go wielką ofiarą".

(Sura as-Saffat, Szeregi, 37:105-107)

Kurban daje możliwość zaspokojenia zapotrzebowania ludzi ubogich na mięso. Zmniejsza pychę i zawiść, istniejącą z powodu bogactwa i ubóstwa. *Kurban* ustanawia społeczną sprawiedliwość. Wzajemne ugaszczanie i odwiedzanie się podczas *Kurban Bajramu* jednoczy nas. *Kurban* **umacnia miłość, wsparcie i wzajemną pomoc między nami.**

Allah Najwyższy nakazuje:
„[…] nad tym zwierzęciem spośród trzód, jakim ich obdarzyliśmy: Jedzcie i nakarmcie nimi nieszczęśliwych, biednych!"
(Sura al-Hadżdż, Pielgrzymka, 22:28)

DLA KOGO *KURBAN* JEST *ŁADŻIBEM*?

- Psychicznie zdrowy
- pełnoletni
- wolny
- niebędący w podróży
- bogaty

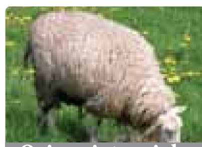
każdy muzułmanin

złożenie *kurbana* *ładżib*

JAKIE ZWIERZĘTA MOŻNA SKŁADAĆ W OFIERZE?

- ✓ Drobne bydło rogate – **owca i koza;**
- ✓ Duże bydło rogate – **krowa i wielbłąd.**

Osiągnięty wiek: rok
Owca

kurban
od jednej osoby/
za jedną osobę

Osiągnięty wiek: rok
Koza

kurban
od jednej osoby/
za jedną osobę

Osiągnięty wiek: 2 lata
Krowa

kurban
od/za 1-7 osób

Osiągnięty wiek: 5 lat
Wielbłąd

kurban
od/za 1-7 osób

 Zwierzęta ofiarne:

- ✓ powinny być zdrowe,
- ✓ nie powinny mieć fizycznych uszczerbków typu ślepota lub brak większej części zębów.

JAK SKŁADAMY OFIARĘ ZE ZWIERZĘCIA?

- Nie sprawiamy cierpienia zwierzęciu, dostarczamy go do miejsca rzezi.
- Układamy je na lewy bok, głowę kierujemy w kierunku Kaaby, związujemy nogi.
- Wykonujemy *takbir taszrik*.
- Ze słowami *bismillahi, Allahu Akbar* zarzyna się zwierzę.

Składając *kurbana*:

إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ

„Inna salati ła nusuki ła mahjaja ła mamati lillahi rabbil alamin"

„Zaprawdę, moja modlitwa, oddawanie czci, życie i śmierć należą do Allaha – Pana światów" – wyrecytowanie tej *dua* jest *sunną*.

Takbir taszrik:

اَللّٰهُ أَكْبَرُ اَللّٰهُ أَكْبَرُ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ أَكْبَرُ
اَللّٰهُ أَكْبَرُ وَلِلّٰهِ الْحَمْدُ

„Allahu Akbar, Allahu Akbar, la illaha illallahu ła Allahu Akbar, Allahu Akbar la lillahil hamd!"

„Allah jest wielki, Allah jest Wielki, nie ma Boga prócz Allaha, Allah jest Wielki, cała chwała – dla Niego!"

✎ Jest korzystniej, jeśli ofiarodawca *kurbana* zarzyna go sam. Można także upoważnić do wykonania tej czynności innego muzułmanina. W takiej sytuacji dobrze jest stać u wezgłowia zwierzęcia i wykonywać *dua*.

NA CO NALEŻY ZWRACAĆ UWAGĘ PODCZAS SKŁADANIA OFIARY?

- *Kurbana* powinna zarzynać osoba, która to potrafi.
- Należy ostrożnie obchodzić się ze zwierzęciem ofiarnym.
- Jeśli istnieje możliwość należy zakryć zwierzęciu oczy i związać nogi.
- Należy użyć ostrego noża.
- Nie zabrudzić miejsca ofiarowania.

JAK NALEŻY ROZDZIELIĆ MIĘSO *KURBANA*?

- Zazwyczaj mięso *kurbana* dzieli się na trzy części:
  - jedną część dzieli się wśród biednych;
  - drugą część wykorzystuje się do ugoszczenia krewnych, sąsiadów i podróżnych;
  - trzecią część zostawia się sobie.

Ale jeśli ofiarodawca sobie tak życzy, może wszystkie mięso rozdać wśród biednych i potrzebujących.

CO NALEŻY ZROBIĆ ZE SKÓRĄ *KURBANA*?

- Skórę *kurbana* można dać osobom, którym należy się *zakat.*
- Można przekazać meczetom, szkołom, organizacjom dobroczynnym.
- Nie wolno przekazywać na cele nieakceptowane przez naszą religię.

KURBAN NAZR ☺☺☺

✍ *Kurban nazr* – to *kurban*, który zdecydowaliśmy się złożyć w ofierze ku zadowoleniu Allaha.

Jest to *kurban ładżib.*

Są dwa rodzaje *kurbana nazr:*

1. *Kurban nazr*, związany z warunkiem

➲ W przypadku złożenia obietnicy: „Jeśli mój ojciec wyzdrowieje, ofiaruję *kurbana*", to po powrocie ojca do zdrowia, *kurban* staje się *ładżibem.*

2. *Kurban nazr*, niezwiązany z warunkiem

➲ Jeśli przyrzekliśmy: „W imię Allaha złożę *kurbana*", to od momentu obietnicy *kurban* staje się dla nas *ładżibem*.

JAKIE ZWIERZĘTA SĄ ODPOWIEDNIE NA *KURBANA NAZR*?

✓ Na *kurbana nazr* nadają się: owca, koza, krowa, wielbłąd.

⊗ Kryteriów *kurbana nazr* nie spełniają: kura, kogut i inne ptactwo.

JAK ROZDZIELAMY MIĘSO *KURBANA NAZR*?

✓ Wszystkie mięso *kurbana nazr* rozdaje się biednym.

⊗ Ofiarodawca *kurbana nazr* nie może jeść tego mięsa.

⊗ Niedozwolone jest spożywanie mięsa *kurbana nazr* przez żonę ofiarodawcy, jego rodziców, dzieci, dziadków i wnuków. Zakazana jest im również skóra i wnętrzności zwierzęcia. Jeśli zużyli je, to kwotę ich wartości należy przekazać potrzebującym.

KURBAN AKIKA ☺☺

✍ *Kurban akika* jest wyrażeniem wdzięczności Bogu za nowo narodzone dziecko.

☺☺ *Kurban akika* jest *sunną.*

📖 *Kurban akika* może być ofiarowany w czasie od dnia narodzin dziecka do jego pełnoletności. Jest jednak pożądane, aby złożyć ofiarę siódmego dnia od narodzin.

✓ Na *kurbana akika* nadają się owca, koza, krowa i wielbłąd.

✓ Mięso *kurbana akika* może spożywać ofiarodawca i jego bliscy.

PROROK MUHAMMAD (SAAŁ) I *KURBAN*

Nasz ukochany Prorok (saał) przywiązywał duże znaczenie do takiego aktu czci, jakim jest złożenie ofiary ze zwierzęcia. Po przesiedleniu do Medyny, każdego roku składał *kurbana.* Wzywając do tego swoich towarzyszy, mówił: „Żaden Boży sługa nie może uczynić w dzień święta *Kurban Bajram* lepszego uczynku, by zbliżyć się do swego Pana, niż złożenie *kurbana*”.

I sam ze szczerym oddaniem składał *kurbana.*

Swojego pierwszego *kurbana* Wysłannik Allaha (saał) ofiarował w drugim roku po przesiedleniu się do Medyny. Wtedy, w dzień *Kurban Bajramu*, wspólnie z muzułmanami udał się na ogromny otwarty plac, aby odprawić modlitwę. Po *namazie* wygłosił *hutbę*, w której nakazał wyznawcom islamu składać ofiarne zwierzęta. Sam również złożył w ofierze dwa barany, jednego we własnym imieniu, a drugiego w intencji swojej *ummy*. Wypowiedział swój zamiar następująco: „O Allahu! Ten baran jest za tych muzułmanów z mojej *ummy*, którzy nie są w stanie złożyć *kurbana*”. Kiedy zwierzęta leżały już na ziemi, Wysłannik Allaha (saał) wykonał *dua*: „Zwróciłem swoją twarz w stronę Tego, kto stworzył niebiosa i ziemię. Nie jestem z tych, kto dodaje Allahowi towarzyszy. Wszystkie moje modlitwy, służenie, czczenie, moje życie i śmierć – w imię Allaha, Pana światów, niemającego Sobie równych i podobnych. Jestem z pierwszych poddanych Mu. O mój Panie! To jest ofiara od Ciebie i w imię Twoje. O mój Panie, przyjmij ją od Muhammada i jego *ummy*”. Po tym złożył ofiarę (Tirmizi, „Adahi”, 22).

Nasz ukochany Prorok (saał) napominał o dobrym stosunku do wszystkich Bożych stworzeń. Nie aprobował okrutnego i bezlitosnego obchodzenia się ze zwierzętami ofiarnymi, którym sprawiano cierpienie.

Wysłannik Allaha (saał) powiedział:

„Allah Najwyższy nakazał dobrze postępować ze wszystkimi istotami. Jeśli zachodzi konieczność pozbawienia życia stworzenia, nie wolno go męczyć. Składając w ofierze zwierzę, nie zadawajcie mu cierpienia. Niech osoba wykonująca tę czynność dobrze naostrzy nóż, aby zwierzę jak najmniej się męczyło”.

(Muslim, „Sajd”, 57)

Pewnego razu Wysłannik Allaha (saał) zobaczył człowieka, składającego w ofierze owcę. Mężczyzna ułożył zwierzę na ziemi i zaczął ostrzyć nóż. Niezadowolony z takiego bezdusznego postępowania, Wysłannik Allaha (saał) zapytał: „Ile razy zabierasz się do pozbawienia życia tego zwierzęcia? Czyżbyś nie mógł naostrzyć noża wcześniej?”

(Hakim, „Mustadrak”, IV, 231, 233)

PYTANIA

Sprawdźmy swoją wiedzę:

Proszę zaznaczyć, czy przytoczona wypowiedź jest prawidłowa, czy nieprawidłowa?

1. *Kurban* jest składany w celu zbliżenia się do Boga Najwyższego i zasłużenia na Jego zadowolenie. ☐ TAK ☐ NIE
2. Muzułmanin powinien jeden raz w życiu ofiarować *kurbana.* ☐ TAK ☐ NIE
3. Owca i koza stanowią ofiarę za jedną osobę, krowa i wielbłąd – za 1–7 osób. ☐ TAK ☐ NIE
4. Mięsa *kurbana nazr* nie może spożywać ofiarodawca, jego rodzice dzieci i wnuczęta. ☐ TAK ☐ NIE
5. Mięso *kurbana* powinno być całkowicie rozdane biednym. ☐ TAK ☐ NIE

Wykonajmy test:

1. Czym jest *kurban* w dniach *Kurban Bajramu*?

a) *Fardem*
b) *Sunną*
c) *Ładżibem*
d) *Mubahem*

2. Jacy prorocy doświadczyli próby złożenia ofiary?

a) Prorocy Ibrahim (as) i Ishak (as)
b) Prorocy Dawud (as) i Sulejman (as)
c) Prorocy Jakub (as) i Jusuf (as)
d) Prorocy Ibrahim (as) i Ismail (as)

3. Co nie jest warunkiem złożenia *kurbana*?

a) Bycie muzułmaninem
b) Bycie psychicznie zdrowym i pełnoletnim
c) Bycie zdrowym
d) Bycie bogatym

4. Jaki *kurban* jest składany w podziękowaniu za narodziny dziecka??

a) *Kurban akika*
b) *Kurban adak*
c) *Kurban nazr*
d) *Kurban hadi*

5. Co nie ma związku z ofiarowaniem *kurbana*?

a) Zbliża nas do Boga
b) Porządkuje nasze życie codzienne
c) Zwiększa nasze oddanie i pokorę wobec nakazów Allaha
d) Uczy nas dzielenia się z innymi dobrami, które otrzymaliśmy od Boga

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów:

(Allaha / całkowicie / Boża bojaźń / męczyło się / czczenie)

1. *Kurban* przypomina nam o konieczności poświęcenia w imię ………………… swojego życia i majątku.
2. „Zaprawdę, moja modlitwa, …………………, życie i śmierć należy do Allaha”.
3. Mięso *kurbana nazr* ………………… rozdaje się biednym.
4. „Składając w ofierze zwierzę, nie zadawajcie mu cierpienia. Niech osoba wykonująca tę czynność dobrze naostrzy nóż, aby zwierzę jak najmniej …………………”.
5. „Nie dochodzą do Allaha ani mięso, ani krew ofiarowanych zwierząt. Dochodzi do Niego tylko wasza …………………”.

KLUCZ ODPOWIEDZI

Rozdział „Post”

Sprawdźmy swoją wiedzę (strona 33):

1. TAK 2. TAK 3. TAK 4. NIE 5. NIE 6. NIE 7. NIE 8. TAK

Wykonajmy test (strona 33):

1. – a 2. – b 3. – c 4. -a 5. – b 6. – c 7. – d 8. – b 9.- a

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów (strona 34):

1. łaska, przebaczenie 2. zdrowie 3. sześćdziesiąt jeden 4. *kada* 5. *nazr*
6. *kadyr*, wybacz 7. Rajjan

Rozdział „Obowiązkowa jałmużna” (*zakat*)

Sprawdźmy swoją wiedzę (strona 63):

Człowiek, posiadający dobra lub pieniądze o wartości *nisabu,* zgodnie z religią jest bogaty.

Jedna czterdziesta część złota lub srebra lub 2,5% wypłaca się jako *zakat.*

Nie wolno wypłacać *zakatu* swoim wnukom.

Dając *zakat* lub *sadakę*, nie wolno zapominać, że oddajemy cześć Bogu.

Zakatu nie przekazuje się na budowę meczetów, szkół, szpitali, dróg, studni i mostów.

Zakat – to most, po którym środki bogatych ludzi dochodzą do biednych.

Przekazanie przez zamożnych muzułmanów części swoich dóbr na cele ustanowione przez naszą religię, nosi nazwę *zakat.*

Ręka dająca przewyższa biorącą.

Nisab złota – 80, 18 grama.

Minimalny wymiar *sadaki fitr* – to całodzienny posiłek dla jednej osoby lub jego ekwiwalent pieniężny.

Wykonajmy test (strona 63):

1 - d 2. - a 3. - c 4.- a 5. - b 6. - d 7. - c 8. - d

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów (strona 64):

1 – nie prosi 2. – majątku 3. – ziarna 4. – serce 5. – oczyścić

Rozdział „Pielgrzymka” (*hadżdż*)

Sprawdźmy swoją wiedzę (strona 95):

1 – TAK 2. - TAK 3. – NIE 4. – NIE 5. – TAK 6. – TAK 7. – TAK
8. – TAK

Wykonajmy test (strona 95):

1 – c 2. – a 3. – c 4. – b 5. – d 6. – c 7. – b 8. – a 9. – d 10. – a

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów (strona 96):

1. *Makam Ibrahim* 2. Mina 3. Zamzam 4. *Ihram* 5. *Kaaba Muazzama*
6. za życia 7. bezgrzeszny

Rozdział „*Kurban*” (Ofiara ze zwierzęcia)

Sprawdźmy swoją wiedzę (strona 109):

1. – TAK 2. – NIE 3. – TAK 4. – TAK 5. – NIE

Wykonajmy test (strona 109):

1. – c 2. – d 3. – c 4. – a 5. - b

Proszę uzupełnić luki w zdaniach wyrazami z nawiasów (strona 110):

1. – Allaha 2. – czczenie 3. – całkowicie 4. – męczyło się 5. – Boża bojaźń